

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

Cet ouvrage est cité 45e dans le Dictionnaire Bibliographique de Fournier de 1865.
et 70e dans celui de Brunet 1810.

ΟΙ ΤΗΣ ΗΡΩΙΚΗΣ

ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΠΑΛΑΙΟΙ

ΠΟΙΝΤΑΙ ΠΑΝΤΕΣ.

Ο
ΡΟΕΤΑΕ GRAECI VETE

RES CARMINIS HEROICI

SCRIPTORES, QUI

EXTANT, OMNES.

To. I

Homerus. h. 1

Hesiodus. 445

Orpheus. 480

Callimachus. 585

Aratus. 612

Nicander. 587

Theocritus. 657

Moschus. 665

Bion. 612

Dionysius. 664

Coluthus. 722

Tryphiodorus. 722

Musæus. 677

Theognis. 704

Phocylides. h. 525

Pythagoræ aurea carmina
cum fragmentis aliorum. 726

Apollonius Rhodius. 737 p. 1

Oppianus. 747

Cointus Smyrnæus. 783

Nonni Dionysiaca. 808

ADPOSITA EST E REGIONE

Latina interpretatio.

Notæ item & varix lectiones margini adscriptæ.

Cura & recensione IAC. LECTII V. CL.

Accessit & Index rerum & verborum locupletissimus.

AVRELII ALLOBROGVM

Excudebat Petrus de la Rouiere.

ANNO MDLXXVI.

Cet ouvrage est entré 45e dans le Dictionnaire Bibliographique de janvier 2. 1805.
par Brunet 1810.

51436

ILLVSTRISSIMO ET
POTENTISSIMO PRINCIPI AC
D. DOMINO MAVRITIO LANDGRAVIO
HASSIÆ, COMITI IN KATZENELNBOKEN,
Dierz, Zigenhaim, Nidda, &c. Domino suo Clementissimo.

ROCVL, ô Princeps, procul aduolant, & ex omnibus Græciæ oris, ad C^{uem} T. hospites boni, bene collecti, fama iudem & eruditione præstantes: breuiter, quales rogatorum doctissimus M. Varro optauit sibi conuiuas, nisi quòd isti numero plures, bisque & amplius supra Musarum. Neque tamen fumum iccirco strepitumve maiorem in splendidissima semper arce tua excitari

necessum est, & qui oculos aurêve Vigilum terrere possit. Quippe hi cogniti C^{ui} T. pridem omnes, vsu, colloquiis, & consuetudine suauissima comperti. Illum denique modium salis, quem antiquitas artioribus amicitiiis contrahendis desiderauit, tuo in comitatu consumsere. Scio, notorem à nemine ex his postulabis. Lecta item C^{ui} T. relecta multoties opera eorum: dialecti, idiomata, moduli, vestes, ornamenta, ingenia *etiam* sagaciter explorata singulorum. Venerantur ipsi sanctè Principem tantum: præsidium suum, decus, delitium, *etiam* *etiam* appellitantes. Hos Homerus ille *etiam*, ille *etiam*, ille virtutis omnis parens Iustiniano Imperatori dictus olim, ille C^{ui} T. quàm Alexandro verè Magno tam assiduus, in sacrum ædium ruarum tanquam mystagogus inducit: & amiserit oculos licet, tamen, *Nota magis nulli domus est sua*, quàm Landgrauiarum ei palatium est. Imaginem omnem mitto, Princeps Illustrissime: Dico apertè & sine pompa. Poetas hosce principes velut in vnum corpus coniungere visum mihi, dum ex more veterù Iureconsultorù, ac nonnullorum etià nostri æui, siquid à publicis muneribus otij suppetit, in Musarum hosce hortos salua legù maiestate diuerto: eò libentiùs quòd earum conditores ex poetarù imprimisque Homeri illius autoritate respòsa sua, depromere aut cõfirmare

sæpe dignati. Erricus Stephanus, clarissimæ memoriæ vir, & de his li-
 teris optimè meritis, istiusmodi syntagmatis concinnandi ante annos
 quadraginta ex parte præiit suo exemplo. Tamen poëtæ quatuor à me
 adiuncti: adiunctæ item omnibus notæ, aliæque, quæ ex ipsa editionum
 comparatione καὶ αὐτῶν deprehendere pronum cuique. His τὰ ἄλλα non
 inferere ἀγνοῶν existimaui, veluti Nonni, Nazianzeni, & aliorum è ve-
 teribus, qui carminis eadem normâ res diuinas prosecuti. Erit forte an
 ut hæc talia aliquando labor curet, siue noster, siue alienus Minutos e-
 tiam plerosque scriptores Epigrammatum præterimus, quia minuti,
 nec choro isto poëtarum augustiore satis digni: tum quia extant sin-
 gulari libro comprehensi Ἀνθολογίαι. Eccui hæc autem conuenientius
 quàm Cⁿⁱ T. ausim inscribere, Princeps Magne? qui cum eximiis publi-
 ca confessione virtutibus, & meliorem omnem literaturam, & quod
 prius dixi, propriam Græcorum vatum cognitionem coniunxisti: sic-
 que absurdam & deformem, nec non rebus humanis exitiosam eorum
 opinionem exempli tui prærogatiua profligasti, qui dehonestari tali-
 bus studiis sublimitatem putant Dynastarum, quia & ipsorum Nobi-
 litum ferè natales. Bene porro quod vestigia isthæc sequi ambit etiam
 T. Cⁿⁱs aula omnis, & pars melior gentium tuarum. Cuius rei
 cunctorum fama celebratissimæ, insigne quoque τιμώμενοι, tum in aliis
 Hassa è gente, tum præcipuè in nobilissimo & sapientissimo viro D.
 Georgio Schvvertzio ciuitas nostra cernit coram. Usque adeò cum pie-
 tatis virtutumque omnium studiis maritare suo à Principe didicerunt
 hæc Literarum & Doctrinæ. Iam verò de Cⁿⁱ T. in Remp: nostrâ pio af-
 fectu & beneficiis, quæ mediocrem insuper huic consilio meo fiduciam
 & apiscendæ gratiæ tuæ spem fecere, tum per eloquii tenuitatem di-
 cere abstinco, tum quia ubi demerendi copiam omnē ipsa meritorum
 magnitudo præcidit, magis veneratione recta opus: quæ etiam apud
 præpotentes acceptior esse amat, præsertim cum & ipse cordis situs, ut
 ille ait, in operto sit. Superest tantum, uti, quod iam vnicè opto, Prin-
 cept Illustrissime, faueat largiter supplicationibus nostris clemētia illa
 Cælestis, quæque vota pro incolumitate & gloria tua sanctè & religiosè
 nuncupare non desinimus nos aliique per Europam, ea magis ac ma-
 gis rata faxit. Vale Princeps optime, & cognomine summis olim Regi-
 bus optatissimo, nobis quidem *Evergetes* verè dicende. Ex Musæo. V.
 Kal. April. *ciro rō cyr.*

Illustriss. Cⁿⁱ T.

Addictissimus

IACOBVS LEGTIVS.

POETARVM GRAECORVM

LECTORI, S.

Vi Poetas, praesertim Graecos, ita euoluunt, ut nihil hinc nisi voluptatem venient, & sententias quasdam, ceu flosculos, inde colligant, perinde facere mihi videntur ac si quis fertilissimum agrum tantum animi causa colat, ut floribus in eo natis aliquando se coronet, fructuum, quos inde vberissimos percipere poterat, curâ planè neglecta, hunc nemo, opinor, prudentem & conomum rectè dixerit. Et si enim voluptatem ex Homeri & aliorum lectione variam capere licet, quod natura ferè ita comparatum est, ut cum maxima utilitate summa verâque voluptas coniuncta sit, haud tamen ea praecipua debet esse cogitatio: sed alia maior & potior occurrit, nempe ut quemadmodum in sua re familiari prudentes homines solent, ita initio statim nobiscum rationem incamus, ecquod opere pretium facturi simus, his vel illis scriptoribus euoluendis. Quod idem si in Homero & heroici carminis scriptoribus Graecis attentè perlegendis facimus, tum nobis statim innumerus commodorum numerus occurret, & velut *in aëre purpureo*, quæ affatim & pleno, quod aiunt, sinu ex his scriptis petere possimus. Quæ si quis oratione comprehendere, aut singula enumerare conetur,

-- Libyci velit aquoris idem

Dicere quàm multa Zephyro turbentur arena,

Aut ubi nauigiis violentior incidit Eurus,

Nosse quot longè veniant ad littora fluctus.

Pauca quædam de ingenti acervo seligere, & quæ in hoc poetarum nobili thesauro latent strictim breuitérque recensere nec erit inutile, neque absurdum. Ut nihil nunc dicam de ea doctrina quæ rerum naturam continet, quæ cælestium orbium syderumque vices, ortus & occasus tradit, quæ humani corporis harmoniam, membrorum *omniumque* variâsque affectiones demonstrat, nec de recondita doctrina in poetis nostris inclusa differam, ad notiora propero. Quod dabitur præceptum ad mores bene instituendos, à sapientibus Ethnicis vnquam traditum, cuius non sit in hoc opere aliquod illustre exemplum? quod in vita officium, aut quod omnino negotium, cuius non in eodem expressa sit effigies? Hic patent de omnibus rebus & negotiis cogitationes, quæ quidem ab humana mente concipi possunt, humanissimæ, dulcissimæ, sapientissimæ. Virtutum commendatio, vitiorum detestatio multiplex in Hesiodo, Homero & aliis elucet. Communibus & utilissimis regulis ac præceptis morum, vitæque & civilium officiorum, quorum in omnibus vitæ actionibus vsus latissimè patet, abundant: multa docent, multa sapienter monent, teneræ ætati honestissimas & suauissimas notitias modestiæ, veritatis, ac reliquarum virtutum instillant, suauitatis ac morum ingenuorum prudentes magistri, qui in iuuenibus quendam quasi experientiam rerum præstant ac efficiunt:

Qui, quid sit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,

Plenius & melius Chrysippa & Crantore dicunt.

Alias philosophiæ partes, eloquij facundiam, vim, efficaciam, ornamenta eximia, non attingo. Sed obiectiones quasdam aduersus poetas Graecos sparsas diluere præstat. Quod deos somniarint ac de religione ridicula, absurda, impia prodiderint, exprobratur. Ethnici sanè de summa pietatis malè statuerunt, nec cæci de coloribus potuerunt iudicare. Quæ suo seculo, solo, cælo cognita, culta sunt, & religionis corruptæ formam quam acceperant, aliis tradiderunt. Fontes veritatis sacræ, summo Dei beneficio, hodie aperti sunt, ad quos tutò confugere licet, ut ex his aquæ salutes hauriantur. Sed remotis fabularum inuolucris, in Poetis multa leguntur, quæ apertè docent quod sit Deus, quod res humanas curet, qui sit *φύλαξ θεός*, bonos protegat, benedictionibus eos cumulet, ma-

lōq; minis rationibus reprimat & opprimat. Fabulas equidem pauld̄ audius & frequen-
 tius persequuntur, sed in quibus ad mores hominum rerūq; naturam alludūt, poeticiis
 fascis grauiā praecepta constringentes, vt mos tulit illorū temporum. Quod in descri-
 bendis & mouendis affectibus nitij nonnullis videntur, immeritō fit. Nam tales rerū
 atq; hominum imagines proposuerant, quales essent in rerū natura populorūque
 & principum conuersatione. Commentis de Ioue, Iunone, maioribus minoribsq; diis
 (sub quorum nomine Physices & Eschicæ arcana non pauca occultantur) à iudicij con-
 spectu remotis, prodigiosas & à communi sensu abhorrentes sententias non finxerunt,
 sed ea suis expresserunt versibus, quæ quam maximè inter homines vsitata sensūque
 communi consentanea essent. Affectus omneis descriptionibus luculentis expresse-
 runt, talēque heroas quales ea tulit ætas descripserunt, qui & humanis casibus obno-
 xij essent, nisdēque mouerentur. Nobis consiliorum, affectuum, actionum, negotiorum,
 hominum, regionum, locorum v̄sitas imagines proposuerunt vt plurimū, nec illa
 paradoxa persecuti sunt, quibus ex philosophis nonnulli impendit̄ delectantur. In fero-
 rum & camporum Elysiorum poeticæ descriptiones animorum immortalitatem, diui-
 nam iustitiam, lineis quibusdam obscurioribus, in summa totius Græciæ caligine circa
 res diuinas & æternas, obumbrant. Nec propterea poetæ ex omni republica eliminandi
 fuerunt, sed figuratē dicta à propriis distinguenda, vt vtilis vitæ humanæ praeceptores
 aliquando exaudirentur. Quanti fecerint veteres Poetarum Græcorum ingenium Plu-
 tarchus refert variis locis, nec exempla proferre vel apophthegmata describere fert ani-
 mus: quod Alexander de Homeri Iliade, nos Græcorum poetarum opus precioso quo-
 dam musæorum nostrorum in serinio recondemus, vt nonnunquam vtili dulci lectio-
 ne animum pascamus. Studia verō ista quod multi fugiant, aut persequantur veluti canes
 Nilum, minimè miramur. Et in aperto campo ranam ciconia, canis leporem, homo ali-
 quid præstantius venatur: ita varius est qui de poetarum lectio-
 ne decerpitur fructus, pro
 lectorum modulo & captu. Euidens & certum publicæ calamitatis argumentum, quod
 antiquitatis arcana poetica tā multis ridicula & inutilia apparent. Nos verō illiberabili-
 bus istorum cogitationibus, sordidissimisque sermionibus minimè moueamur. Non di-
 gni sunt, qui his initientur Musarum sacris, quicunque turpis quæstus gratiā hæc longē
 præstantiora bona superciliosè contemnunt. Quæstui non seruiunt Homerus, Hesiodus,
 & alij. Sed eō meliores: dedignatur enim musæ seueriores proflare, & in quæstu pro im-
 pudicis sedere. Meminerint verō isti, qui ad priuatum commodum omnia referunt, qui
 diuitiarum euanescentium tumida timidāque possessione fortunæ felicitatem metiun-
 tur, amplecti se fragilia & inconstantissima bona, ipsis etiam possessoribus sæpe exitialia,
 vniūque horulæ momento vniuersum illud aureum somnium seque adeo ipsos fundi-
 tus euertere posse. Quod si, propter inopiam & contemptum, poetica studia (non ad versus
 conscribendos, sed potius ad mores informandos, pace bellōque claros homines effi-
 ciendos, instituta) excluduntur, humanitas, virtus, honestas, musarum alumna, quarum
 parens Homerus, alij nutritij dicendi sunt, eadem opera excludantur. Sed ne diutius te
 detineamus, Lector, poetis nostris hoc inscribimus *ἔνθα γαίης*;

*Non est magna domus. quid tunc sub paupere tecto
 Sæpe etiam virtus ingeniosa latet.*

Vale.

EORVM QVI POETAS GRAECOS HOC VO- LVMINE COLLECTOS LATINE INTERPRE- TATI SVNT, NOMINA.

Homerum *obertus Giphanius* I. C. interpretatus est.
Hesiodi Opera & *Dicis* *Spodanus*. reliqua *Anonymus*.
Orphei Argonauticæ. *Anonymus*. reliqua *Renatus Perdris-
 rini*.
Callimachi hymnos & epigrammata *Nicodemus Frischlinus*.
Aratum & *Dionysium* *Jacobus Gertius*.
Nicandri Theriaca *Jacobus Gertius*. *Alexipharmaca* *Ioannes
 Gertius*.
Theocritum, *Molchum*, *Bionem*, *anonymus*.

Coluthum *Stephanus Pbelius*.
Tryphiodorum *Michael Neander*.
Simnæ *Rhodij* *Ouū*, alas, securim, *Cl. Auberius* *Terminus*.
Museum, *Theognidem*, *Phocylidem*, *Pythagoræ* aurea car-
 mina, & alia fragmenta, *Anonymus*.
Apollonium Rhodium *Ioannes Hartungus*.
Oppianum *Conradus Rusterhusius*.
Coimtum Smyræum *Laurentius Rhodemannus*.
Nonij *Dionysia* *Edhardus Lathrus*.

EX ORATIONE S. BASILII

QUOMODO IUVENES E GRÆCO-

rum scriptis utilitatem percipiant.

770

MΗ θάυμαζετέ ὃ εἰ καὶ καθ' ἑκά-
στην ἡμέραν εἰς διδασκαλίας
ροῦσθε, καὶ τοῖς ἐλλογίμοις ἔν-
τι παλαιῶν ἀνδρῶν δι' ὧν κατα-
λγοῦνται λόγων συγγινομένοις
ὑμῖν, αὐτὸς τὴ παρ' ἐμαυτοῦ λυ-
σιτελέεσθον ἐξυδρηνέτω φημί.

Τίπο μὲν ἐν αὐτῷ καὶ συμβαλόντων ἦκα, τὸ μὴ δεῖν εἰς
ἀπαξ τοῖς ἀνδράσι τοῦτοις, ὡς περ πλοῖα, τὰ πηδαλία
τῆς ὁδοῦ αὐτῶν ὡς ἀποδύντας, ἢ περ αὐτῶν ἀγῶσι, ταύτην
συνέπειαν· ἀλλ' ὅσον ἐνὶ χρήσιμον αὐτῶν διχομήρους,
εἰδέναι τὴν καὶ παρελθεῖν. ἴνα ἐν ἐνὶ ταῦτα ὅπως
διχεσθῶμεν, τίπο δὴ καὶ διδάξω, ἐν δὲν ἐλὼν. ἡμεῖς, ὡ
παῖδες, εἰδέναι ὅτι χρῆμα πάντα πασι τὸ ἀνθρώπινον βίον
ἔστιν ἀπολαύμεν· ἔτ' ὅρα δὲν τι νομίζομεν ὅλως,
οὐτ' ὁνομαζόμεν, ὃ τὴν συντέλειαν ἡμῖν ἀρετὴν τοῦτου
παίγματος. ἔκκειν προσηγορίαν ἀφ' ἧς ἀρετῆς, ἐκίσχον σά-
μπος, καὶ γὰρ ἄλλος, οὐ μέγα δὲ, οὐ τὰς ὡδὲ πάντων ἀ-
νθρώπων τιμῆς, καὶ βασιλείαν αὐτῶν, ἐκ ὅτι αὐτῶν εἰποι τις
ἔρως ἀρετῆς, μέγα, ἀλλ' οὐδὲ ὁλῆς ἀξίον κέλε-
μεν, ἢ τοῖς ἔχοντες ἀποβλέπομεν· ἀλλ' ὅτι μακρό-
τερον προσηγορίαν τῆς ἐλπίδος, καὶ πρὸς ἐτέρον βίου πα-
ραπάλαιον ἀπαντα ὁράτωμεν. ἀ μὲν οὖν αὐτῶν συντε-
λεῖ πρὸς τὴν ἡμῖν, ἀρετῆς τὴν καὶ διώκειν πα-
ντὶ ἐνὶ χρεώματι φαμέν· τὰ δὲ οὐκ ἐξ ἡμετέρων πρὸς ἐμεί-
νους, οὐδὲν ὁρῶν ἀξία πάροραν. Et mox, εἰς δὴ τὴν
ἐροῦσι μὲν ἰσχυροὶ λόγοι, δι' ἀπορρήτων ἡμῶς ἐκπα-
ιδευτῆς. ἔως γὰρ μὲν ἀπὸ τῆς ἡλικίας ἐπακούουσιν τῆ
βέβαιος τῆς ὁδοῦ αὐτῶν οὐχ οἰόντες, ἐν ἐτέροις δὲ πάν-
τη διηκόντες, ὡς περ ἐν σκιάς ποσι καὶ κατὰ πρῶτος, τὰ δὲ
ἡμεῖς ὁμοῦσι τῶς προσηγορίας, τοῖς ἐν τοῖς
παισίοις τὰς μελέτας ποιούμενοις ἡμετέρων· οἷον
ὡς χρονομήτας καὶ ὁρῶντες τὸ ἐμπειρίαν καὶ σπῆναι
ὅτι τὴν ἀγῶνιν, ἔκ τ' ἐκ παιδείας ἀπολαύουσι κέρδους.
καὶ ἡμεῖς δὴ οὐκ ἀγῶνα προσηγορίαν πάντων ἀγῶνων μέ-
γιστον νομίζοντες χρεώματι ἀπὸ οὗ πάντα ποιῶμεν ἡμῖν καὶ πο-
νέοντες εἰς δύναμιν. ὅτι τὴν τοῦτου ὡς ἀποδύναντες καὶ
πομπῆς καὶ λογοποιοῖς καὶ ῥήτορις, καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις
ἐπιλαμπρῶν, ὅθεν αὐτῶν μέλλει πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιμέ-
λειαν ἀφ' ἧς ἀρετῆς ἴσταται. ὡς περ οὖν οἱ δόλοισι ποιοῖ
ὡς ἀποδύναντες πρὸς τὴν διηκόντιαν ποσὶν ὃ τὴν πο-
σὶν τὸ διέδομεν τὸ βασιλεῦσιν, οὐτὶς τὸ αὐτὸς ἐπάγουσιν,
ὡς τὴν αἰουμένην, αὐτῶν τὴν ἐπὶ τὴν ἡμῶν δὴ καὶ ἡμεῖς
ἴστω, εἰ μέλλοι ἀνέκλυτος ἡμῖν ἢ τῆς χαλῶν ὡς ἀ-
ποδύναντες, τοῖς ἔξω δὴ τοῦτοις προσηγορίαν, τῆ-
νικατὰ τῶν ἱερῶν καὶ ἀπορρήτων ἐπακούουσιν παι-
δευτῶν καὶ οἷον ἐν ὕδατι τὸ ἥλιον ὅραν ἐπιδέντες,
ἴστω αὐτῶν πρὸς ἀποδύναντες τῶν φαντασίαν ὅφεις εἰ μὲν

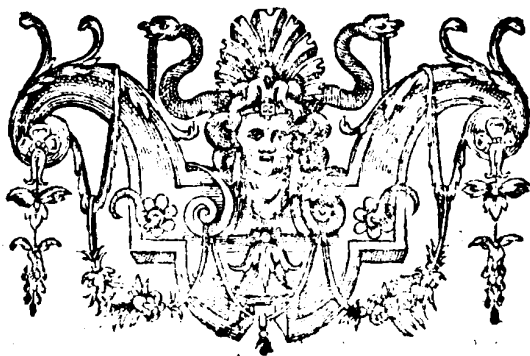

NE miremini verò, si vobis qui
ad magistros quotidie itatis,
& cum doctissimis quibusque
antiquorum viris, in iis quos
reliquerunt libris, conuersa-
mini, ego quoque me aliquid
ex me ipso conducibilis in-
uenisse aio. Hoc equidē ipsum
& consulturus venio; Non oportere scilicet omni-
no ac semel viris istis, ceu nauigij, gubernaculis
mentis [animique] veitri traditis, quacumque du-
cant, eā consequi: sed iis [dumtaxat] quæ vtilia in
eis sunt, desumptis, nosse quænam in eis etiam ne-
gligenda sint. Quænam igitur hæc sint, & quomo-
do diiudicanda, id quoque docebo, exinde capto
initio. Nos, ὁ pueri, nihil omnino hanc vitam hu-
manam esse exultimamus: nec bonum quid in vni-
uersum iudicamus aut nominamus, cuius consum-
matio nobis ad hanc [dumtaxat vitam] pertingit.
Quapropter non maiorum illustrem splendorem,
non vires corporis, non formæ pulchritudinem, non
staturæ magnitudinem, non eos qui ab omni ho-
minum genere habentur honores, nō regnum ipsum,
non denique quidquid aliquis rerum humanarum
protulerit, magnum, ac ne optatu quidem dignum
iudicamus, aut qui iis potiti sunt, suspicimus: sed
lōgius spe nostra progredimur, & ad alius vitæ com-
parationem omnes actiones nostras referimus. Quæ-
cumque igitur ad eam nobis conferunt, diligenda
totisque viribus consecretanda esse dicimus: quæ ve-
rò ad eam non ferunt, tamquam nullius pretij despi-
canda. Et mox, Ad hanc ergo ducunt sacræ literæ, se-
cretis nos præceptis erudientes. Verumtamen quam-
diu per ætatem profundam earum mentē auditu asse-
qui non licet, in aliis non toto ab illis cælo distanti-
bus, velut in vmbreis quibusdam & speculis, animi o-
culos interea quodā quasi præludio exercitamus; eos
qui in theatricis studiū ponunt, imitantes; qui quum
modulata manuum gesticulatione ac saltatione peri-
tiam sibi pepererūt in iitis certaminibus, lucro ex eo
ludicro proveniente fruuntur. Et nobis igitur certa-
men certaminum omnium maximum propositū esse
putandum est: pro quo facienda nobis omnia, & pro
viribus elaborandum est. Ad quod vt nos compare-
mus, & poetæ, & historici, & oratores, & omnes o-
mnino homines, frequentandi sunt, vndecumque ali-
quid utilitatis ad animum accurandum prouentu-
rus est. Quemadmodum igitur infēctores prius qua-
si curationibus quibusdam præparant quocumque
sit quod tincturam admittiturum est, atque ita deinde
floreem inducunt, siue purpureus sit, siue alius: eo-
dem sanē modo & nos, si modo meluibilem apud
nos pulchri exultimationem permanere velimus,
profanis istis prius initiari, tunc ad sacrarum se-
cretarumque institutionum auditionem accedemus:
& velut in aqua solari intueri consuefacti, ita de-
mum ipsi [eius] oculis admouebimus. Si ergo

litteris istis [sacris scilicet ac profanis] aliqua est inter se affinitas, operæ precium in earum cognitione fecerimus: sin minus, saltem ex mutua earum inter se contentione diuersitatem perspexisse, non parum ad melioris confirmationem [proderit.] *Et paulo post;* Dicitur ergo & Moyſes ille præcellens, cuius maximum ob sapientiam apud omnes homines nomen est, posteaquam in Ægyptiorum disciplinis animum exercitarat, ita deinde ad contemplationem eius qvi est accessisse. Assimilique huic modo ferunt etiam inferioribus temporibus sapientem illum Danielem Babylone, cum Chaldæorum sapientiam didicisset, tunc demum diuinas attigisse disciplinas. Porro non inutilem animis rem esse profanas istas disciplinas, satis dictum est: consequens ergo fuerit ut quo modo participandum illis sit, deinceps differamus. Primum igitur, poetarum scriptis, (ut ab iis exordiar) quoniā in omne genus varij sunt, non omnibus æquè adtendenda mens est: sed, si quidem bonorum virorum facta vel dicta vobis percenseant, amplexandum id atque æmulandum, & inmaximopere adnitendum ut tales sitis: si verò ad improbos homines imitatione sua deueniant, ea parte fingendi sunt, obstruendæque aures, non minus quàm Vlyſsem illi Sirenū cantus declinasse perhibent. Nam familiaris cum futilibus sermonibus consuetudo, ad res[eiusmodi] via quædā est. Quapropter omni cautione custodiendus nobis animus, ne per suasues verborum illecebras imprudentes peiorum aliquid assumamus: ut ij qui noxia pharmaca melle occultata admittunt. Non laudabimus ergo poetas si conuiciantes illudentesve imitentur, non si amantes aut temulentos effingant, non denique si mensa referta cantionibusque dissolutis beatitudinem definiant. Omnium verò minimè aures eis præbebimus si de diis verba faciant, maximè si de iis ita narrent quasi multi sint, ac ne ij quidem inter se concordēs. Frater enim à fratre apud eos dissidet, & parens à liberis: atque his rursus aduersus parentes infestissimum, ac ne denunciatum quidem bellum est. Deorum verò adulteria, & amores, coitusque in propatulo, atque in primis ipsius summi omnium capitū Iouis, ut ipsi quidem aiunt, quos vel in sermone de pecudibus narrare aliquis erubescat, scenicis relinquamus.

ἢ ὅστις οἰκειότητι πορὶ ἀλλήλοις τοῖς λόγοις, πορὶ ἄλλοις αὐτῶν ἢ γνώσις ἡμῶν· εἰ δὲ μή, ἀλλὰ πρὸς ἀλλήλας δέντας καταμαθεῖν τὸ δέχσθαι, οὐ μὲν εἰς βέλῳσιν τὴν βελτίονος. *Et paulo post:* λέγεται τοίνυν καὶ Μωϋσῆς ἐκείνος ὁ πᾶν, οὗ μέγιστος ὅστις ἐπὶ σοφία πρὸς πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομα, τοῖς Αἰγυπτίων μαθήμασιν ἐνλυμνασάμενος τὴν δόξαν, οὕτως πορὶ ἐλθὼν τῇ θεωρίᾳ τῶν ὄντων. πρὸς ἀπλοσύτην ὃ τοῦτο καὶ τοῖς κατὰ χρόνους τὸν σοφὸν Δανιὴλ ἐπὶ Βαβυλῶνος φασὶ τὴν σοφίαν Χαλδαίων καταμαθεῖν, τότε τῶν θεῶν ἀΐμασιν παρὰ δὲ μέγιστον· ἀλλ' ὅτι μὴ οὐκ ἀχρηστον ψυχῆς μαθήματα τὰ ἔξωθεν διὰ ταῦτα, ἡγενοῦς εἶρηται. ὅπως γε μὴ αὐτῶν μετὰ τὴν ὕμν, ἐξῆς αὐτῶν εἴη λέγειν. πορὶ τὸν μὴ ἐν τοῖς πρὸς τῶν ποιητῶν, ἢ ἐν τεύθειν ἀρξάμεν, ἐπεὶ παντοδαποὶ τινὲς εἰσι, μὴ πᾶσιν ἐφεξῆς πορὶ εἶχεν τὴν ἐν ἀλλ' ὅταν ὡς τὰ ἀγαθῶν ἀνδρῶν πορὶ εἶχεν ἢ λόγους ὕμν διέξωσιν, ἀχρηστον ἐπὶ ζῆλου, καὶ ὅτι μέγιστος πειρασθὶς τοιούτοις ἐπὶ ὅταν ὃ ἐπὶ μετὰ πορὶ ἀνδρῶν ἐλθῶσι τῇ μιμήσει, ταῦτα δὲ φέρειν, ἐπὶ πορὶ ἀνδρῶν τὰ ὅσα, οὐκ ἦσαν ἢ τὸ Ὀδυσσεὺς φασὶν ἐκείνοι τὰ τῶν Σεπτελίων μέλη. ἢ γὰρ πορὶ τοῖς φάσιν τῶν λόγων σωθήσεται, ὁδὸς τις ὅστις ἐπὶ τὰ πορὶ μαθήματα, διὸ δὲ πᾶσι συλακῇ τὴν ψυχὴν τηρεῖται μὴ δέξαι τῶν λόγων ἡδονῆς πρὸς ἀνδρῶν πρὸς λατρίᾳ τῶν χρεῶν, ὡς πορὶ τὰ δηλητήρια μὴ τὰ μέγιστος πορὶ ἐλθῶν. ἐπὶ τῶν ἐπαγεσθῶν τὰς πορὶ τὰς ἐλοιδορεῖται, ἐπὶ σκώπτονται, ἐκέρχονται ἢ μετὰ τὸν τὰς μιμήματα, ἐπὶ ὅταν ἐπὶ πᾶσι πᾶσι καὶ ἀδῆς αἰετῶν τὰ δὲ ἀμύνειν οὐκ ἔστιν. πάντων ὃ ἢ καὶ πορὶ τῶν πρὸς ἀνδρῶν πορὶ ἐξομῶν, καὶ κατὰ τὰς ὅταν ὡς πορὶ πολλῶν τὰ αὐτῶν διέξωσιν, καὶ τὸ ὅταν ἐπὶ ὁμοιοτύπων. ἀδελφὸς γὰρ δὲ παρ' ἐκείνοις δέξασθαι πορὶ ἀδελφόν, καὶ πορὶ πορὶ πᾶσι καὶ τῶν αὐτῶν πορὶ τῶν τῶν πόλεμος ὅστις ἀνέμωτος. μοιχείας ὃ τῶν καὶ ἐρωτᾶς καὶ μέγιστος ἀπαρδῶν, καὶ ταῦτα γὰρ μέγιστος τὸ κορυφαῖον πάντων καὶ ὑπὸ τὸν Διὸς, ὡς αὐτοὶ λέγουσιν, αἱ καὶ πορὶ βροτοῦ μὴ πορὶ λέγων ἐν βελτίᾳ τε, τοῖς ἐπὶ σκίλῳ καὶ τῶν ἀνδρῶν.

ΟΜΗΡΟΥ

SCIPIONIS CARTEROMACHI

PISTORIENSIS ORATIO DE

laudibus literarum Græcarum.

V V M varia multipliciâque sunt, viri studiosissimi, quæ apud diuersos homines bona non estâque existimantur, pro cuiusque commodo aut naturæ convenientia: illud profectò optimum videri debet quod consensu omnium, aut certe probatissimorum, utilissimum humano generi natura edidit. Quod enim beneficia summa omnibus contulit, confertque quotidie, id non esse optimum, dici non potest, metitur enim bonitatem beneficentia. Disciplinis autem à diis immortalibus nihil utilius datum esse homini, tam nemini dubium esse video quàm nihil animo ipso diuinius: cuius illæ sunt possessiones ac facultates. Neque verò obscura sunt aut ignota earum beneficia hominibus: quum & audiant ea quotidie, & videant, atque omnibus penè modis experiantur. Quod si disciplinæ utilissimæ, quantæ id dignitatis esse censendum est cuius hæc possunt a beneficio manarint in lucem? certe maximæ, & cui nihil anteponi vel possit, vel debeat. Id autem esse Græcæ præcipuè linguam, quum egregios in quavis disciplina viros, non credidisse modò sed & tradidisse, vel legerim vel audierim, ipse quoque facit me in eandem sententiam adduci patior. Cuius rei vos certè iudices in præsentia facio, qui quum eiusmodi ornamentis insigniti omnes atque honestati prodeatis, Græca quoque vel in vobis ipsis admiramini, vel in aliis studio prosequimini. Existimo autem quicquid laudis vniuersis simul conueniat disciplinis, id omne Græcæ linguæ meritis non iniuria adscribi oportere. quod quàm verum sit, mox audietis. Iam enim hæc Græcæ linguæ laudes explorari accessimus, quantumque ex ea manarit utilitatis humano generi: quanquam ea Latinis præsertim hominibus contulerit semper, confertque possit in dies magis vti volentibus.

Igitur Græca lingua (si Græcorum scriptorum sua prodentium fidem sequimur) vetustissima nobilissimâque est. Quippe quæ non aliunde traxerit initium, sed apud suos homines veluti naturali quodam ortu prodierit in lucem, atque maioribus assiduè incrementis inoleuerit. Nam quum Athenienses, quorum purior atque elegantior sermo est, *αὐτόχθονες* (hoc est indigenas, ipsosque fræ terræ perpetuos incolas, propriosque cultores) dici conveniat inter scriptores, quis non videt linguam quoque ipsam nò minus *αὐτόχθονα* dici debere? Sermo enim à natura homini datus, certam hominis ætatem necessariò consequitur: nili quid impediât. non enim possunt non loqui ho-

mines, expeditis præsertim loquutionis vocalibus instrumentis. at quàm alia quæ solum lingua usus credamus eos qui non aliunde migrarint, nisi ea quæ ipsos semper comitata sit? Quapropter hoc plus cæteris nobilitatis Græca lingua sortita esse videtur, quòd aliæ hominum inuenta proculdubio sunt: hæc, naturalis quodammodo existimari potest: quandoquidem in eam primi illi homines nulla arte nullâque industria, sed naturali quodam instinctu ducti fuerint. Cur enim ea potius verba in mentem venerint illis hominibus nullius adhuc rei gnaris, quàm alia? Quippe natura ipsa omnium rerum prouida, ea voluit lingua institueret illos homines quæ ad sui postea indagacionem atque expressionem plus aliquid cæteris collatura esset humano generi. Quod non sefellit, tanto enim Græca lingua cæteras omnes antecellere videtur in tradenda rerum cognitione, quanto homo aliquis omnium rerum peritissimus, atque ingenio perspicacissimo ac propè diuino, hominem alium mediocris literaturæ, tenuissimæque à natura ingenij antecedit. Non modò enim disciplinas omnes quotquot vnquam fuerunt, & melius & copiosius Græca ipsa & perulsiuit & tradidit, sed & si alio sermone hæc exprimere aut effernitare, plurimùm necessariæ lucis ac propè veritatis ipsius abstuleris. Ideoque veluti mancum ineritò credi potest quicquid aliis literis scriptum legatur: si cum eo conferatur quod à Græcis proditum sit. Nec id hominum tantùm causa euenire dixeris, qui non eam vel curam, vel diligentiam adhibuerint in perquirendis rebus aut tradendis, quam Græci homines. Nam id quoque verè dicitur: (quid enim intentatum illis? vt Plinius inquit) sed ipse quoque cæterorum sermo non eam patitur expressionem quam Græcus. atque aded vt plus naturam efficere quàm verbis monstrari possit, in aliis quidem loquutionibus non procul absit à vero: in Græca autem tantum absit vt verè dicatur, vt melius etiam aliquanto atque significantius nonnulla ante oculos ponat, quàm natura ipsa molitur. Id autem Latini interim sermonis argumento intelligere licet: qui quum elegantissimus & sit & habeatur, à Græco tamen longè superatur. Diuus quippe Hieronymus, Proprietatem (inquit) Græcam Latinus sermo non exprimit. Quintilianus, Videtur mihi sermo ipse Romanus non recipere illam solis concessam Atticis venerem Cellius. Adieci (inquit) sæpe animum ad vocabula rerum non paucissima, quæ neque singulis verbis vt à Græcis, neque si maxime pluribus eas res verbis dicamus, tam dilucidè tamque aptè demonstrari Latina oratione possunt quàm Græci ea dicunt prius vocibus. Et paulò post, Sed huius, inquit, tui erroris culpam esse

intelligo in mea scilicet infacundia, qui ne pluribus quidem verbis potuerim non obscurissime dicere quod à Græcis rectissime vno verbo & planissime dicitur. Cicero, quum Aristippi illud amico scriberet, Habeo, non habeo à Laide: Græcè, inquit, id melius. Lucrerius multa se Græcè dicere affirmat propter egestatem linguæ, & rerum nouitatem. Quod si Latinitas Græcitatem, ut sic dixerim, vsquequaque referre non potest, cui coniunctissima est, ac propè germana: quid alias linguas exultimemus, quibuscum nullum est illi commercium, nulla affinitas: sed (quod dici solet) diametro inter se distant? At habent & illæ suum fortasse nitorem, suam elegantiam. Equidem non negauerim inesse aliquid singulis propriæ venustatis. Neque enim verissime est ingenij cuiusvis homines nullam omnino curam proprij suscepisse sermonis.

Quin potius, quemadmodum colendorum agrorum apud omnes pro loci ac cæli qualitate vsus est, sed aliis asperius solum, ac natura ipsa horridius multum vericulus respuit ac negligit: aliis contrà mitius ac placidius omnem admittit curam, omnemque industriam: sic quævis loquutio splendoris quidem aliquid in se retinet: sed cæteris multa negata sunt, Græca omnia vna complexa est, atque eousque ut quæ apud omnes alias peculiaria natiuæque sunt, ipsa quoque reddat non minus eleganter quàm apud illas ipsas habeantur: nulla autem vim eius penitissimam possit exprimere. Quo fit ut nostri, quoties aliquid efferre cogitant, quo nil venustius, nil elegantius intelligi velint, Atticos, lepores, Atticos sales, Atticam venerem, Atticam eloquentiam, aut Atticum demum aliquid id esse dicant. Quamobrem quod de Platone inquit Cicero, Iouem, si loqui velit, non aliter loquuturum quàm scripserit Plato: si idem aut simile quiddam de Græca lingua pronuntiemus, non absurde dicturos nos arbitror, naturam, si loqui velit, non aliter quàm Græcè loquuturam. Quod & re ipsa comprobauit, sua siquidem mysteria omnibus sanè hominibus in medio proposuit perquirenda, ut cuius in eius arcanis liceret ingenium exercere: at perfectam de iis ipsis atque absolutam tradere cognitionem, Græcis procul dubio solis concessisse & quasi diuinitus reseruasse videtur. Itaque soleo mecum ipse quosdam ex Græcis ridere nonnunquam, qui aded sibi inuidere videantur ut quicquid in disciplinis Græci profecerint, id aliorum inuentis totum tribuere contentur. Quid enim (quæso) sunt aliorum inuenta nisi minuta quædam & pusilla, quæ casu magis quàm ratione habita iure existimes? ut liceat in his poetica illa uti sententia, *ἡ τύχη μάλα κέρδιον*, id est, fortuna artem peperit. At verò quæ à Græcis & comperta sunt & tradita, non tam homines explorasse aut retulisse credas, quàm naturam ipsam de se singula prodidisse: atque aded ut in cæterorum scriptis illorum ipsorum hominum sermo sit, in Græcis natura ipsa, quod dixi, loqui videatur.

Quod si aut tempus aut locus pateretur singulas nos vel scientias prosequi, vel artes, ut quæ à Græcis & inuenta in his & tradita sunt, cum cæterorum omnium quos scimus, traditionibus conferremus: profecto nemo vestrū (ut arbitror) relinqueretur, qui non tantum Græcæ à cæteris distare magnitudine fateretur quantum elephantem à culice. Quid enim (ut alia omittam) philosophia ipsa, omnium scientiarum parens ac domina, adiumenti vnuquam habuit ab alio genere quàm à Græcis? tantum enim abest ut quicquam cæteri contulerent philosophiæ, ut si qui etiam è barbaris eius aliquando studio incensi fuerint, ad Græcos migrarint: atque ne siquid ex philosophia posteris relinquere voluerint, non sua magis quàm

Græca lingua efferre dignum iudicarint: non tam remunerandi gratia (ut exultimo) eam linguam cui acceptum referrent quicquid scirent, quàm quod aut insolens aut impossibile videretur, vel disci vel tradi rectè philosophiam alio quàm Græco sermone. Hinc Toxaris atque Anacharsis è Scythia Athenas philosophandi studio se contulerunt: Chion è Ponto. Cuius, & superioris Anachartidis, extant Græcæ quoque epistolæ perquam elegantes, nec minus præceptis replete. Phauorinus verò è Gallia, non modò plurima Græcè in philosophia conscripsit, sed & Romæ quoque, ubi vixit, multa sæpe Græcè disputauit: quem admodum Gellius ex nostris, ex Græcis Philostratus, autores sunt. Philon ludæus non Hebraicè magis quàm Græcè philosophiam illustrare conatus est. Musonius autem omniam Stoicorum Neronis tempestate celebratus, quum è Vulsinio esset, Romæ proxima vrbe, Græcis potius scriptis quàm Latinis monumentis philosophiam augere voluit. Præterea quot Syri, quot Ægyptij, quot Thraces philosophiæ mysteria Græcè scripserint: Orpheum, Musæum, qui tametsi inter poetas connumerantur, attamen possunt & philosophiæ adscribi, quum vetus illa theologia non nisi carminibus texeretur. Sed quid opus est alios connumerare? quum Aristotelem ipsum philosophiæ magistrum, Thracia nobis tulerit, Græcia excoluerit.

Cuius celebriores quoque expositores non Græci, Græcè eum interpretati sunt: Porphyrius è Phœnicia, Iamblicus è Syria, Ammonius & Philoponus ex Ægypto, Simplicius è Phrygia. Quin & in aliis quoque artibus multi multa Græcè scripserunt, non Græci: de grammatica, exactissime Apollonius & Herodianus Ægyptij: de musica atque astrologia, Ptolemæus itidem: de arithmetica Nicomachus & Iamblicus, Syri: & geometriz non nihil. Dialecticæ quoque ante Aristotelem ab Archyta Tarentino scriptum aliquid legimus. Neque id nunc dico, non posse homines aliter philosophari quàm Græcè: sed quicquid cæteri philosophati fuerint, aut inchoatum quiddam aut non absolutum consistere, sed quod extremam & quasi Apelleam manum desideret. At dicet aliquis, Pythagoram, Platonem, atque alios philosophandi studio in Ægyptum se contulisse. Ego verò non negauerim aliquid inde in Græciam retulisse hos viros, ex iis præsertim quæ ad diuinitatem pertinent, quæ ab Hebræis multo antè in Ægyptum pulsas mansisse verisimile est. Nam & legisse Platonem è Hebraica scripta, & lecta imitatum fuisse, autor est Eusebius, atque ea in Græcam linguam translata: quando & Trismegistum, qui omnem pene veritatem (ut ait Lactantius) nescio quo modo inuestigauit, Græcè scripsisse videmus. Hebraicam tamen veritatem interim excipio, nam de humanis rebus atque artibus agimus, non de diuinis inuentis: quanquam hæc quoque postea à Græcis potissimum explicata sunt, quum ratio propagandæ veritatis iam non refragabatur. Quid quod & Indos philosophos Græcæ linguæ ignaros non fuisse scribit Philostratus, & cum Tyanensi Apollonio Græcè nonnunquam fuisse loquutos?

Atque hæc de Græca lingua, quantum vel nobilitate, vel vsu cæteras antecellat, dicta sufficiant: nunc quantum Latino sermoni adrumenti præstet, dicemus. Nam aliæ profecto loquutiones sciri sine Græca lingua parum rectè possunt: ut verò optime loquantur, nihil impedit. At Latinus sermo ne loqui quidem potest exacte sine Græcæ linguæ cognitione: tantum vel cognationis vel coniunctionis cum illa sortita est hæc nostra, ut esse fortasse possit sine illa, bene autem esse

non possit. Quemadmodum homo sine virtute ut sit, nihil prohibet: ut verò bene sit, fieri non potest, si virtus non adsit. Quare quid aliud esse dicemus Græcam linguam, si ad Latinam referatur, quàm eius virtutem, ex qua illi felicitas comparetur? Quod si Ovidianum illud sub eius persona prætulimus, non ab re fortasse dixerimus,

Ergo ego sum virtus, ego sum tibi nobile regnum.

Minimè autem indignari debet sermo Latinus quoddam Græco manarit, sed gloriari potius: nam quod ab optimo autore initium sui traxerit, fieri non potest quin sit & ipsum optimum, atque illi proximum. Non potest ergo non esse cuius rei accomodatissimus Latinus sermo, qui à Græco processerit: ac mihi sanè videtur, quum vtrunque considero, nihil aliud esse Latinus sermo quàm Græci exemplum atque imago: ut quicquid in illo sit, in hoc quoque eniteat. Principio enim si elementa, ac literas, earum inter se contextum intueare, eandem in vtrisque inueneris rationem: si verba ac voces, eodem modo significare, eodemque modo necti ac construi, ac penè vim habere eandem. Ideoque si quæ etiamnum innouanda nobis ac fingenda sint, ita demum habitura fidem dixit Horatius, si Græco fonte cadant. Nam & multa nos à Græcis accepta transpositis literis nostra fecimus. *μωφάδ* illi Dorica lingua dicunt, nos formam: illi *ῥαπῆξ*, nos rapax, multa immutatis, *φάρ*, fur: *νύξ*, nox, multa additis, *ῥέξ*, sex: *ῥεπύλλον*, serpyllum, multa eadem permansere. Infinitum esset omnia persequi, ut dictionum eadem ratio, ut nominum ac verborum inflexio, ut præpositionum, aduerbiorum, conjunctionum eadem obseruatio: sed minutiora hæc quàm vt in præsentia examinanda sint, & à nostris grammaticis abundè tractata. Orationis verò compositio ita pendet à Græco, ut quæcunque à Græcis tradita sint in ratione dicendi, eadem à Latinis & seruentur & seruari iubeantur. nam & quas dicunt sententiarum & quas orationis figuras, in vfu à Latinis non minus receptæ sunt quàm à Græcis, & earum nomina aut Græca adhuc vsurpantur, aut Græcorum imitatione significantur, vini quoque rei appellatione ipsa exprimentia: quam qui non vident, rem quoque ipsam non diligenter animaduertunt. Neque verò casu euenisse dixeris tantam hanc conuenientiam, sed industria, sed prouidentia. quare non nisi Græca lingua duce procedere Latinam posse, verissimè affirmari potest. Quemadmodum enim, si principium rei atque origo nesciatur, sciri ea res non satis rectè potest: ita Latina lingua, si Græca ignoretur, ut bene teneatur, non sit verissimile.

Quod si te ad disciplinas artésque contuleris, ac rerum cognitionem sectari volueris: iam verò hîc quàm penè nihil effeceris, si te Græcis priuaris? Omitto enim grammaticam, quæ, ut multa habet propria peculiariâque in vnoquoque loquendi genere, sic multa etiam retinet Græcæ Latineque linguæ ita communia, ut quod de altera tradatur, alteri non minus conueniat. quare Græcis quoque niti autoribus ad nostrum loquendi vsum non renuere nostri. At verò Dialectica tam potest sine Græcis literis incolumis sciri quàm sine Aristotele. nisi fortè à recentioribus vel nosci vel tradi melius existimemus: aut iis libris perdisci posse, qui ex Aristotele tralati habeantur: quos si aspiciat ipse, non recognoscat, sed (quod de aquila dici solet, pullos nacta non legitimos) reiiciat, ac nolit pro suis quippe qui Aristotelici solis radios non ferant. Possem hoc loco afferre singula quoque vocabula quibus vtuntur dialectici, quæ aut Græca habeantur, aut Græcorum imitatione sint

facta: quorum etiam nonnulla malè à recentioribus accipiuntur. in his enim Græca ratio sequenda est: quam qui ignorant, sæpe falluntur. Quàm multa autem sunt apud ipsum Aristotelem, quæ aut Latine transferri optinè nequeunt, aut, si transferantur, sensum ipsum Græcum non vsquequaque reddant? Quod ea de causa dictum velim, quoddam nonnulli existimant, si legant Aristotelicas quasunque translationes, statim se sententiam tenere philosophi. Quæ res plerosque fallit, & quidem non indoctos: quum & qui transferunt, plerunque ipsi hallucinentur, atque aliud pro alio reddant: & qui legunt, aliter plerunque accipiunt quàm ab eo dicantur. Tam igitur Aristoteles sine Græcis literis intelligi optinè potest, quàm sine se. Quomodo enim vim saltem ipsam Aristotelicæ loquutionis intelligent, quàm ille adeò elaborauit ut aditum eo pacto suæ philosophiæ præcluserit focordibus atque inertibus ingeniis? Quanquam sunt qui hæc sanè non magni faciant, immo verò & contemnant: qui & dialecticæ vsum longè melius teneri hac nostra tempestate affirmant quàm Aristoteles ipse calluerit. Quæ res vellem equidem, pro mea in nostros viros beneuolentia, tam verè quàm animosè diceretur. Sed nos hæc aliorum iudicio relinquimus: ne, quod Græcè dicitur, *ἡ τὰ ἰσχυρότερα πειθίζει*: néve, dum alios arrogantiz fortasse arguimus, ipsi arrogantiores reperiatur, qui supra crepidam iudicare audeamus.

Transseo igitur ad poeticam, cuius & inuentio & vsum, ita totus Græcorum est, ut quod de furore ait Plato, inanem esse hominis conatum qui sine furoris ea quam vult specie ad poeticas fores accesserit, de ignaro Græcarum literarum dici possit, incassum scilicet eum laborare. nunquam enim ingressurum musarum penetralia. Nam, ut omittam principem omnium Homerum,

-- à quo, seu fonte perenni,

Vatum Pieris ora rigantur aquis:

ut alios Græcos poetas, qui quasi viam strauere posteris ad quoduis poematis genus: nonne fabulæ ac figmenta ipsa poetica, quibus tota vis atque vniuersa penè constat poetis, ita Græcorum propria sunt, ut vel ab illis sint accipienda, vel illorum more consingenda? Quod si qua etiam à nostris conscripta extant, ea autè Græcis pendunt, aut manca sunt, & ad Græcos nihilominus referenda. Quin & figuræ ipsæ verborum, & quos tropos appellant, translationes, comparationes, similitudines, (quæ quasi condimenta sunt totius poeticæ compositionis) vel à Græcis mutuanda sunt, vel illorum imitatione tractanda. Ideoque inquit Horatius,

-- vos exemplaria Græca

Nocturna versate manu, versate diurna.

Inuentio quoque ita Græcorum penè peculiaris est, ut nostri, quotiens aliquid acutius aut elegantius afferre volunt, id totum à Græcis transferant, integris sententiis verbisque seruatis. Quid quoddam & nomina ipsa vel locorum vel hominum, quibus in poetis nonnunquam uti cogere, Græca sunt magna ex parte? in quibus, si Græcam originem ignores, plerunque fallere necesse est. Quod non modò nostræ tempestatis hominibus contigit, alioqui non indoctis: sed & veterum nonnullis, ut Sidonio, Prudentio, Arator, Iuueno: qui Græcorum nominum quantitate sæpe sunt abusi. Carminum insuper, numerorum, pedumque genera, Græcæ habent & originem & appellationem. quæ tamen à nostris quoque tradantur, attamen à Græcis & copiosius explicantur, & melius intelliguntur. Rursum verborum ac sententiarum copia à Græcis tota sumenda.

est: quibus (vt ait Martialis) nihil est negatum. si qua enim sit apud nos dictionum compositio faciēda, aut vocabulum innouandū, sequenda est Græca figuratio: ac, si qua in syllabarū quantitate licentia vti velis, nili Græcam adhibeas obseruationem, non probabere, sed aut argutūle aut imperitē fecisse videbere. Itaque non immeritō Aristophanes nugas ac deliramenta cæteras omnes nationes existimari voluit in iudicandis poetis exceptis Atheniensibus: quos & natura sapientissimos appellauit. Nec iniuria Mineruam iidem totam sibi vendicant, quum & cæteri dij, qui aut poetica aut eloquentiæ numina esse creduntur, Græcis & ipsi adscribantur. nam (vt inquit Horatius)

Græcis ingenium, Græcis de diis ore rotundo Musa loqui.

Ac de poetica quoque hætenus.

At (puto) orator euadet quis egregius sine Græcis literis, Cicerone duce. Negari profectō non potest, Marcum Tullium, veluti normam esse dicendi in sermone nostro, si tota teneatur in eo vis atque vniuersa dicendi ratio: sed id quī fieri potest sine Græcis literis? Quemadmodū enim in disciplinis, qui ante Aristotelem philosophi mathematiciue clauere, vsos esse nonnunquam demonstrandi figuris, sicut qui scribant, sed demonstrationem omnino ignorasse: eodem modo potest & quis sine Græcis literis loqui fortasse ex arte aliquid, sed id vt se facere sentiat, aut quo modo fiat vt sciat, vix credi potest. Vis enim ipsa dicendi tota pendet ē Græco tanquam ē sui autore. Huc accedit, quōd quæ de arte à nostris traduntur, aut confusa sunt & inuoluta, aut parum idonea ad explicanda singula quæ in orationis artificio latent: quæ verō à Græcis, anxia penē dixerim diligentia & obseruata sunt & perquisita. denique cæterarum artium aut scientiarum potest in alios quoque nonnihil redundare: at oratoriæ inuentio atque vsus totus Græcis debetur. Quod ne Virgilium quidem dissimulare potuisse palam est, quum inquit, *Orabunt causas alij melius*. Nulla enim verborum magis patitur ornatum quàm Græca lingua: atque adeo vt non veritus sit pronunciare. Aristides, aliorum omnium non barbarorum modō (vt ait) sed Græcorum quoque loquutionem, si cum Atheniensium sermone compareretur, puerorum esse balbutientium vocem. Quod tamen nimis magnificē dicitur, attamen non procul abest à vero. Idem enim de Attica Venere dici potest, quod de Periclis eloquutione scriptum reliquere tum Eupolis, tum Aristophanes: in eius scilicet labris leporem ac persuasionis deam insedissee: atque in eorum mentibus qui audissent, quasi quosdam aculeos relinqui solitos: demum fulgere eum, tonareque, atque omnia permiscere. Demosthenes quoque Athenienses ipsos eo minus credi à cæteris queritur, quo paratiores sint ad dicendum quàm cæteri. Hinc Cicero noster, tamen tantus in eloquentia, se quidem conari, Demosthenem autem perficere: se velle, Demosthenem posse, ingenuē professus est. Et Quintilianus Ciceronem à Demosthene quantus fuit, effectum scribit. Quo fit vt non falso Aristides dixerit Athenienses solos trophæum sibi erexisse, nullo sanguine, subactis omnibus gentibus oratione ac disciplinis: proindeque homines se suosque à diis immortalibus petere optareque vt Atheniensibus potissimum similes euadant doctrina atque ingeniorum cultu: qui cibus humani animi esse censetur: cuius inuentio non minus Atheniensibus deberi creditur, quàm frugum, quas illis primū largita Ceres dicitur. Nec mirum profectō videri debet si ex omnibus urbibus partibus Athenas olim homines confluere soliti fuerint, discendi

gratia. vt enim cætera animantia eō præcipuē trahuntur naturali impetu, vbi vesci atque impleri cibo maximē possint, ita & homines (qui aut animus tantum sunt, vt Platonici volunt: aut potissimum animus; vt Aristoteles) illuc sua sponte duci verissimillimum est, vbi largissima sit copia spiritalis cibi, ac verē diuini: quem disciplinæ ipsæ suppeditant, quæ Athenis in primis clauere. indeque factum est vt nostri quoque poetæ doctas Athenas perpetua quasi appellatione vocitarint. Sed de oratoria satis.

Philosophiæ verō parstantum naturalior recentioribus Latinis in vsu semper est habita, quam Aristoteles diligentissimē est persequutus. At diuini illa quæ Platoni adscribitur, & quam veteres quoque Romani admirati eousque sunt vt diuinitatem quandam inesse eius viri scriptis intellexerint quidem, explicare autem non ausi fuerint: ac sequuti postea nostri Græci, quæ theologi Christianæ religioni maximē conuenire demonstrarunt: intacta hætenus iacuit nostris his philosophantibus, nunc verō à plerisque desideratur magis quàm habeatur. Nam sine Græcis literis degustari fortasse potest, hauriri non potest.

At mathematicæ scientiæ tam possunt sine Græcis literis perfectē teneri, quàm sine Græcis autoribus. eiusmodi enim sunt quæ ab aliis traduntur, vt siquid modō vel paululum à Græcis diuerterint, in profundum labantur erroris, vnde educere sese postea atque explicare nequeant. Quemadmodum enim qui iter ingreditur, si semel excedere eum ē via aut aberrare contigerit, quo longius processerit, non magis eō tendit quōd vult, quàm recedit inde, ac fugit: sic qui in disciplinis, præcipuēque mathematicis, præscriptum semel ordinem liquerit, dediscenda discit. Satiū enim est nescire aliquid prorsus, quàm peruersē scire: quum deterior longē sit dispositionis ignoratio, quàm negationis, vt Aristotelicē interim loquar. Quam autem fallantur qui mathematicas res sine Græcis literis, & illotis (vt aiunt) pedibus aggressi sunt, faciliē intelliget qui Campani expositiones in Euclidem cum Theonis editione ac Procli commentariis conferet diligentius: aut Euclidis eiusdem perspectiuam, atque opus aliud de speculis, cunctis quæ Latinē scripta sunt iisdem de rebus: aut mathematicas Aristotelis quæstiones in libris quos Problematum appellant: atque in omni philosophia rimentur quemadmodum à Latinis intelligantur. Quōd si Boetij quoque arithmetica, tamen diligentissimi Græci quæ doctissimi, ad Nicomachi præcepta, Iamblichi ac Philoponi commentaria referant accuratius, perspicient profectō quàm Græca ipsa non modō exactiora, sed & veriora dicantur. De musica illud satis dictū fuerit, omnia instrumenta, sonos, proportionēs, consonantias, neruos, Græcam habere appellationem. Prætereo Græcos musicæ scriptores, Euclidem, Aristoxenum, Nicomachum, Ptolemæum, Plutarchum, Briennium, Porphyrium, atque alios: quum apud nos vnicus sit Boetius, exceptis diu Augustini paucis, & Macrobij, ac Marciani Capellæ nonnullis. Nam nostram hanc musicam à veterē illa iam pridem desciuisse, cum pluribus indiciis, vt credam compellor, tum Olympiodori quoque grauis philosophi testimonio maximē moueor, qui cæterarum disciplinarum, arithmeticæ, geometricæ, astronomiæ reliquias sua quoque tempestate seruari scribit: de musica autem illum versum vsurpauit,

Ἡμεῖς μὲν κλέος ἰσθλὸν ἀκούομεν, οὐ δὲ τι ἰδύμεν.

id est,

Nos clarum audimus nomen, nihil inde tenemus: quasi

quasi nihil sit reliquum veteris musica. In astronomia quoque multa mihi videntur esse apud Græcos quæ à Latinis desiderantur. Nam præter Ptolemaei scripta, & ea non nimium fortasse fideliter ad nos tralata, pauca sunt quæ ad veræ astronomiæ usum aditum præbeant. Quid enim simile apud nos habetur *ἡ Εὐκλείδου σφαῖρα*, quæ veluti astronomiæ elementa traduntur à Græcis. Quin & Theodosij *σφαῖρα*, uti principia totius astronomiæ sumi debere, autor est Philoponus: quippe quæ exactiora sint, & eandem obineat rationem ad astronomiam quam geometria ad optice, ad harmonicen arithmetica. siquidem *αὐλόμενα*, hoc est immaterialiora, sint, ut scribit David, philosophus non incelebris. Theodosij autem *σφαῖρα* sequi dicit Philoponus Autolyçi opus *ἡ τῆς κινήσεως σφαῖρα*, hoc est, de sphaera quæ mouetur: indeque postea principium sumere astronomiam, utpote minus exactis minisque certis demonstrationibus utentem quàm ij faciant. quæ enim in Astronomia demonstrantur; summam extremamque certitudinem non polliceri dicit, sed quod proximè accedat. Umbratum insuper ratio non abesse ab astronomiæ præceptis creditur: cuius rei à Græcis quoque traduntur demonstrationes. nec desunt qui de his scribant. Sed nos hac aliis pensitanda relinquimus. satis enim habuimus innuisse.

Medicina verò eo magis indiget Græcis literis quod maius periculum affert ignoratio medicamenti, aut ægritudinis. quod euenire illis nonnunquam verisimile est qui Græcè nesciant, quando Græcis vocabulis omnia penè vocitentur apud medicos, & eius artis autores Græci præcipue in pretio habeantur: à quibus siqui in alia lingua claruerunt, veluti rinuli fluxerint manarintque, ac si quid habent, inde acceperint, quanquam non purum id sincerumque secum ferant. Quæ res non modò à nonnullis nostræ quoque tempestatis medicis animaduersa est, sed scriptis etiam prodita. Ad summam non video quid in quavis disciplina sciri rectè possit si græca ignorantur.

Nec fuerit iuris quoque consultis hoc inutile. nam & multa habentur in Græcis legum codicibus quæ apud Latinos nusquam legantur. siquidem (ut Politianus præceptor noster dicere solebat) multa Græcis legibus addidit Iustinianus, quippe quæ Latinis notiora existimaret quàm ut scribi oporteret. Græcis autem (utpote alienis admodum à Romanis moribus consuetudinibusque) explicanda latius censuit, quæ nunc reinansere, illis apertiora quàm nobis. propterea que inde petenda. Accedit & illuc, quòd in Latinis Pandectis quæ nunc Florentiæ visuntur, integra legum interpretamenta Græcè inueniuntur adscripta: quæ & ipsi vidimus, legimusque: & Græca testimonia citata, ut Homeri sæpenumero: & Græca verba addita significantiæ gratia atque expressionis. Quod non ab re fecisse videtur Iustinianus, inter Græcos magis quàm Latinos referendus: quando in Græcia semper vixerit, quod ex Procopij certè historiis licet animaduerrere.

Et quoniam in historiæ mentionem incidimus, quantam hac quoque in parte utilitatem præstet Latinis hominibus Græca lingua, haud facillè dixerim, quum multa sint à Græcis petenda & nostris quoque rebus. non enim omnia adhuc ad nos tralata peruenere, sed quota pars, atque ea nescio an satis fideliter, qua de re (ne, quod dicitur, cum larvis lucter, mortuos insectando) dicere nunc superfedeo: præsertim quum iam plerique animaduerrere incipiant quàm litteratum in historicis potissimum tralationibus: &

nos hac & pleraque alia quæ perperam in singulis disciplinis traducta habentur, copiosiore oratione, non maledicendi certè studio, sed ad nostrorum hominum utilitatem aliquando ostendemus.

Theologia demum etsi nonnihil à Græcis diffidet in præsentia, attamen multa est ab illis olim mutata, & nunc quoque potest. Sunt enim veteres Græci scriptores quibus non minus quàm nostris veritas ipsa roboretur: quippe quos sequuti nesti, quorumque placitis innixi, totius religionis validissima firmissimamque iecerint fundamenta. Quis enim (quæso) Basilium illum magnum non complectatur, Christianæ quoque fidei hostibus admirandum, incertumque doctoremne an eloquentiorem? Quis duos Gregorios, Nysses & Nazianzenum, non duo belli fulmina, (ut poetæ Scipiones) sed duo religionis lumina, vel potius soles nonquam obscurandos: quorum alter theologi cognomentum meruit apud suos, & diuum nostrum Hieronymum quantus est, effecit alter, propter philosophiæ quendam veluti assatum, tanto quoque fuit lepore, ornatuque verborum, ut Basilij fratrem vel potius discipulum (ut se ipse appellat) facillè possis agnoscere. Prætereo Athanasium, minus his fortasse cultum, sed certè non minus diuinum. Transeo Damascenum, non theologum modò acutissimum, sed acrem & philosophum & dialecticum. Taceo Chrysostomum, non abs re profecto cognominatum aurei oris. Omitto & alios, quorum & scripta & sententiæ ita circumferuntur à nostris, ut pro oraculis haberi videantur. Quid quòd omnia quæ de Christo literis mandata sunt, Græcè primum composita feruntur, excepto Matthæi euangelio? Quare fieri non potest ut nonnullorum fides à Græco petenda non sit, quemadmodum eorum quæ à Mose aut prophetis scripta sunt, ex Hebraicis petuntur voluminibus: quod facere nonnunquam videtur diuus Hieronymus, & fecisse ante eum Origenes credi potest, atque Apollinaris, vir uterque doctissimus, & Hebraicæ linguæ studiosus. Quoquo igitur te veritas, præstò adest Græca lingua, operam suam in omnia præstatura: quam si refugas non tam illam reiecisse quàm te necessariis admodum rebus fraudasse videre. Atque hæc sunt quæ de Græcæ linguæ vel nobilitate vel utilitate dicenda sese nobis obtulerunt: nimium fortasse multa Latino homini, non enim videor inuidiam veritus quòd Latinus apud Latinos ita Græca extulerim, ut pene nihil nostra esse contenderim. Quod non tam laudandi gratia aliena, quàm nostros homines admonendi, dictum existimari par est, quippe quum in ea perdiscenda maiores nostri ita laborare sint soliti, ut vix sine illa quicquam se scire putarent. Semper (inquit Cicero) ad meam utilitatem cum Græcis Latina coniunxi. Quintilianus à Græcis incipiendum præcipit. Ouidius quoque inquit,

Nec levis ingenuas pectus coluisse per artes

Cura sit, & linguas edidicisse duas.

Claudius Cæsar utranque linguam nostram appellare solebat: nec iniuria, quum ita Græcam linguam tenerent veteres Romani, ut nihil apud eos differret Græcè an Latine vel scriberent vel loquerentur. Ennius tria corda se habere iactabat, quòd triplicè linguam calleret, Græcam, Latinam, & Oscæ. Ouidius, dum in Scythia exularet, atque aduenarum congressum nonnunquam desideraret. Eius, inquit, qui accesserit, siue Græca scierit siue ille Latina voce loqui, certè gratior usus erit. Nero imperator apud patrem consulem iuuenis adhuc pro Rhodiis atque Iliensibus Græcè verba fecit. Vespasianus Græcis quoque iocis extempora-

libus vsus traditur. Ciceronem tam Græcè quàm Latinè declamare solitum, nemo est qui ignoret: eundemque Græcè aliquando Rhodi orasse. quem quum audisset Apollonius, exclamasse fertur, Græcam quoque eloquentiam Romam à Cicerone transierit. Idem quum de temporibus suis Græcè scripsisset, Græcorum quorundam hortatu, Græcam omnem nationem à scribendo deterruit. Scripsit isdem de rebus & Pomponius Atticus, qui & cognomentum adeptus creditur quoddam Atticam linguam ita referre crederetur, ut natus educatusque Athenis videretur. Quod Theophrasto, homini Græco ac diuinæ eloquentiæ viro, contingere non potuit, quominus à vetula argueretur tanquam non Atticus, sed externus, dum cupit nimium Atticus videri. Bruti Græcas epistolas (quæ adhuc in manibus habentur) & Plutarchus laudat, & Philostratus omnium Imperatorum epistolis longè anteponebat: & Mithridates quidam regij generis summopere admiratur. Marci quoque Romani imperatoris Græcas epistolas vehementer probat Philostratus. Quàm multi autem ex Romanis Græcè potius quàm Latinè historias scribere aggressi sunt? Albinus meminit Gellius. Luculli Plutarchus. Diui Claudij Græcæ historias, præter Suetonij attestationem, citat Stephanus, Græcus autor. Arrianum, cuius de Alexandro Macedonum rege Græcæ extant historiæ, & de Epicteti Stoici dissertationibus opus, inter primates Romanos numerat Lucianus, Ælianus, cuius multa adhuc Græcè scripta leguntur, Romanum fuisse scribit Philostratus, & (quod maius est) Græcam linguam in vrbe didicisse, ac nunquam excessisse Italia. Germanicum Cæsarem Græca quoque scripsisse poemata, autor est Quintilianus. Quin & Græca eius epigrammata adhuc leguntur: nec non Tiberij, Adrianique, omnium elegantissima. Nostra quoque tempestate non defuere qui Græcè scriberent: ut præceptor noster Politianus, quem & Ioanni quoque Argyropylo, Græco homini, sæpe admirationi fuisse vidimus) ut vestes Hermolaus, nunquam satis laudandus. Nemini igitur mirum videri debet Græcam linguam adeo à nobis probari commendarique, in qua videam maiores nostros non minus laborasse quàm in Latina: cuius & parentem & altricem illam procul dubio & crediderint & prædicarint: à qua etsi nihil aliud, disciplinæ certè nostræ fluxerint, ut ait Quintilianus. Quemadmodum autem qui de parentibus optimè mereri student, non agrè ferre creduntur si tota eorum dignitas atque existimatio in eos referatur qui non solum fundamenta iecerint suæ felicitatis, sed eoque perduxerint, unde illi nunc apud omnes in pretio sint: sic non indignari debet Latina lingua si tota eius gloria in Græcam redundet, omnium bonarum artium magistrum. Quum enim vetus lex sit (ut Aristides inquit) altioribus vniuersam referre gratiam, quoad fieri potest, tantum abest ut me Latina offendere putem, Græca laudando, ut & gratificari me magis existimem Latinæ linguæ, quoddam gratiam si non omnem, saltem quam possum, eius (quod dicitur) verbis, illi referam, cui & debere se plurimum & debuisse, semper ingenuè professi sit: quippe quæ nihil vnquam æquè abhorruerit atque ingrati animi vitium. Benignum est autem fateri per quos profeceris, inquit Plinius. Studium autem nostrum hac in re tantum abest ut ostentare in præsentia vobis studuerim, ut vehementer doleam, me non tam hæc dicere coactum, quàm sentire ac sequi, veraque quotidie experiri. Neque enim existimetis, me tantum laboris exhaustisse ab ineunte ætate, aliena sectan-

do, ut penè negligerem mea, nisi peruidissem & doctissimorum quorumque exemplo: & veterum testimonij, omnem viam Latinæ linguæ in Græca consistere. Quod quum & re ipsa deum cognouerim, non committendum putavi quominus & vos & singulos quosque bonarum artium studiosos, quantum in me esset, ad eadem adhortarer, animarem, accenderem, ne difficultate rei deterreremini. Tanta est enim illi (quod iam diximus) cum Latinitate coniunctio atque affinitas, ut eadem propemodum utriusque conueniant. Quare non video quid hac in re sit cuiquam pertimescendum, quum nihil penè noui sit offensurus. Sed quod de animis nostris aiebat Plato, reminisci eos, quum essent corporibus obducti, omnium quibus multo antea diuinitus fuissent imbuti, id Latino homini euenire credendum est Græca discendi, eadem quasi resurrexere. quo fit ut non magis præceptore vobis opus esse dixerim, quàm monitorem, qui in memoriam suggerat excitetque Græca veluti vestigia, quæ subobscura tenuique, vestris ingeniis iamdiu reposita conditaque seruantur. Ad quam finem rem Græci fortasse hominis opera commodior quàm nostra: ego verò, ut non negauerim, sua melius Græcos tenere quàm nos: ita affirmauerim, nostra nos melius nosse quàm Græcos: insuperque tam posse nos res illorum perdiscere, quàm illos nostras. Quum itaque Latini docendi sunt Græca, nescio an Græci studium Latinæ sedulitati anteponendum sit. non tam enim intelligendi (quantum id quodque) ratio habenda est, quàm explicandi. Quod si quis pronuntiationis tantum Græcæ studio, eius ad vnguem perdiscendæ gratia, Græcum sibi cupit præceptorem, Quintilianum audiat, præcipientem, non esse dandam operam literis Græcis superstitiose, ut & plurima oris accendant vitia, & in peregrinum sonum corruptus sermo perduret: sed ita discendam esse Græcam linguam comite Latina, ut neutra alteri officiat, quæ res à Latinis melius quàm à Græcis accipi potest. Si quis autem examissum utrunque se præstaturum confidit,

—illum mirabor & ipse: Et ducam, monitis non eget iste meus. Nos verò operam nostram, quibus ingrata non videbitur, pollicemur, non magis duces præceptoresque professi nos ipsos quàm comites sodalesque: quippe qui nullum laborem, nullam molestiam recusaturi sumus: dum vos ita Græcis imbuamini, ut disciplinas inde omnes, quasunque libuerit, facillimè adipiscamini: à quibus eò postea perducendi sitis ubi quum fueritis, liceat iam humanam felicitatem (si qua modò est in hac vita) quali manu prehensam tenere: quàm si dimiseritis, vobis ipsi defuisse videamini.

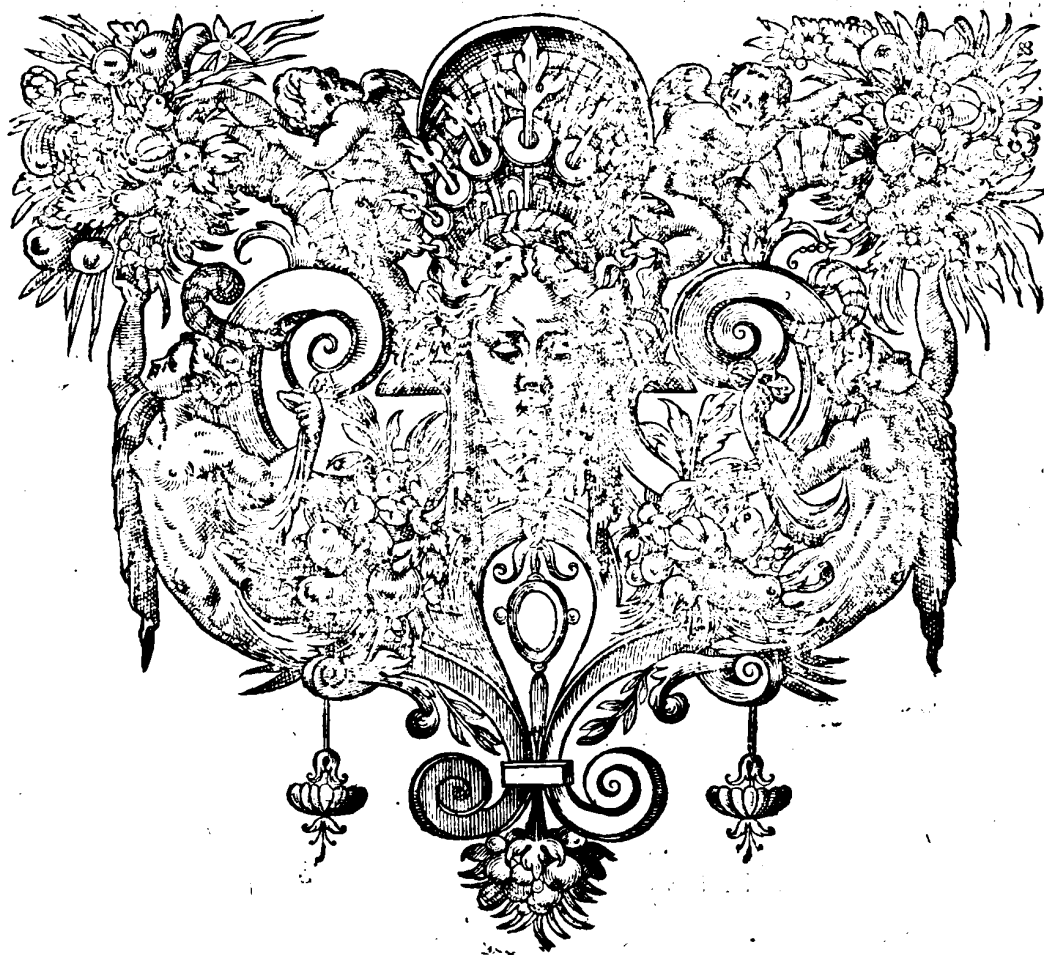
Non est autem cur vos moneam ulterius uti homines esse memineritis, quibus felicitas hæc quæcunque sit, debeatur, nam hoc tam cuius notum esse debet, quàm quoddam viuæ. Illud potius nostra interest, confirmare vos atque adhortari, ne laborè reformideatis, qui voluptati (quam in ipso statim lumine Græcarum literarum percepturi estis) adeo iunctus est, ut nō magis laborandū nobis esse videatur, quàm voluptati honestissimæ inferuendum: qua ut ampliore quoque perfruamini, nihil mihi videor omisurus, nihil præteriturus, quod quæri à vobis aut desiderari nouerim: si modò eiusmodi sit futurum quod & nobis quoque non ignoretur. Quid enim literato homine turpius, aut ab humanitate alienius, quàm si aut scisse aut didicisse frustra videatur? Frustrà autem & scit & dicit, qui nec commentando nec docendo cuiquā prædest. Sicut enim in animatibus propriū ac naturale

naturale maximè opus esse censetur procreare tale aliquid quale ipsum est si integrum absolutumque sit: ita erudito homini nihil convenire magis dixeris quam efficere relinquerèque post se sui simillimos in studiis ac disciplinis: si aut homo fuisse videri vult, aut non indoctus homo. hominem enim hominis causa natum credi par est. Quare neque invidere cuiquam in literis, fas iudico, neque suppressere quicquam quod vtile futurum existimes aut viuontibus aut posteris. Nam (vt ait Theognis.)

Χρὴ μουσῶν θεράποντα καὶ ἀγγελοῦ, εἴη παλαιῶν
Εἰδέναι σοφίης, καὶ φρονεῖν τελευθεῖν.
Ἄλλα τὰ μὲν μῶσαι, τὰ δ' εὐκυνῶσαι, ἄλλα δ' ποιεῖν.
Τί σφιν χροῖσται, μόνος ὁπίσθ' ἄνθρωπος;
Hoc est,

*Musarum interpretes, si quid sapientius unquam
Noverit, inuidia sit procul inde mala.
Nuncque alia inueniat, nunc monstret, plurima condant.
Si solus sapiat, nempe quis usus erit?*
Quippe (vt Plato quæbat) non minus ad felicitatem pertinet bonos efficere, quam bonum esse. ideoque nulli magis idem familiaris se offerre solitus erat quam cui plurimo vsui esse posset: quamquam se suisque rebus maximè frui valeret. Quod mihi quoque video esse faciendum, in ea præsertim ciuitate quæ non tam potentia atque imperio ipsius sit Italie metropolis, quam quibusvis virtutibus, totius orbis grande specimen atque ornamentum, vel potius naturæ miraculum: quum quæ imperium vitia comitari

solent, non modò ita refugerit vt non inesse possint sue reipublicæ, sed ne excogitari quidè. Quare beatissimè iudico eum quem cuius studio incumbentem degere in ea contigerint beatissimum, quem literarum facultates exceperint: quum tot præsertim tantæque vndique suppetant affluantque ad eam rem commoda, vt fingi fortasse plura possint, haberi certè non possint. Ibi enim vt alia omittam tanta librorum copia, quanta post Gotthicam ruinam nunquam fuit, nec veteribus verò Romanis aut Græcis florentibus, in his quæ extant, facile credi par est: quum nouo hoc inuento cæferent imprimendorum librorum, qui & pulcherrimi iam atque emendatissimi prodire incipiunt, Aldi potissimè nostri opera de quo illud habeo dicere quod de Porphyrio inquit Simplicius, Omnium bonorum nobis autor Aldus. Vobis verò illud mihi videor accommodaturus quod Demosthenes, quem interprete atque sunaus, Atheniensibus protulit, ferte autem (rogo) æquo animo Græcis me pauculis verbis vos alloqui: ὁ δὲ οὐκ οὐκ ἔστιν ἡμεῖς, ἀλλ' ἄνδρες Ἑλλήνων, μοῖνον ἡμεῖς ἀφ' ἡμῶν λέγει ὅτι τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑμῶν λόγων ἀπληροῦς ὄντων, εἴπερ ἔσθ' ἡμεῖς αὐτοὶ φρονήσαντες. hoc est, Præsens itaque tempus, o viri Veneti, quasi emissâ voce pronuntiat capeffandas esse vobis Græcas literas, siquid de felicitate vestra cogitatis. Nam, vt Virgiliannum quoque carmen in vos transferam, Via primâ felicitatis (quod minimè remini) Graia pandetur ab vrbe. Expergiscimini igitur iam, & capeffite Græcas literas, vltro sese vobis offerentes. Dixi.

M. ANTONII ANTIMACHI DE
L I T E R A R V M G R Æ C A R V M L A V D I B V S
oratio, in Ferrariensi gymnasio publicè habita.

IN degenda hominum vita, ij qui alicui prodesse conantur, quanto opere laudandi sint, spectantissimi viri, non vos praterire crediderim, quum & ingenij acumine & longo rerum usu præstetis, ac doctrina atque prudentia antecellatis. Qui verò publicæ utilitati consulunt, ac non solum sibi, sed & patriæ & amicis ac humanæ societati sese natos arbitrantur, quanto laudum præconio extolli mereantur, itidem vos non ignorare existimauerim. A qua sanè animi sententia quum nec ab ineunte ætate, nec etiam postquam nostra canescere cœpit oratio, vnquam abhorruerimus: nihil commodius, nihil conducibilius atque præstantius in toto vitæ cursu esse duxerimus, nihilque magis ex animo vnquam optauerimus, quàm plurimis benefacere, ac de omnibus pro virili mea (modò daretur occasio) bene mereri: amicorum precibus (quorum beneuolentiæ aliquid recusare, non solum turpe, sed propemodum nefarium videbatur) & cohortationibus huius celebratissimi gymnasij instauratoris Lodouici Bonacioli, viri planè in omni scientiarum & virtutum genere eminentissimi, (cui ex isto hominum flore qui viuunt, paucos admodum pares inuenias) non spe honoris aut gloriæ, cui sapiens quisque semper studuit, nec lucri cupiditate, sed potius quò id quod in animo habebam, re facilius præstare possem, Græcè profitendi publicum munus non inuiti suscepimus. Eo itaque consilio huc accessimus, vt quæ ad communem Græcè discere cupientium utilitatem spectare videntur, diceremus, ac de literarum Græcarum laudibus verba faceremus: non quòd ea dicendi facundia, is verborum ornatus, ea eloquentiæ vis, atque is demum orationis thesaurus & splendor, qui tam magno oneri sustinendo par esset ac tantæ rei dignitas postulare, necnon tot clarissimorum viro- rum conspectus mihi multò iucundissimus mereretur, in me reperiatur: sed vt fretus humanitate vestra, qua erga omnes qui virtutibus innituntur, vti consueuistis, huiusmodi opus aggrediar, ac propositam rem pro tenuitate ingenij mei persequar. Cuius planè tanta est magnitudo atque præstantia, vt nemini vel mediocriter erudito deesse possit oratio, sed in exitu inueniendo maior omnino, quàm in initio inchoando, dicere volenti se offert difficultas.

Tanta est profectò literarum Græcarum, amplissimi viri, dignitas, & tanta dignitati coniuncta utilitas, (quarum notas antiquissimis temporibus, seu Cadmo, siue Danao autoribus, siue Orpheo admonente, Græcos habuisse, memoriæ proditum est) vt ex non solum apud illos qui cæteras gentes atque nationes barbaras appellabant, verum etiam apud barbaros ipsos maximo in usu fuerint, & ab ortu ad occasum vsque peruaserint: quando Druidas Gallorum religiosos in publicis priuatisque rationibus literis Græcis vsos fuisse constat: & Romanorum temporibus in Heluetiorum castris tabulas repertas esse lite-

ris Græcis confectas, & ad Cæsarem perlatas, ex historiæ lectione latè admodum patet. Quibus in tabulis ratio confecta erat, qui numerus domo esset eorum qui arma ferre possent: & item separatim pueri, senes, mulierisque. Brachmanas itidem (è quorum numero celeberrimus Calanus ille fuit, & gymnosophistas Indorum sapientes, easdem in usu habuisse, easdem Indorum ipsorum regem Phraotem calluisse, compertum est. Apud Romanos verò quanto in pretio, quanto in honore semper sint habitæ, quum penè eadem à principio cum Latinis fuerint, eas in Latium asserente Nicostрата) etiam me tacente, vel facillimè potestis intelligere.

Nullum enim studiorum genus, quod aliqua sapientiæ luce præfulgeat, nullas prorsus ingenuas disciplinas esse comperio, quæ non è Græcorum fontibus emanauerint: Latinisque in omnibus liberalibus artibus illorum sequutos imitatosque fuisse vestigia. Nam si à grammatica exordiri voluerimus, cuius inuentorem ij qui eam rem diligentius peruestigarunt, Mercurium ferunt: sine qua ad nullum scientiæ gradum peruenire valemus, quum ea duce orationis congruitatem assequamur, ac ad alias scientias faciles aditus adipiscamur, nōne eam totam à Græcis habere fatebimur? Quid de poetica, quæ tantopere diuinitatis est particeps, vt summus ipse rerum omnium opifex statim penè à mundo, verbo, non manibus condito, sua mylteria per eam literarum monimētis mandari voluerit, dicemus? Quid de oratoria facultate, ac flexi anima omnium regina rerum oratione, quæ motus animorum quò vult impellit, loquemur? Quid de dialectica, quæ disserendi artem aperit, verumque à falso segregat, ac nos ad veritatem ducit, sentiemus? Quid de philosophia, legum inuentrice, morum disciplinarumque magistra, quæ bene beatèque viuendi rationes demonstrat, ac diiudicato bonorum & malorum fine, quid fugiendum, quidue expetendum sit, proponit, ad sedandos animi affectus atque perturbationes plurimum valet, naturæ secreta rimatur, rerum omnium causas perscrutatur, humana despicit, cogitansque cœlestia, hæc nostra & exigua & minima contemnit, immortalitatem animæ docet, ac nos Deo optimo maximo (ad summam cuius intelligentiam consideratione nos ducit, quantum homini licet) quàm simillimos efficit, iudicabimus? Quid de medicina, reliquarum artium parente atque educatrice, & altice, quæ vniuersas scientias complectitur, singulas disciplinas cogitatione prosequitur, rerum omnium cognitionem nutritur & continet, ac humanæ vitæ conseruandæ, necnon extincta morbis corpora ab inferis penè reuocandi potestatem habet, rogati respondebimus? nōne hæc omnia nos à Græcis inutuos esse (nisi ingrati nuncupari velimus) cōfitebimur? quādo ab ipsis & Mathematicas accepimus. Nam arithmetica, reliquarum ducem, ex cuius numeris animam creari, ac singula consistere Pythagorici sentiebant, & quaternarium numerum (in quo prima solida demonstratio inuenitur) rerum omnium

ORAT. DE LAVD. LIT. GRÆC.

omnium opificem causamque esse affirmabant, quod ab eo, tanquam à radice atque principio, cuncta dependere: ac geometriam, quæ cum superiori adeo connexa colligataque est, ut sine ea haudquaquam videatur posse consistere, quum punctum referatur monadi, linea autem numero binario, ab aliquo ad aliquid, & trinario conveniat superficies: quæ (dum eius lineamentis, formis, intervallis ac magnitudinibus utimur) mare, terras, cælumque metimur, quin à Græcis susceperimus, nemo, ut opinor, vel impudentissimus negaverit. Musicam verò à Mercurio numeris, vocibus & modis inuentam, quam veteres omne continere dixerunt, eo quod eorum quæ sunt, absque symmetria & analogia nihil existat, nec etiam aliquid eorum quæ fiunt, si absque congrua symmetria atque analogia confectum fuerit, unquam bene habeat, siue arte fabricatum fuerit, seu natura comparatum: siue sensu comprehendatur, seu solius intelligentiæ speculatione percipiat: quæ duo nimirum in musica (totius harmonia) reperiuntur, ex cuius cognitione harmonicam mundi rationem conicimus: & item astronomiam, (cuius scientiam Chaldei diuturna siderum observatione putantur effecisse) quæ temporum varietates, totius anni ordinem, astrorum influxus, ortus, obitus, traiectiones, motusque stellarum, ac cæli meatus conversionemque explicat, quid cuique euenturum sit prædicat, Græcorum beneficio (quibus tantum debemus) Latinos itidem habere fatendum est. Nec, mea quidem sententia, ullus adeo pervicax, adeo obstinata mentis, duræque cervicis, ac tam peruersi iudicii reperitur, qui aliquo modo id audeat inficiari. Ex quibus omnibus sanè rebus quanta hominibus commoda, quantæ utilitates humano generi, quot honores proveniant, non meum est dicere, quum res ipsa per se loquatur. Ideo non est quod vos (qui incredibili discendi cupiditate ardetis) ad huiusmodi literarum studia, ex quibus maximos

atque vberissimos fructus percipietis, nisi vobis ipsis deesse volueritis, cohortemur. Currentes enim incitare videtur absurdum: quum tantæ (sicuti acceperitis) dignitatis, honoris, commoditatis, splendoris, utilitatis atque præstantiæ sint, ut unusquisque qui in bonarum artium studiis proficere exoptat, eas velit nolit cogatur expetere: præsertim quum illis qui eas consequuti fuerint, maximæ præmiæ non sine nominis celebritate proponantur, amplissimi honores non absque immortalitatis gloria referentur. Reliquum est, ut demonstrata tantæ rei maiestate, (ex qua, ut intellexistis, innumerabilia mortalibus bona pariuntur, & ad homines confluent) in ea comparanda operam, curam, diligentiam, industriam ac studium denique meum vobis pollicear. quæ omnia, sine ulla laboris aut temporis intermissione, me libentissimè præstaturum spondeo: nec aliqua in re, quæ in discendo vultui vel commodo esse possit, me vobis unquam defuturum recipio. Quod quum contigerit, Bonaciolo, viro non minori experientia quàm doctrina ornatissimo, ac (ut supra memorauimus) omnibus egregiis animi dotibus atque virtutibus undecunque refoertissimo, qui huius clarissimi gymnasii non minus ornamento quàm utilitati semper studet, mehercule velim referatur acceptum: eo quod ipse omnium vultui procurauerit effeceritque (ne quod verum est inficiemur) ut Græcè profitendi munus obierimus. Ago insuper humanitati omnium vestræ, si non quas debeo, saltè quas possim gratias: ac si obsequendo & de vobis bene merendo gratia referri poterit, eam me quandoque libenti animo cumulatissimè relaturum, affirmare non dubitauerim: propterea quod hodie frequenti ac iucundissimo conspectu vestro, me (quæ vestra est benignitas) ornandum amplificandūque susceperitis. cuius beneficii memoria apud me resideat sempiterna necesse est.

EX CONRADI HERESBACHII

oratione in commendationem Græ-
carum literarum,

EXCERPTA.

SIVE autem autore Iauam, linguæ huius, sicut & gentis, primo fundatore, literarum Græcarum initia è Babylonica illa linguarum orta varietate, atque in Græciam translata, siue temporum iniuria neglectus characterum vsus, & à patribus antè repertus, velut postliminio à vicinis, siue Phœnicibus, siue Aegyptiis (apud quos patriarcharum monumenta conseruabantur) repetitus sit, etiamsi certò non tradatur, tamen alterum probabile videtur, Græcam literaturam non simul cæptam absolutamque. Primi per figuras animantium Aegyptij sensus mentis explicabant: & antiquissima monumenta saxis impressa, literarum inuectores perhibent. Inde Phœnicas, quia mari præpollebant, traditur intulisse Græciæ: hi gloriam adepti sunt quasi reppererint quæ acceperât. Quippe fama est Cadmū, classe Phœnicum vectum, rudibus adhuc Græcorum populis, artis eius autorem fuisse. Quidam Cecropem Atheniensem & Linum Thebanum, & temporibus Trojanis Palamedem xvi. literarum formas, mox alios ac præcipuè Simonidem cæteras repperisse. Quum autem Palamedem ad deos retulisse hoc inuentum testetur Philostratus, & Plato scribat apud Aegyptios se audisse deum quendam colli illic nomine Theuth, qui cum alias artes, tum literas inuenerit: nonnulli ad Assyrios referant: alij denique æternum fuisse literarum vsum: verisimile apparet, sicut Latinæ à Græcis, ita Græcas ab Hebræis mutatas: quod elementorum ipsorum vicina nomina magna ex parte comprobare, contendit Eusebius, Iosephi & Clementis testimonia citans: & sicubi varient, id non mirum in tam diuturno & variarum gentium vsu: quum & Græcas vetustas Cadmeas in tripode incisas, ab his quibus nunc Græci utimur, etiam discrepare Herodotus referat, & Delphicam tabulam in æde Mineræ Romæ testificari scribat Plinius: quia verò Græci & Latini earum initia ignorarunt, & ad deorum inuenta, sicut alia pleraque, ita hæc quoque retulisse, quum tamen multis antè seculis apud Hebræos fuisse deprehendantur. Porro quum Phœnices & Aegyptios (à quibus literæ primum in Græciam translatae memorantur) è posteritate Cham fuisse constet, iique mox post fortitionem liberorum Noe, pulso semine benedicto Sem, è sua hæreditaria forte ad filios Iaphet migrare compulerint: & postea Israelitæ, duce Iosua, hæreditaria terra sancta recuperata, exactam Chami stirpem alias sedes quærere adegerint: quo factum ut profugi vicinas Græciæ regiones occuparint, & illuc artes plurimas & patriarcharum reliquias secum adduxerint: (vti etiam idololatriam peruersumque per apostatam Cham, eiusque nepotem Nemrod, institutum deorum cultum Græcos Aegyptiis debere proditum est) & ex his fuisse Cadmum & Phœnices eius colonias, quas in Græciam deduxerat, verisimile est: quod si-

mul cum deorum portentoso cultu, & hoc literarum bonum è patriarcharum reliquiis attulerunt: atque hinc esse quoddam alij Syris, alij Phœnicibus literarum inuentionem acceptam ferat. Syriam autem ac Phœniciam & Aegyptum, Hebræorum fuisse sedes, in confesso est, apud quos patrum monumenta conseruabantur: & constat Græcos sapientiæ studiosos discendi cupiditate frequentes eo, vt sacerdotes & prophetas audirent, profectos fuisse, (id quod de Orpheo, Musæo, Dædalo, Homero, Lycurgo, Solone, Democrito, Heraclito, Platone, aliisque innumeris memoriæ proditum) & quæ illic didicerant, Græcè tradidisse. Vnde quæ de Chaldæorum, Phœnicum, Aegyptiorumque inuentis prodita sunt à Græcis & Latinis, ea omnia ad Hebræos & patriarchas pertinere certum est: & quæ illi diis suis inuentoribus tribuunt, ea constat longè antè ab Hebræis reperia vsurpatæque fuisse. Cui rei argumentum præbet vini inuentum, quod illi Baccho tribuunt, quum multis antè seculis à Noe patriarcha vitis cultura reperia fuerit, vt rectè post sacram historiam admonuit Lactantius. Ad eundem modum de frugum, medicinarum, aliisque inuentis iudicare licet, quæ omnia ad factitios mortalesque deos retulerunt illi: quum apud Hebræos vetuliores pleraque vsurpata sint priusquam ad Græcos peruenerint. Sed ob id laude sua minimè fraudandi sunt, qui ab aliis inuenta, meliora reddiderint, atque sic excoluerint vt non aliorum sed sua inuenta esse videantur: vt mox latius declarabitur. Græciam autem felicissimam ingeniorum altricem fuisse constat: adeo vt appareat, huius vniuersi opificem, & linguarum virtutisque dispensatorem Deum Opt. Max. hominibus qui secundum naturam optimam regionem nacti, eam etiam linguam voluisse largiri quæ idoneum tradendarum honestarum artium præberet instrumentum, & fida virtutis eruditionisque custos esset. Idque in tantis Mousæis citra controuersiam Græca lingua assequuta. Nam etsi initio rudis & contracta, sic tamen exulta propagatæque, vt nulla lingua vel elegantior, vel latius se sparserit: nulla quam non hæc elegantia & copia omnique ornamentorum suppellectile superarit: inter omnes tantum emicans quantum ignes inter luna minores. Nam quum linguæ potissimum in hoc diuina dispensatione tributæ, vt quæ velis, commodè ac significanter (vt diximus) exprimas: quæ, obsecro, significantioribus magisque appositis vocibus singula declarat quàm Græca? Addeo vt non abs re Socrates apud Platonem contendat, Græcorum vocabula imprimis non temerè pro instituentis voluntate, sed naturali *εὐρησία* natiuæque perspicuitate rem velut oculis subiicere. Vnde exquisita in Græcis vocibus venus *ἡ εὐφραία*, Atticus lepos, Musa Attica, Laconismus, & id genus alia singularis cuiusdam appositi que in exprimendo ea lingua venustatis prouerbia pepererunt. Hiic quod grauissimus inter Latinos poetæ, Graiis, inquit, dedit ore rotundo Musa loqui. Ad-

de quodd

de quod & Musas atque adeo deos ipsos aiunt Græco sermone vsuros, si humana lingua vti voluissent. Porro quum septuaginta duæ linguæ numerentur, ex his septem præcipuæ, quas recenset Volaterranus, Assyriorum, Arabum, Ægyptiorum, Hebræorum, Græcorum, Latinorum, Dalmatarumque: tamen nulla ex omnibus his, quæ vel latius sparsa sit, vel præstantiora ingenia nata sit, vel denique plures honestas disciplinas tradidit. Neque enim solum hæc lingua se continuit ea parte quæ Græcia propriè dicebatur, hoc est Ægeo pelago & Ionio atque Isthmo conclusa: neque ea tandem regione quæ magna Græcia dicebatur: sed præter insulas & peninsulas, amplissimæque regna, Peloponnesum, Cyprum, Rhodum, Cretam, Asiam minorem, Macedoniam, Epirum, Mysiam, Illyrium, Thraciam, Dalmatiam, Syriam, Ægyptum, ob Alexandrum victorem longè latèque complexa est, sed Gallia Germaniæque etiam communis est. Nam & Massilia celeberrimum Græcarum disciplinarum gymnasium habuit: & in nobili Cluenum oppido Menianæ scholæ præfatus Græcus rhetor Athenis ortus, teste Eumenio: & Druides, Cætarum sacerdotes, Græco sermone in sacris vsi, additque Iulius Cæsar, Gallos in publicis instrumentis Græcas literas vsurpasse. Britannorum pars quæ Cornubia dicitur, reliquias Græcæ linguæ proficitur. Quid dicam de Germania nostra, in cuius lingua innumera vestigia Græcæ linguæ remanent? & nos obseruauimus aliquando aliquot centurias vocabulorum quæ merè Græca sunt. Postremo neque Scythas à Græca lingua abstinuissè, declarant Anacharis & alij plerique. De Italia & Roma nihil attinet dicere, vbi Græcorum lingua propemodum ipsa Latina vulgatio fuit: & clarissimi scriptores in Italia & media Roma Græcè scripserunt. Siquidem Aulianus (vt scribit Philostratus) Romanus fuit, & Italiam nunquam egressus, & tamen eius extant Græcæ historiæ. Item Plutarchus, Strabo, Dionysius, Appianus, Diodorus, & innumeralij Romæ vixerunt, & scripta sua illic ediderunt Græco sermone: quemadmodum in Syria & Ægypto Iosephus & Philo Iudæi Græco quàm natiuo vti maluerunt. Græca lingua in ipsa Syria Romanos imperatores facundos habitos, Mutianus testatur apud Tacitum: eosque ad exercitum Græcè loquutos. Adde, imperatores ipsos, non solum Romanos, quos omnes propè Græcè peritissimos fuisse constat, & multorum carmina extant Græca: sed Germani etiam imperatores (quos alioqui *auu-
m* esse solitos nouimus) Græcam linguam calluerunt. De Carolo magno traditur quod Græcos legatos audierit, & Græcè responderit ipse. Otho I, imperator in bello quod in Apulia cum Saracenis & Græcis gesserat, insidiis interceptus quum Græcè sciret, eoque sermone vteretur, hostes fefellit: vt non animaduertentes eum esse Germanum, facillè pecunia seredimi paterentur. Porro, si linguæ alicuius utilitatem æstimare velimus, quid hac vna communius, quidve vbique ad omnes disciplinas percipiendas vel tractandas vtilius ac magis necessarium? nempe quæ, velut Delphico gladio, ad omnia & vbique vti conueniat: primam quum (vt dictum) nulla gens, nulla schola, nullum virtutis ac disciplinarum emporium, quod hanc linguam, velut commune vtilissimumque organum, non arripuerit. deinde nulla lingua plures vel disciplinas, vel bene viuendi præcepta tradidit, & per orbem transmisit, ac fidelius cōseruauit. Quota quæque plures, eosque clarissimos in omni disciplinarum genere scriptores exhibuit? è quorum scriptis & institutis, cum omnis doctrina liberalis, omnis

historia, omnis sermo elegans sumi possit. Aut quæ tandem lingua vel disciplina, quæ huic colonias non duxerit? quæ indidem, ceu è locupletissimo mercatu, suppellectilem non compararit, aut potius, ceu ex vberè artium eruditionisque fonte, riuos non diduxerit? Nam, vt Homerus de Oceano canit, *ἐξ ὅλης γῆς ἄνθρωποι, ποταμοὶ καὶ πῦρ θαλάσσης, καὶ πῶς κλυεῖται καὶ ῥέεται πάντα γένος*: ita ex hac lingua, veluti quopiam bonorum omnium mari, disciplinæ, artes, præceptiones, atque adeo ipsa elementa, manarunt. Hinc poetica, rhetorica, dialectica, grammatica, disciplinæ quæ mathematicæ vocantur: hinc politica, ethica, therapeutica, physica, theologia, & (vt vno verbo multa complectar) vniuersa ipsa philosophia, disciplinarumque omnium orbis, quam encyclopadiam vocamus, quæ omnes artes Græcos etiam nunc fontes resipiscunt, vt ne nomina quidem alia quàm natia & Græca admittant, neque nos aliis nominibus eas agnoscamus: eoque iure se nobis permittentes, vt à fontibus secludi non patiantur. Nam & tota lingua Latina, & disciplinæ ea lingua traditæ, ex hac fluxerunt, adque huius ductum se sic composuerunt, vt instar alumne & discipule *παραχρῆσθαι ἐν τῇ παιδείᾳ* per manu fulciantur ac sustententur, ab illius ductu ne latum digitum discedentes. Id quod à literis, velut ab ovo, ordienti per omnes disciplinas ostendere, non fuerit difficile. Siquidem literæ omnes, vna donatæ atque altera denipta, inde mutuatae sunt: etiam si iucundissimis illorum caremus, altera, vocali, altera, consonante, quibus nullæ apud eos spirant dulcius. Adde quod nos vix quatuor literis, illi duabus expriment: vt apparet in dictione *ἑὴν, ἀνὸρ, θυγάτηρ*. Scribendo autem & pronūciando (quæ sunt præcipuæ Grammaticæ partes) quàm Græcæ linguæ rudes passim labantur ac sese traducant, satis liquet, quum imperiti Criste pro Christe, Eleison pro Eleeson, & Ionene & scribant. Neque minus in etymologiis peccatur, quum innumera nomina (velut exempli gratia, in primis inflexionis, & patronymica omnia: item Diado, Sappho, Laches, & id genus similia) extra Græcorum inflexiones vsurpari legitime non queant. Taceo generum rationem, articuli in oratione vim. Quid memorem syntaxeos, figurarum rationes à Græcis pendentes? Taceo quod Nonius Marcellus vniuersa ferè Latina vocabula repetit à Græcis. Sed, ne in elementis balbutiamus, sat fuerit, si perspicuum fecerimus, Latina sine Græcis, quibus superstructa sunt, non posse subsistere: aque ipsis elementorū operundiis Græca discentem, operæpretium facere laborisque compendium parare.

Cæterum vt ad serias disciplinas progrediar, inter quas primas facillè sibi vendicat Poetica, (seu vetustatis auctoritatem spectes, siue rerum traditarum utilitatem atque œconomia prudentiam) huius & vsus & inuentio Græcorum est. vnde Horatius, poetam formaturus, ad Græcos, tanquam ad certissimos eius artis magistros, relegauit: *vos, inquit, exemplaria Græca Nocturna versate manu, versate diurna*. Nam vt cæteros, Musæum & Orpheam, poetarum antiquissimos, præteream, ex vno Homero, tanquam vniuersæ eruditionis fonte, disciplinarum omnium seminaria hausta, cum per se perspicuum, tum Plutarchus singulari libro contestatum reliquit. neque poetas solum indidem hortos suos irrigasse, sed oratores admirabile illud dicendi artificium figuræque, ac denique philosophos reip. bene viuendi præcepta mutasse declarat. Neque vel consiliorum vel litium artes, vel similitudines, vel amplificationes, vel argumenta, vel digressiones vllæ, quæ ab illo non sint cō-

monstratz. Quid obsecro tentari potuit quod ab illo in suis poematis non sit excogitatum vel animadu-
uersum? Quæ regio, quæ pugna, quæ formæ, quod re-
migium, qui denique motus animorum, quæ ferarum
figuræ, quas ille cæcus non viderit? quum ita nobis
eas depinxerit ut eas quasi videre, quum legimus, vi-
deamur? Ac verissimè his succinens poeta Latinus de
Homero, *Quicquid sit, inquit, pulchrum, quid turpe,
quid vile, quid non, Plenus ac melius Chrysippo &
Crantore dicit.* Quibus hoc addere licet summæ laudis
loco, singula propemodum verba eius poetæ, quasi ap-
ophthegmata esse, & prouerbij loco usurpari, ut te-
statur Macrobius. Et an à Latino Homero, aliqui
absolutissimus, superatus sit, apud eundem licet intue-
ri, Homerica cum Virgilianis conferentem. Hoc
constat, Latinos primarij nominis poetas magna
cum laude Græcorum poemata vel transulisse, vel i-
mitatos fuisse, inopia magis impulsos quàm superan-
di fiducia fretos. Siquidem Virgilium, Latinorum
coryphæum, nemo nescit bonam Æneidos partem
ex Homeri poetæ transcripisse, atque in totum se ad
Homerum æmulandum composuisse: Georgica ad
Hesiodi *ἔργα καὶ ἡμέραι* imitationem feliciter scrip-
sisse: Bucolica impari conatu ad Theocriti facilitatem
expressisse, critici fatentur: etiam si illorum inuentis
iam frueretur. Terentius (cui proximus, mea sen-
tentia, locus inter Latinos poetas debetur) adde etiã
Accium, Cæcilium, Pacuuium: nunquid Menandrum
solum interpretantur, vixque leuem illius assequun-
tur umbram, iuxta Fabij sententiam? Quanquam in
comædiis aliquid præstitisse Latinos, etiam si totæ
Græcorum myrothecii mutata sint, fatendum est:
tragedia certè Græca tota est. Solius enim Senecæ
apud Latinos (quod quidem sciam) extant tragædiæ, at-
que illæ ex Euripide interpretatz. Deus bone quàm
non accedit ad illius elegantiam, artificium, ac sen-
tentiarum grauitatem! Iam, si utrosque cum alteris
conferas, annon reperies omnia Latinorum inuenta,
fabularum ingeniosa inuolucra, compositiones illu-
stres, allegorias appositas, affectus aciores, mirandos
motus, compositiones significantiores, ac breuiter
supellectilem quandam natia quadam poetice co-
pia affluentem? E regione apud nos pigriora ferè o-
mnia gratia non solum inferiora, verum etiam à di-
gnitate plerumque & à decore aliena. Quanquam
non inficior quin nostrorum poetarum carmina, si
lectum legas, venusta appareant & eleganter scri-
pta, atque etiam ut iis nihil melius posse fieri censeas:
at si componas & conferas Græca ipsa vnde illa de-
scripta sunt, ac singula consideratè atque aptè iunctis
alternis lectionibus committas, comperies vix *Συμ-
μορφῶν τῶν ἀντίων*, ut est in prouerbio. aded iacere
ac putere incipiunt Latina, ut quæ Græcorum, quæ
æmulari non poterant, luminibus gratiisque obsole-
ant. Cuius quidam rei apud Gellium, linguæ Latinæ
acerimum censorem requirere iudicium atque ex-
empla licebit, vbi Cæcilij cum Menandri, Virgilij
cum Homeri & Theocriti, versus exponuntur, quos
ab his mutuati sunt: Diomedis hercle & Glauci arma
non dispari magis pretio æstimari possunt. At-
que hic mihi Cicero ignoscat, qui Latinos à Græ-
cis sumpta, meliora reddidisse clamat. Sed quis hæc
deprehendet? quis aut artificium aut translata a-
liunde intelligat, nisi huius linguæ supellectile in-
structus?

Poeticen excipit rhetorice, cum numerorum & fi-
gurarum ornatu, tum structura orationisque filo at-
que charactere propemodum coniuncta: quæ quum
omnia, perinde atque inuentionis & eloquutionis,

ita argumenta & formulæ à Græcis fontibus hau-
riuntur. Quandoquidem in hac illi sic regnant ut Ci-
cero fateatur hanc Athenis & inuentam & absolu-
tam: siue diuidendi, præparandi rationem, consilium,
ordinem, seu affectuum motus spectes, figurarum &
troporum pictuias, eorum summam omnium ap-
paratum inde fluere videas. Et haud scio quid aliud
poetæ oratoresque nostri quàm poësin & oratoriam
ciuitate donauerunt Romana: qui, siquid eximium
præstiterint, id ex illorum omniugis pratis, veluti
flosculis, decerptis, illorumque virtutum imitatione
comparauerunt. Cato iam senex, Græcis alioqui pa-
rum amicus, commentarios sibi collegit, è Thucydi-
dis orationibus & Demosthenis, quas in dicendo
magno sibi vsui fuisse testatus est. Quid Cicelonem,
Latinæ linguæ principem, in eloquentiæ illam ar-
cem subuexit, nisi Græcorum studia, inque iis amu-
landis contentio? Nempe qui totum se ad Demo-
sthenis vim, Platonis copiam, Isocratis iucunditatem,
Periclis fulmina, Thucydidis maturitatem, neque
certè infelicitè, composuisse deprehenditur, beatissi-
ma quadam immortalis ingenij benignitate suf-
fragante: adeoque Græcorum studiis operam naua-
uit, ut se Græcis declamationibus exerceret: Græca
vbiq; cum Latinis coniungens, modò Latina Græ-
cè, modò Græca Latinè vertendo, stilum exercuit. I-
dèmq; filio (cui non nisi compendiosissimam fide-
lissimamque rationem præcipere potuit) faciendum
suadebat. Quod si hodie iuuentuti persuaderi queat,
felicis disciplinæ tractarentur, neque tam exangues
ingeniorum venæ existerent. Nihil enim mirum o-
mnes bonas disciplinas iam diu sepultas, cum Græca
lingua abolita, tum nullo declamandi exercitio: quæ
tamen primaria sunt ingeniorum fomenta in eorum
anims qui ad eruditionis aliquem fructum perueni-
re contendant.

Dialectica, rhetorica germana. quum vtraque al-
teri coniungenda esset, nostri hanc neglecta prorsus
altera, veluti dextra manu, ad meras cauillationum
stribilignes, aniles rixas, protraxerunt: ut nullum ho-
die veræ dialecticæ in scholis remanserit vestigium.
Quorsum parua (praua dicere debebam) logicalia?
quorsum barbara non solum, sed inepta etiam atque
inutilia illa quibus iuuentus in publicis gymnasiis o-
neratur commentaria? quorsum pro Aristotele, Por-
phyrioque, genuinis & Græcis elegantissimis, earum-
que artium peritissimis magistris, ineptis & corru-
ptissimis translationibus uti coguntur? quas quum
nec intelligant ipsi professores, tamen miseram iu-
uentutem ediscere cogunt, ad nihil profuturas. Et ta-
men ex ipsis fontibus artes hæc facillimè percipi
poterant.

Quid de mathematicis loquar? quum peculiare e-
ius artis voces nondum sint Latinitate donatz, neque
commodè inopia linguæ Latinæ omnes possint, sit ut
identidem harum literarum imperitus in his expli-
candis intelligendisque offendat: quum vbiq; oc-
currant trigoni, tetragoni, monades, triades, diapente,
diatessarion, excentrici, syncentrici, epicyclij, eclipses,
& eius ordinis tanta turba ut annus deficeret si om-
nia vel commemorare vel ostendere nitat loca v-
bi interpretes nos in foedissimos secum errores
traxerunt.

Idque non in logicis ac mathematicis solum, sed
per totam philosophiam euenit. quæ quum tota sit
Græcorum, nos vix facies quasdam ex illorum fonti-
bus hausimus, easque è tam multis transfusas. Inter-
num tamen nostri philosophastri nullis dum vel Græ-
cis vel melioribus literis adolescentes ad philoso-
phiam

phiam veluti *πτερυγιστάς* solum Alexandri Galli doctrinali, seu communi omnium copizcornu, instructos, statim Icari in morem ad philosophiæ ardua (hoc est ad volandum sine pennis) transmittunt. Cicero, alioqui Græcorum gloriæ amulus, philosophiam declarat citra Græcam eruditionem neque percipi, neque subsistere. Nam quum apud nos pauca admodum eaque à Græcis desumpta extent digna lectu, (sophistarum enim ngas & delira commentaria non libet inter philosophiæ scripta referre) apud illos tam copiosa, pretiosa, nitidaque philosophice suppellectilis monumenta nobis sunt reposita, quæ si in sua lingua legantur, & cum Teutonicis his conferantur, (hoc est quæ in Latinam linguam translata) iure dici poterit quod poeta de examinato Heclore, Hei mihi qualis erat, quantum mutatus ab illo Aristotele & Platone! Nam præter quod parum commodè multa versa, primumque significanter expressa, etiam pleraque prætermissa sunt, quæ non sunt satis assequuti interpretes, nonnulla de suo addiderunt, alicubi obscuriora relinquuntur, quæ subinde lectorem diligenter vel cruciat, vel fallunt: ut cernere licet in libris meteorologicis, & De cælo, ac phycis Aristotelis, vtilissimis quidem libris sed à nostris non intellecti in scholis reiciuntur. De Platone quid dicam? is nisi sua lingua legatur, nemo iudicare poterit de illius diuina vel doctrina vel eloquentia: reclamante quadam inexplicabili & copia & suauitate, in qua vir ille in ea lingua supra humanum ingenium domiatur. Quare doctissimus iuuenis Thomas Lupsetus, quum altera opera Platonem legere Lutetia, is subinde versum Platonem, nothum aut Academicam vappam appellare consuevit quoties Latinum cum Græco conferremus: adeo diuinæ illius virtutes extra Græcum sermonem perci nequeunt. Idem de Xenophonte, Theophrasto, Plutarcho, atque cæteris grauiissimis philosophis, & doctrinæ castitate & eloquentiæ dotibus admirandis, iudicare licet.

Iam verò ut per cæteras philosophiæ partes progrediamur, iatrice ac therapeutice, naturalis philosophiæ & honestæ & necessaria disciplina, si purè proque dignitate tractetur, certissimè: quæ *αὐτῶν τὰ ἄριστα* compendium afferens, sed barbarorum linguæque Græcæ imperitorum scabie eam occupante, Deus bone quàm squalida & strigosa reddita, quàmque periculosis erroribus & imposturis elegantissima simul vtilissimæque professio deformata est! vbi pro Hippocrate & Galeno, huius artis *καρυφαίαι*, & qui citra Græcorum eruditionem percipi non poterant, nescio qui barbari Auerroes & Auicennæ in scholas recepti sunt: quum illi inter multorum instar esse poterant, & reuera Homericò encomio digni, *ἰατροὶ ἀνδρῶν πολλῶν αὐτῶν ἄλλων*. Tota enim medicina, sicut & reliquæ philosophiæ partes, à Græcis petita. Idque indicant eius artis pharmacorum, vnguentorum, cataplasmatum, potio-um, ceromatum vocabula: item animantium, plantarum, gemmarum, morborum, remediorum, instrumentorum, ponderum, mensurarum innumeræ nomenclaturæ: quæ quum apud nos etiam recepta, circulatorum atque huius linguæ imperitorum abusu detrita corruptaque, non intelligantur, non raro fit ut indocti medicipotiones pro cataplastis, & (ut dicit poeta) *πολλὰ μαινῶν ὕλην λυγρὰ καὶ ἄσθλα* ministrent. Id quod designauit quidam, suppositorium, hoc est, pessum, pro pillulis præbens deglutiendum. Et tamen hisce impostoribus non dubitamus vitæ nostræ arbitriū concedere: nempe ut per experimenta mortis agant: quum sit in nulla professione periculum maius: ut de his verè scripsit Plinius. Atqui videmus nunc, Musis bene fortunantibus, ac melioribus literis reuiuiscen-

tibus, quosdam Græcarum litterarum adminiculo fretos, strenuam operam nauare ut hæc disciplina suæ dignitati restituatur: huc iam incumben-ibus Theodoro Gaza, Leonicensio, Manardo, Copo, Ruellio, & aliis plerisque ætatis nostræ *ἀρχαίους*, qui Augiæ illud barbarorum medicorum stabulum è Græcorum fontibus abluentes, eius disciplinæ candidatos ad ea collimare docent, sine quibus *ἀσκητὰ πρῆνους*.

Ad iurisprudentiam (hoc est *νομικὴν*) venio, professionem & amplissimam & religiosissimam, nempe Reip. humanæque societatis ac pacis tuendæ magistratū. Qua arte quæ & hæc Academia maximè celebretur, & nos olim, nondum satis politiorum litterarum viatico instructi, ad huius studium perpulsi, atque etiamnum studiorum nostrorum scopum defiximus: ne illotis manibus tam seriæ ac sacrosanctæ artis studium capesseremus, (quæ diuinarum humanarumque rerum, iusti & iniusti notitiam proficitur) Imperatoris consilio admoniti existimauimus satius *παλινδ' ἐρμηνεύειν ἢ δ' ὀρμὴν ἔχειν*, ut dicitur in prouerbio: & ad vtriusque linguæ studia, veluti ad suauissimas pellices reuerli, tantisperdum illarum consuetudine instructis atque exatiatis liceret cum legitima pro dignitate *σπουδαίῃ*: quum citra illas, nullas seueriores disciplinas exactè tractari posse exploratum sit. Iam verò fat scio esse plerosque sic persuasos, ut existiment ad iurisprudentiæ studia Græcam eruditionem non tantoperè requiri: quos tamen, si me patièter audierint, bonam spem concipio, sententiam eos immuturos. Primum enim nemo diffiteri potest, iuris nostri originem & reipub. instituendæ formas Romanos à Græcis petitas instituisse. Deinde (ut antè quoque commemoratum, Romanis Græcam linguam familiarem & in deliciis habitam) maiorum gentium iureconsulti, qui iustitiæ magis quàm imposturarum ac litium studiosi, quum vtriusque linguæ periti & in omni disciplinarum genere exculti essent, non existimabant quenquam fore tam impudentem qui ad hanc religiosissimam artem accederet, nisi & ipse Græca eruditione instructus esset. Vnde subinde è Græcorum thesauris *καίμολοι* proferunt, quibus vel in respondendo vel interpretando iure vtuntur: non solum voces & sententias Græcorum philosophorum, poetarum, oratorum, tanquam gemmas & lumina orationis, ad res significantius exprimendas, adque propositum probandum infulcientes, sed & epistolas & rescripta Imp. atque aliorum iureconsultorum responsa Græco sermone subinde inferunt. Neque id abs re: quandoquidem iurisprudentiam cum philosophia coniunctam, & Cicero & Vlpianus testantur, nempe politicæ ethicæque portionem esse. Philosophia autem cum suis pedissequis orbem disciplinarum complectitur, quam Quintilianus, vir in iureconsultorum seminario consularis versatus, causis agendis necessariam exigit. Ad hæc iureconsulti communiter fatentur, in causis dicendis philosophorum, poetarum, oratorumque auctoritatem allegandam & recipiendam. Id quod Paulus iureconf. comprobatur: quum Hippocratis auctoritate comprobet, septimo mense partum legitimum nasci. Et Iulianus sequitur Aristotelis sententiam in respondendo, qui tradit quinque simul liberos nasci posse. Emptionis venditionisque contrahendæ modus ex Homero allegatur. Vnde hic Accursius, quantumvis ab his literis alienus, tamen necessitate veritatēque ipsa compulsus, erumpere cogitur: Nota, (inquiens) poetarum & philosophorum auctoritates in causis allegandas. Idque fecisse iureconsultos passim videre licet, suas l. l. ex horum scriptis locupletantes: ut cum aliis innumeris locis, tum ff. de l. l. ex Demosthene & Chrysippo, &

Theophrasto, item ex Aristotele titulo de vsuris, & Platone, ff. de nundinis l. secunda. Sic tit. de pœnis, animaduersionis delictorum suppliciorumque ratio ex Homeri carminibus petitur, quemadmodum eo titulo capitalium causarum qualitas è Demosthenis sententia fuit. sed quæ loca deprauata lectoribus iudicibusque sæpe imposuerunt. Notaruntque hæc eruditiores litium decidores, ob linguarum meliorumque literarum incertiam capitaliter hallucinatos plebrosque. Animaduenerunt igitur iureconfulti veteres, non modò lenociniis verborum, sed sententiarum etiam grauitate scatere literas humaniores: quæ etiam testimoniorum & iudicium non raro obtineant vim. Solon è septem Græciæ sapientibus vnus, Homeri verbis sententiam suam iudicibus approbasse dicitur: vt videlicet Salamin insula à Megarensibus occupata adiudicaretur Atheniensibus, abdicatis Megareis. Quare non temerè à Iustiano Homerus omnis virtutis eruditio-nisque parens celebratur. Et quamquam iureconsultus qui iurisprudentiæ syluam peruagati fuerint, non est obscurum, leges exactè rectèque intelligere citra Græcæ linguæ peritiā perinde esse ac si quis sine pedibus ambulare tentet: tamen si quis hîc mihi ex iis quæ dicta sunt, ἀμαρτυνέειν credere nolit, hunc ego iubebo mox aspicere ea quæ sunt ante pedes, hoc est ipsa iuris incunabula: & reperiet in ipsa statim iuris diuisione, ius scriptum & non scriptum vocari ad imitationem Græcorum νόμον ἢ δῶσιν, vbi hæctenus imperitum vulgus ridiculè legit, fonoï monoi. Verum vt hæc leuiores, & quæ §. item pretium, tit. de empt. Et §. i. de iniur. item §. de suis ad l. Aquil. & alia pleraque institutionum loca transiliam, vnum proferam de donatione locum, vbi donationis causa mortis, ratio è Telemachi Homerici exemplo declaratur, locus hæctenus à paucis dum rectè explicatus: ac primum (quod equidè sciam) à nobis ex Odyss. libros interpretatus. Id quod celeberrimi nominis iureconf. Claudius Canticula testari poterit: qui ex meo exemplari à me adnotata excepit, atque hinc alij quidam imitati. Quemadmodum & de publico obcurato loco è Xenophonte lucem addidimus. Vbi Accursius, cum Academicis iubet lectorem ἐμμεν, Græcum (inquiens) hoc totum: omite. Sicut aliàs, Hoc Græcum est: (inquit) quod legi non potest. Quid (obsecro) id aliud est quàm cæcum cæco ducatum præbere, & vtrumque in foueam, hoc est in errorem, prouoluere: dō infelicia tempora. At verò ipsas Pandectas, hoc est apothecas, atque aded iuris ciuiliis campos ingressis, Deus bone quàm hîc se offerunt multa nostrum institutum comprobantia! Siquidem in ipso limine, hoc est titulo libri, offendere cogitur: ac nec ipsum proœmium intelligere poterit Græcæ linguæ ignarus. vbi pro ἀγῆ, hircos, loco περὶ ἀγῆ, coloritæ, hoc est, prognosis Græcis nescio quæ κελύφα & carcinomata, Græcæ videlicet linguæ inopia, supposita atque innata sunt: quibus tamen nominibus Iustinianus iuris ciuiliis gradus distinguere voluit, quæ admodum & hodie Baccalaureorum & Licentiariorum ac Doctorum vocabula recepta sunt: vt totius proœnij intellectus ex his vocibus pendeat. Ad eundem lapidem impingitur l. 2. C. de vet. iur. enucl. vbi pro χῆρ' ἡδὲ surrepsit nihil, nisi, Hoc Græcum est. & mox pro περὶ πῆλα, natrix: perinde ac si quis scripturam interpretetur piscem. Quid (obsecro) excogitari potuit absurdius? quum tamen totius constitutionis sententia in his lateat vocabulis, quæ de legum interpretatione loquitur. Lib. 5. ff. ex Adriani principis rescripto Græco, parum fideliter verso, Accursius, hircum mulget, & Bartholus ac ceteri cribrum suppo-

nuunt: vtrique æquè inepti, priuatum Atheniensium magistratum, hoc est ἀρχοντα, ad quolibet magistratus referentes, genuinam rescripti sententiam peruertunt: ita vt incertum relinquatur quid sibi voluerit princeps, quum dixerit, n̄ agilitatus cognoscere de his rebus pro quibus tutores fuerint. non enim rebus tutores dantur, sed personis. Ad eandem erroris regulam exigi poterunt tit. de appellat. vbi Vlpianus disputat an aduersus principis rescriptum appellari possit: vt si fortè præses aliquis ad Imp. scripserit, atque responsum sit, an hic appellandi locus. Iureconsultus rescriptum Græcum citat. eius tam verba quàm sententia corruptè reddita, tamen oraculi vice leguntur supposititia, expolis genuinis. Nam pro eo quod Græcè, ἐπὶ τῇ ὑπαρχῇ τοῖς βουλευομένοις ἀποκατασταθῆς τὴν ἀποφασιν, horum loco legitur, Prouocare ab enunciatione licentia existit. Ita vt Accursius senserit, ab enunciatione, hoc est à peruerse principi narratis, appellari posse: quum sit accipiendum de eo ad quem prouocamus, & ab ipso rescripto, non autem à quo. ἀποφασιν enim hîc non enunciationem (vt apud Aristot. ἀποφασιν) significat, sed sententiam & responsum, vt Andreas Alciatus eruditè animaduertit. Succedunt non minoris momenti errata, inter quæ est Eudæmonis cuiusdam supplex ad Antoninum Cæsarē libellus. Totale Græco sermone à Volusio Meriano iureconsulto refertur: ex peruersa autem interpretatione Græcæ legis, iuris aliquot professores magni nominis in eum venerunt errorem, vt huius legis testimonio freti, affirmarint imperium maris ad principem Rō. non pertinere: vt alio errore alium trahente, addiderunt, Venetos non esse sub imperio Rom. quum Græca ipsa, si ritè intelligantur, exerte contrarium probet, atque omnem ambiguitatem facillè discutiant. ἡ πόλις ἡ κομὴν κλέος, ὃ δὲ νόμος, τῆς θαλάσσης. non quòd Imp. non sit dominus maris, sed quòd lege Rhodia iudicet, & non priuata lege. Eiusdem notæ in L. Lucius, ff. de seruit. imh. pr. Bartholi lapsus. nam interpretis imperitia veluti bubulis naribus ductus, nescio quas ἀεὶς διορύσεις comminiscitur distinctiones de concessionibus personalibus, & quæ ad heredem transeant: quum quod Græcè legitur, καὶ ἐξ ὁμαίων, nihil ad heredes faciat. Possem innumera rescripta, epistolas, legesque integras, perinde atque alias Græcas & voces & sententias, commonstrare: nisi ab eruditissimis nostræ ætatis iureconsultis Budæo & Alciato petere liceret, quæ passim per totum corpus iuris sparsa: incertitiæque huius linguæ deprauata, periculosos errores pepererint, at Græcè peritis perspicua sunt. Cuiusmodi sunt, L. 2. ff. de legib. L. pen. ff. quib. caus. pig. vel hypo L. Ticia, & L. Codicill. ff. de leg. 2. Adde L. cum quis ff. de legat. 3. Item Alex. rescriptum ff. de appell. L. 2. de nundinis. L. septicia, ff. de pollic. Sequolæ nuncium in L. thais, ff. de fideicommiss. lib. L. natorum, ff. de verb. sign. Postremò totum titulum de excusationibus Tut. Græcè rescriptum si Modestinus ipse non fateretur, tamen orationis ductus claret, sordidus & incultus, à quodam vtriusque linguæ æquè imperito translatus: quod quiuis facillè deprehendet (nisi prorsus plumbeo sit ingenio) si cum nitido & culto iureconsultorum stilo conferatur. Ridicolum quàm Accursius hîc se torqueat, hæsitans è Latinone in Græcum sermonem, an contrà, conuersus sit, in omnes formas pueriliter se versans, neque elabi potest, vt taceam voces quæ identidem occurrunt leges peruaganti, non pœnitendi tam in momenti: in quibus simul & is, quisquis est, qui Græca interpretanda suscepit, & cum hoc glossatores fædè lapsi sunt, vel perieram ipsa Græca interpretando, vel submotis gei-

nothi insuentes. ut in L. 3. ff. de LL. *ὅτι τὸ πλεον* : & in Lobseruare, de off. procons. *ὅτι δὴ μὲν κατὰ πλεον, μὲν ἵππο* : & L. athletes ff. de his quæ no. inf. *βραβεύται*. Sub tit. de edil. edi. morborum. Sub tit. de grad. nomina propinquitatis, de verb. significat. omnis generis vocabula Græca occurrunt à iureconsultis citata, in quibus interpretandis ridiculus est Accursius. Vnum proferam è quibus cætera, sicut leonem ex vnguibus, licebit æstimare. Parabolantes inquit medicos esse ab eo quodd multas parabolas habeant & loquaces sint : & Archigerontes, sacerdotes quibus delicta sua in metallum damnati confiteantur. Atque hæc tanta fiducia sui profert (tanquam certus suarum interpretationum) ut quicquid, quantumvis ineptum, in mentem venerit, pro oraculo recipiendum postulet : reuera quod à Thucydide dictum, *πῶς ἂν ἀμαθίαν δραστής* efficere, declarans : quum alibi arrogantius iactare non pudeat, nomen tibi Accursio fataliter inditum ab accurrendo iuris tenebris. Equidem affirmare potius aulim, ab accersendis tenebris nominatum. Sed dicet aliquis, de vocibus iureconsultum sicut nec medicum, esse sollicitum, si de rebus constet. Sed quomodo (obsecro) de rebus constare poterit, si voces quibus res significantur, non percipias? cui tandem diuinare dabitur germanam legis sententiam, si verba quibus ea constet non intelligantur? Annon voces sunt rerum notæ, sicut & scripta vocis sunt symbola? Quorsum attinet iureconsultos tam anxie de vocabulorum significatis discutere? quorsum titulus de verborum significationibus, & de legatis, aliisque passim locis, ubi iureconsulti in legibus & edictis vocum rationes diligentissimè explicant. Condonari facillè poterat iureconsultis qui in infeliciora secula inciderunt, si non ita terse aut etiam Latine scripserint, quum alioqui in respondendo plerique ingeniosi fuisse deprehendantur : verum qui tanta impudentia bona studia corrumpunt atque conspurcant, quod suam ignorantiam tegant, ij per Nemelum digni sunt, ut à studiosis omnibus lapidibus obruantur, aut certè stercore conspergantur. Eoque maior gratia habenda Budæo, Alciato, ac similibus viris immortalis laude dignis, qui hoc Accursianum nobis sterquilinum exportant. Quanquam hic non desunt qui obganniant, non esse has cultiores disciplinas de pane lucrando : hoc est, *ὅτι οὐκ ἐστὶν τὰ ἄριστα*. Certè L. munerum, ff. de muneribus & hono. Arcadij responsum declarat, etiam iureconsulto necessariam esse harum cognitionem : ubi frumenti & olei coemptores, *σιτῶναι & ἐλαιωπιορῆαι* appellari, à leguleis explosi, ab eruditis Græcæ linguæ restituantur. Caterùm hic de priori iurisprudentiæ seculo. Italia verò & Roma Gothorum irruptione vastata, imperiique sede Constantinopolim translata, ipsa simul iurisprudentiæ schola eodèd commigravit : in quam tota Italia atque adeò Latino orbe exularet, & in Græcia seruata est. Imperator autem qui legum exuuias concenturiavit, quanquam analphabetus, tamen quia Græcis ipse, & in Græcia aulam habebat, ac denique iureconsultis vteretur Græcè quàm Latine peritioribus, quorum opera leges descripsit : & quia ad populi vsum eius regionis leges conderet, necesse fuit promulgare sanctiones ea lingua qua populus vteretur. Roma enim barbarorum incurtibus occupata, Beryto terræmotu diruto, sola Constantinopolis & imperij sedes & iurisprudentiæ schola fuit. Hic à Iustiniano, (ut dixi) Græco principe, Græcæ editæ sunt Novellæ, hoc est *νόμοι* constitutiones : quas post Pandectarum, Codicis & Institutionum editionem, princeps ille veluti proprias ac absolutum iuris promptuarium per suos consiliarios componi iusserat, Græcèque sermone vulga-

rat. Sed post in Latinum sermonem translata non minus barbarè quàm ineptè, adeò ut sententiam pluribus locis parum assequi queas, hellemsino subolescente. Quum autem alibi Græcum exemplar conseruari dicatur, spes est fore ut propediem in communem studiosorum vsum & magnam reipub. vtilitatem proditurum sit, iurisprudencia igitur iam in solis Græcorum scholis versante, factum est ut & Pandectarum *νόμοι* transferrentur in Græcum, & Institutiones, Pandectarum epitome, quod Romanorum ritus peregrinis gentibus declararentur, explicatius & copiosius in Græcam linguam translata Politianus testatur. Et nos eas è bibliotheca Bessarionis, quæ est Venetiis, exhibitas inspeximus, & loca quædam decerpimus : futurumque speramus ut aut nostra aut aliorum opera Græcum exemplar Latinis scholis illustratum in lucem propediem proditurum sit.

Sed ne diutius vos remorem in iuriconsultorum schola, & veluti in propria arena longius *παρεμβαίνω* videar, ad theologiam conscendimus, eamque professionem quæ sacrosancta religionis nobis oracula tradit, atque adeò salutis nostræ summam. Ea verò quum & ipsa Græco vocabulo à verbo Dei appelletur, neque è spinosis quæstionibus, aut vanis sophistarum argutiis, sed ex nouo & veteri instrumento, eque Prophetarum & Apostolorum doctrinis, diuini spiritus dono & inspiratione haustis, reuerenter flagitanda sit non video quo pacto eam assequaris aut certè pro dignitate tractare, deque ea rectè iudicare possis, si sermonis Græci, quo hæc tradita, rudis sis. Siquidem totum nouum testamentum (quod nobis latum æternæ redemptionis nuncium exhibet, Græcè ab Apostolis & Euangelistis traditum : quibus reliquus totus mundus nihil habet venerabilius. Adhæc, ut in Græcia Christiana fides plurimùm propagata, & Christiani primùm appellati, ita theologos nobis præbuit ea regio & scripturæ singulari peritia & eloquentia vitæque sanctimonia commendatos. Nam quos tulit, obsecro, ab Apostolorum temporibus vlla lingua vel ætas, quos cum Basilio, Chrysostomo, Nazianzeno, Eusebio, Origene, Theophylacto, Athanasio, Epiphanio, atque innumeris aliis, iisque grauissimis, Græcis theologis conseras?

Aliquanto post.

Porro quanquam declaratum sit, nullas apud Latinos disciplinas citra Græcarum literarum eruditionem exactè tractari posse : idque ita clarè demonstratum per omnia Latinorum studiorum genera, ut inficiari nemo possit : tamen non desunt passim in academiis literarum hostes, qui, non dico, mussitent apud se, sed publicis etiam decretis ab his linguis deterreant. Quorsum (inquiunt) hæc studiorum nouatio? quid nobis cum istis linguis, iam plus octingentis annis hic non vsurpatis? & tamen hæc ætas nobis ingenia illa præbuit & theologiæ & aliarum professionum columina? Thomam, Scotum, Bonauenturam : qui ob singularem in scripturis vel eminentiam, vel perspicaciam, doctores sancti, subtiles, seraphici, irrefragabiles appellati : item Bartholum, Baldum, Alexandros, Durandos, iuris monarchas. in medicinis Auerroem, Arnoldum de villa noua : in philosophia, Occam, Buridanum, Tartaretum, atque innumeros alios in sua professione celeberrimos viros, qui Græcas literas nunquam attigerint? Quod autem dicunt hanc linguam esse nouam : quid audio? nouæne hæc lingua? quia ipsi eam non didicerunt? quum Græcam constet ante Latinam fuisse, & qua omnes disciplinas traditas, adque Latinos velut è fonte deriuatas, suprà satis demonstratum arbitror. Certè constat, hanc à nostris olim

vsurpatam, & ante bis mille annos Celtas & Germanos hac lingua vsos, cum in reliquis ferè rebus, tum priuatis rationibus & tabulis, Cæsar ostendit Comment. belli Gallici. Nihil olim apud Romanos referebat, Græcè an Latinè loquereris, quum Romanorum literæ in fastigio essent: & Claudius Cæsar utræque linguam, nostram appellare solebat: qui & ipse Romanus Græcas scripserit historias, quas citat Stroph. *ὁ πόλεμος* Imò & Romanos, neque Italiam egres- sos, Græca monumenta reliquisse. Adde, Gallos & Germanos hac lingua non modò in scholis, sed publicis administrationibus vsos: vt de Carolo & Friderico Imp. Inque nostra lingua tam multa eius linguae vestigia extare, suprà admonitum. Et hinc est quòd Quintilianas (qui viginti annis iuuentuti instituenda præfuit) Græca cum Latinis non solùm coniungenda cèssit, sed à Græcis etiam auspicari, quem morem sua æra e durasse, T. Livius lib. 9. ab vrbe, narrat. Et Pontifices atque Imperatores huc respexerunt, quum decretis, priuilegiis ac stipendiis harum linguarum professores in publicis scholis instituerunt. Porro quòd ætas hæc aliquot seculorum præclara tulerit ingenia ex omni scientiarum genere, non disiteor: attamen longè futuros absolutiores si in feliciora secula incidisset, & huius linguae præfatio adiuti fuisset. Negare enim non possu- nus quin plerique fædè huius inopia lapsi sint: & haud dubiè longè rectius & elegantiùs sua quique scripta tradidissent, si Græcorum literis exornati fuissent.

Paulo pòst.

Sunt & alterius classis harum literarum impugnatores Suffeni, qui etsi scoli & rhetoricali videri velint, & Latinæ linguae deos se existimantes: id inde est quia vident huius linguae peritos præferri, literasque felicius tractare: vulpeculæ instar *Æsopica*, quæ quum pira in arbore assequi non poterat, intipida cauillabatur, ad eundem modum & his literis delituit, & tamen erudituli videri volentes, vndeunque fugillandi captant occasionem: acutè se & valde falsè impetiisse studia rati, quoties vel Græculos esurientes per contumeliam appellent: vel illud *ζῶντα ψυχή*, ex poeta, in Græcorum mores iacent. Mirum autem quàm sibi Ciceroniani videantur, quando illas ex oratione pro L. Flacco calumniae tabellas proferunt. Ceterùm donemus, quod Cicero testatur, Græciam à veteri illa, quæ gloria, opibus & imperio floruerit, degenerasse: fuerintque seruiente Græcia, tales aliquot Græculi, vel leues, vel turpiter quibuslibet quæstibus expositi, quales taxat poeta, & Lucianus notat in libello *περὶ τῆς ἐπὶ μὲν οὐδὲ συνόρων*: an ex illis decet vniuersam gentem æstimare, aut linguam execrari tam multis modis vtilem? Peruersum per Nemelin eertè iudicium. Quin pro his producunt Agefilas, Socrates, Phociones, Aristides, & innumeros alios, vitæ continentia morumque grauitate inlignes: & totidem quot apud Romanos, qualescunque virtutes spectes: adèd vt Plutarchus in *ἑλληνισμοῖς* non dubitauerit cum Romanis præstantissimis Græcos modò & virtute non inferiores opponere. Quòd si paulatim veterum morum seueritas vnà cum imperio declinauerit, vt est rerum vicissitudo, vt nihil vsquam stabile: quid mirum? quum idem, hodie liceat cum in aliis gentibus tum in Romanis deliderare, si cum veteribus com-
ponas.

Paulo pòst.

Quòd si Græcis voces sunt ad quamlibet rem significandam, etiam parum pudicam, appositæ, sunt in eadem lingua quæ sacrosancta mysteria eadem dexteritate expriment. Quare non vitium hoc, sed laus est linguae: posse significanter & viuam rem exprimere, quo dono si quis abutatur, id non linguae, sed abutentis vitium. Quòd si ea omnia abiicienda essent, quæ in abusum rapi possunt, ipsa elementa tollere e medio necesse foret. Neque Græci solùm blandientibus verbis vtuntur, verum etiam Latini Corculum meum & suauium, animula vagula, blandula, dixerit. Quòd si quis reper se non inhonesta, a. a. i. obscenitatem abutatur, impuri hominis, non linguae, morbus est. Romanis antiquam seueritatem obtinentibus, Græcorum elegantia, luxus videbatur: nunc mirum si Cicero, Græcis alioqui parum popularis, quòd causam suam, hoc est Latinæ linguae eminentiam, commendatiorem redderet, Græcorum fidem uiresque eleuari apud suum populum, quo nullum nomen præsentius duceret, palpando, atque linguam, cuius ipse princeps fuit, velut linia suos catulos tenere? Non immeritò repetundarum (vt testatur Hieronymus) atque adèd ingratitudinis à Græcis accusatus Cicero: quum ipse fateatur præclara illa ingenij ornamenta, philosophiam & oratoriam facultatem, à Græcis accepisse, atque Athenas inuentices vocet omnium doctissimarum: in quibus summa dicendi vis & inuenta & perfecta sit: neque quenquam vel in philosophia vel alio quouis eruditionis genere citra hæc literas posse quicquam laude dignum præstare. Cuius rei fidem maiorem facit, quòd filium, quem vnicè diligebat, Athenas miserit, vt suo exemplo Græca cum Latinis coniungeret: idque non in philosophia solùm, sed in dicendi quoque exercitatione. Vnde satis liquet, Ciceronem in hac causa perinde atque in aliis quibusdam, non ex animo, sed contra conscientiam testimonium pleraque scripsisse. Neque dubium quia si Græce linguae, vt Latinæ & à se illustrata, patrocinium suscepisset, aliis vsus fuisset argumentis, & diuersa longè protulisset. Verum enimvero quum Latinam, etiam (si diis placet) Græca locupletiores facere contendat, & ostendere, Græcos voce qua inepti significatio exprimitur, carere: hinc quàm fuerit æquus facilè intelligunt qui Græcè norunt: quum eam significationem non semel expriment, & vocabulis oppidò quàm apponitis. Id quod eruditè simul & copiosè declarat vtriusque linguae antistes Guilhelmus Budæus. Quòd si donetur Græcos eo vocabulo carere, non tamen ex hoc protinus conuinceretur, Græcam linguam ieiunam esse, & Latinam Græca copiosiorē: si expendamus quàm multa sint quæ quum Latinè dici commodè non queant, Græcis vocibus effertur: vt liquidius antè demonstratum.

Paulo pòst.

Iacebant logicæ disciplinæ cum mathematicis: philosophia omnis obscurata, hac lingua semel subiecta: medicina cum iurisprudentia, poetica simul & historica: breuiter omnes disciplinæ & monumenta ingeniorum sic barbarorum commentis conspurcata fuerant, vt, nisi hæc lingua reuixisset, ad solidam eruditionem perueniendi nulla spes affulgeret. &c.

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Une ou plusieurs pages ont été volontairement omises ici.

Sed Iupiter abscondit, iratus mente sua,
Quia ipsum decepit Prometheus versutus.
Quocirca hominibus paravi tria mala.

Magnis sudoribus vi-
sus nobis
est compa-
randus.

Abscondit vero ignē. Quem rursus quidem bonus Iapeti puer
Surripuit ad hominum usum, fone a consilio,
In caua ferula, clam Ioue fulminibus gaudente.

Huncq; indignatus affatus est nubicognus Iupiter:
Iapetionide, omnium maxime versute,
Gaudes ignem furatus? quidque animum meum deceperis?
Id tibi que ipsi magnum erit malum, & posteris.

Vnius ob-
noxam to-
rum huma-
num ge-
nus pleci
voluit
Deus.

Ipsis namque pro igni dabo malum, quo omnes
Se oblectent animo, suum malum amplectentes.
Sic aut, iustiq; pater hominumq; deorumq;
Vulcanum vero insignem iussit, quam celerissime
Terram aqua miscere, hominisque imponere vocem.

Et robur, immortalium verò deorum faciem referre
Virginum, pulchram formam, peramabile. at Minervam,
Opera docere, ingeniosam telam texere.

Omnium
opificiorū
inuentio
tribuitur
Mineruz.

Et gratiam circumfundere capiti, auream Venerem,
Et desiderium molestum, & membra fuligantes curas.

Imponere verò caninamque mentem, & furaces mores
Mercurium iussit, nunciū Argicidam.
Sic ait, illi autem obtemperarunt Ioni Saturnio regi.

Moxque ex terra finxit inclitus utrinque Claudus
Virgini verecunda similem, Iouis consiliis.
Cuius verò & ornauit dea glaucocula Minerva.

Circum verò Charitēque dea, & veneranda Suada,
Monilia aurea posuerunt corpori ipsam porro
Hera pulchricoma coronarunt floribus vernis.

Omnē verò illius corpori ornatiū adaptauit Pallas Minerva.
A peiori sane nunciū Argicida
Mendacia, blandosque sermones, & dolosos mores.

Indidit, Iouis consiliis graui strepi, sed vocem utique
Imposuit deorum praeo. appellauit autem mulierem hanc
Pandoram: quia omnes caelestium domorum incola
Donum contulerunt, detrimentum hominibus curiosis.

At postquam dolum perniciosum & inuitabilem absoluit,
Ad Epimethea misit pater inclitus Argicidam.
Munus ferentem deorum celerē nunciū, neque Epimethens
Cogitauit, ut illi preceperet Prometheus, ne quando manus
Susciperet à Ioue Olympio, sed remitteret.

Retrò, necubi mali quippiam mortalibus fieret.
Verum ille suscipiens, cum iam malum haberet, sensit.

Primigenij homi-
num status
descripuit.

Prius namque in terra vivebant familia hominum
Omnino absque malis, & sine difficili labore,
Moribusque molestis, qui hominibus senectam afferunt.

Mox enim in afflictione mortales consenscunt.
Sed mulier manibus vasis magnum operculum distromens,
Dispersit, hominibus autem machinata est curas graves.

Sola verò illic spes infracta in pyxide
Intus mansit, doli sub labris, neque foras
Euolauit, prius enim iniecit operculum doli,

Aegiochi consilio Iouis nubicogi.
Alia verò innumera mala inter homines errant.
Nam plena quidem terra est malis, plenumque mare,

Morbos
Intra no-
stra vice-
ra semper
foeuimus.

Morbi autem hominibus tam interdiu quam noctu
Ultro oberrant, mala mortalibus ferentes,
Tacite nam vocem exemit consultor Iupiter.

Sic nusquam licet Ioni mentem exutare.
Ceterum si volas tibi sermonem exponam
Bellē ac scienter: tu verò prae cordis imponito tuis.

Primi sa-
culi descri-
ptio in quo
beatae vitae
typus.

Vt simul nati sunt di, mortalesque homines,
Aurum quidem primum genus diuersiloquentium ho-
minum

Dij fecerunt, caelestium domorum incola.
Is quidem sub Saturno erant, cum in caelo regnaret.
Sed ut di vivebant, securo animo pradii,

Plane absque laboribus & erumna: neque molesta
Senectā aderas, semper verò pedibus ac manibus similes
Delectabantur in conuiuiis, extra mala omnia.

Αλλὰ Ζεὺς ἐκρυψε, χολωσάμενος φρεσὶν ἦσιν,
Ὅτι μὴ δὲ ἀπάτησεν Περμηνίδης ἀγκυλομήτης.
Τούτῳ κ' ἄνδράποισιν ἐμύσατο κλέδ' αὖ λυγρὰ.

Κρύψε δ' ἢ πῦρ τὸ ὡς αὖθις εἰς παῖς Ιαπυγίου
Ἐκλεῖ· ἄνδράποισι δ' ἰός δ' ἀμύχαντος
Ἐν κοίλῳ νῆσθ' ἰκί, λαδὼν Διὶ τερπικέραυτον.

Τὸν δὲ χολωσάμενος περσέτην νεφεληγερέτα Ζεὺς,
Ιαπυγιοῖδ' ἡ, παῖτα πτεῖ μύθεα εἰδὼς,
Χαίρεις πῦρ κλεῖσαι, ἡ μὰς φρένας ἢ ἀροπύσας;

Σοὶ τ' αὐτῷ μέγα πῆμα ἔχ' ἀνδράσιν ἐσομένοισι.
Τοῖς δ' ἔγω αἰτ' πυρεὶς δώσω κακὸν ὅ κ' ἀπαντες
Τέρονται κ' ἑυμὸν, εἰν κακὸν αἰμαραπύοντες.

Ὡς ἔφατ'· ὅ κ' δ' ἐλάσσει πατὴρ αἰδ' ὧν τε δέων τε.
Ἡρώων δ' ἐκέλευσε σπυλαπύρην ἐπὶ τῷ χεῖρ
Γαῖαν ὡς εὐρεῖν, εἰ δ' ἀνδρῶν περ δ' αὖθις αὖθις
Καὶ δένει· ἀδανείας δ' ἑταῖς εἰς ὅσα εἰσέκειν

Παρθενίαν καλὸν εἶδες ἐπὶ ἄτορ αὐτῶν Ἀθήνην,
Ἐργα διδασκῶνται, πολυδιδάλλον ἴσον ὑφ' αἰνῶν·
Καὶ χερσὶν ἀμφιχραὶ καφαλῇ χροῖν Ἀφροδίτῳ,

Καὶ πόδιν ἀφραλῶν, καὶ γοκαρῶν μελεδῶν·
Ἐν δ' ἑτέρῳ κινεῖται τὸν καὶ ὅπλοισι ἦδος
Εὐμείδην λῦσθ' ἀφ' ἑσθ' Ἀργεῖοντι.

Ὡς ἔφατ'· οἱ δ' ἐκείνῳ Διὶ Κερνίῳ ἀνέχθη.
Αὐτῶν δ' ἐκ γαῖας πλάσσει κλυτὸς Ἀμφιγυῖος
Παρθενῶν αἰδ' ἰκί, Κερνίῳ δ' ἑσθ' βουλαί·

Ζῶσθ' ἢ καὶ κόσμησθ' ἀνὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ἀμφὶ δὲ οἱ χερσὶν τε δαίει καὶ πύγῃ Πειδῶ
Ὀμοῖος χροῖσιν εἰδῶσθ' ἑσθ'· ἀμφὶ δ' ἑσθ' ἑσθ'·
Ὡς αὖ καλὸν κοῖμ' ἑσθ' αἰδ' ἑσθ' εἰσέκειν

Πάντα δὲ οἱ καὶ κόσμησθ' ἐφ' ἑσθ' Ἀθήνην.
Ἐν δ' ἑσθ' οἱ εἰδῶσθ' ἀφ' ἑσθ' Ἀργεῖοντι
Ψάλλει δ' αἰμυλῶν τε λόγους καὶ ὅπλοισι ἦδος

Τελεῖ, δὲ καὶ βουλαὶ βαρυκτύπου· εἰ δ' ἑσθ' φανῶν
Θῆκε δ' αὖθις κινεῖται τὸν καὶ ὅπλοισι ἦδος
Πανδῶν, ὅτι καὶ τὸν καὶ ὅπλοισι ἦδος

Δῶσθ' ἑσθ' ἑσθ' αἰδ' ἑσθ' ἀφ' ἑσθ' ἑσθ'·
Αὐτῶν ἐπὶ δόλον αἰτῶν ἀμύχαντος ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'·
Εἰς ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ' αἰτῶν ἀμύχαντος ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'·

Δῶσθ' ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ' αἰτῶν ἀμύχαντος ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'·
ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ' αἰτῶν ἀμύχαντος ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'·
Δείξαι δ' αὖθις ἑσθ' ἑσθ' αἰτῶν ἀμύχαντος ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'·

ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ' αἰτῶν ἀμύχαντος ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'·
Αὐτῶν δ' ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ' αἰτῶν ἀμύχαντος ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'·
Πεῖν μὴ γὰρ ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ' αἰτῶν ἀμύχαντος ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'·

Νόσθ' ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ' αἰτῶν ἀμύχαντος ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'·
Νούσθ' ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ' αἰτῶν ἀμύχαντος ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'·
Αἰδ' ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ' αἰτῶν ἀμύχαντος ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'·

Ἀλλὰ γὰρ καὶ χερσὶν ἀμύχαντος ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'·
Εὐμείδης δ' αὐτῶν ἑσθ' ἑσθ' αἰτῶν ἀμύχαντος ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'·
Μοῦσθ' ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ' αἰτῶν ἀμύχαντος ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'·

ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ' αἰτῶν ἀμύχαντος ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'·
ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ' αἰτῶν ἀμύχαντος ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'·
Ἀργεῖοντι βουλαὶ Διὸς νεφεληγερέταο.

Ἀλλὰ ἢ μὲν αὖθις κατ' ἀνδράποισιν ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'·
Πλεῖν μὴ γὰρ καὶ κακὸν, πλεῖν ἢ δαλῶσθαι·
Νοῖσθ' ἑσθ' ἑσθ' αἰτῶν ἀμύχαντος ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'·

Αὐτόματοι φοιτῶσθ' καὶ δ' αἰτῶν ἀμύχαντος ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'·
Σιγῇ, ἐπὶ φανῶν ἑσθ' ἑσθ' αἰτῶν ἀμύχαντος ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'·
Οὐτῶς ἑσθ' ἑσθ' αἰτῶν ἀμύχαντος ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'·

Εἰ δ' ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ' αἰτῶν ἀμύχαντος ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'·
Εὐ καὶ ὅπλοισι ἑσθ' ἑσθ' αἰτῶν ἀμύχαντος ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'·
Ὡς ὁμοῖον γὰρ αἰτῶν ἀμύχαντος ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'·

Χρυσῶν μὴ σπυλαπύρην καὶ μεσθ' αἰτῶν ἀμύχαντος ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'·
Ἀδανείας ποῖσθ' ὅπλοισι ἑσθ' ἑσθ' αἰτῶν ἀμύχαντος ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'·
Οἱ μὴ δ' αἰτῶν ἀμύχαντος ἑσθ' ἑσθ' αἰτῶν ἀμύχαντος ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'·

Ὡς τε δ' αἰτῶν ἀμύχαντος ἑσθ' ἑσθ' αἰτῶν ἀμύχαντος ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'·
Νόσθ' ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ' αἰτῶν ἀμύχαντος ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'·
Γῆρας ἑσθ' ἑσθ' αἰτῶν ἀμύχαντος ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'·
Τερπῶντι ἑσθ' ἑσθ' αἰτῶν ἀμύχαντος ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'·

*Impij, neque deorum oculum veriti, neque hi sanè
Sensibus parentibus educationis premia reddent,
Violenti, alter verò alterius civitatem diripiet.
Neque vlla pij gratia erit, neque iusti,
Neque boni, magis vero maleficum & iniurium.
Virum colent, iustitia vero in manibus, & pudor
Non erit. Lædet autem malus meliorem virum,
Verbum obliquis alloquens, peritium vero iurabit,
Lior autem homines miseros omnes,
Raucus, malis gaudens, comitabitur iniustus.
Tumq, demum ad cælum à terra spatiosa,
Candidis vestibus lecta corpus pulchrum,
Decorum ad familiam abierunt, relicti hominibus.
Pudor & Nemesi, relinquuntur autem dolores graues
Mortalibus hominibus, mali verò non erit remedium.
Sed nunc fabulam regibus dicam, tametsi ipsi sapiant.
Sic accipiter affatus est Iulciniam canoram.
Alcè in nubibus ferens unguibus correptam.
Illa verò miserè curuis confixa unguibus
Lugebat, eam autem imperioso ille sermone alloquutus est:
Infelix, quid strepis? habet certe te multo fortior:
Hac vadis, quæ te duco, etiam cantatricem existentem.
Cenam verò, siquidem libet, faciam, vel dimittam:
Imprudens vero, quicumque velis cū potèrioribus cōtendere,
Victoriæque primatur, atque pudorem dolores patitur.
Sic ait velox accipiter, laetis alis prædita auis.
O Persæ, tu vero audi iustitiam, neque iniuriam fove.
Iniuria enim perniciofa est misero homini, neque bonus qui-
dem
Facile ferre potest, grauaturque ab ipsa,
Illum lapsus damnis. Via vero altera perueniendi
Melior ad iusta. Iustitia autem super iniuriam valet,
Ad finem progressa passus verò stultus sapuit.
Cito enim ab iniuriarum una cum prauis iudiciis.
Iustitia vero impetus, trahit quocunque homines duxerint.
Denuo, prauis autem iudiciis indicantur leges.
Hac vero sequitur flens, urbemque & mores populorum.
Aerem induta, malum hominibus adferens,
Quique ipsam expellunt, neque rectam distribuerunt,
At qui iura tam hostibus quam popularibus dant.
Recta, neque à iusto quicquam exorbitant,
Iis viget urbs, populi que florent in ipsa:
Pax verò per terram alma, neque unquam ipsis
Molestum bellum destinat late cernens Iupiter.
Nec unquam iustos inter homines fames versatur,
Neque noxa: in coniuiis vero partis opibus fruuntur.
His fert quidem terra multum vitium: in montibus vero
querens
Summa quidem fert glandes: media vero apes.
Lanigere autem oues velleribus onusta sunt.
Pariunt vero mulieres similes parentibus liberos.
Florent autem bonis perpetuo, neque nauibus
Nauigabunt: fructum vero profert fecundus ager.
Sed quibus iniuriæque mala cura est, prauæque opera,
Iis pœnam Saturnius destinat late cernens Iupiter.
Sapèque vniuersa ciuitas malum ob vitium puniunt,
Qui peccat, & iniqua machinatur.
Illi autem cœlius magnum adduxit malum Saturnius,
Famem simul & pestem, intereunt vero populi,
Neque mulieres pariunt, decrescuntque familiae,
Iouis Olympij consilio, interdum vero rursus
Aut horum exercitum ingentem perdidit, aut murum,
Aut naues in ponto Saturnius punit ipsum.
O reges, vos autem considerate etiam ipsi
Iustitiam hanc, propè enim inter homines versantes
Dij vident, quotquot prauis iudiciis
Se mutuo atterunt, deorum animaduersionem non curantes.
Innumeri enim sunt in terra multorum alumna
Dij iouis, custodes mortalium hominum:
Qui sanè & iudicia obseruant, & praua opera,
Aerem induti, passim oberrantes per terram.*

A quibus
pudor exu-
lauerit, in
eos facile
irrumpt
malorum
mater pro-
creta.

20. Iuliu.

Tyranni
rapaces ac-
cipitibus,
subditi sim-
plices Iulci-
niis com-
parantur.

Iustitiz cō-
modorum:
iniustitiz
incommo-
dorum de-
monstra-
tio.

21. Iuliu.

Iustitiz
beatitudi-
nos.

22. Salus.

23. Iuliu.
Vnius la-
bes facile
in totam
ciuitatem
propaga-
tur, si non
culpa sal-
tem pœna.

Ad omnes
hominum
actiones
Deus præ-
sens est.

Σχέτλοι, οὐδὲ θεῶν ὄπῃ εἰδότες. οὐδὲ μὴ οἷα
Γηράττοι τοκάδον ἀπὸ θρεπόμενα δοίειν,
Χερεδίκαι ἔτερες δ' ἐτέρῃ πύλιν ὀξυαλά πᾶσι.
Οὐδέ τις ἀόρου χάρις ἐσται, οὔτε δικαίου,
Οὐτ' ἀγαθοῦ μᾶλλον ἢ κακῶν ρεκτῶν ἢ ὕβρι.
Ἀνέρα πημῶσαι δίκην δ' ἐο χερσὶ καὶ αἰδῶς
Οὐκ ἐσται βλάβη δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρίστου φῶτα,
Μῦθοισι σοκολοῖς ἐσέπων, ὅπῃ δ' ὄρκον οἰμᾶται.
Ζῆλθ' δ' ἀνθρώποισιν εἰς ζυγοῖσιν ἀπάσιν
Δυσκέλαδος κακὸς ἄρτος ἐμῶν τῶν τε γράσπῃ.
Καὶ τότε δὴ πρὸς ἐλυμπον ἀπὸ θρόνου ἀρροδίνης,
Λόκοισιν παρῆεντο καλυψάμενοι χρεὶ καλόν,
Αἰθαλάτων μὲρ φέρον ἴτην σεβρίοντι ἀνθρώποις
Αἰδῶς καὶ Νέμεσις. τὰ δ' ἀλείφεται ἀλγέα λυγρὰ
Θνητῶσι ἀνθρώποισι κακὸς δ' ἐκ ἐσέπων δῆλμα.
Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω φερεῖσιν καὶ αὐτοῖς.
Ὡ δ' ἱρὴ φερεῖσιν ἀνδρῶν ποικιλεῖται,
Υψὲ μάλ' ἐν νεφέσσι φέρον, ἀνύχουσι μεμῶρται.
Ἡ δ' ἐλεῖν, γαμψοῖσι παπαρῶν ἀμφ' ἀνύχουσι,
Μίρετο πῦλιν ὅγ' ὀππράτῳ πρὸς μῦθον ἔειπε,
Δαμεινίην, τί λέλκεται; ἔχει νύ σε πολλὴν ἀρίστην.
Τῆ δ' εἰς ἡ σ' αὐτῶν ὅρ' ἀγῶ καὶ αἰδῶν ἐοῦσα
Δείπων δ' αἰεὶ ἐδέλω ποιήσομαι, καὶ μεμῶται.
Αἰσῶν δ' ὅς κ' ἐδέλω πρὸς κρείσσονας αἰπὲρ ἐξείειν
Νίκης τε σέρεται, πρὸς τ' ἀνύχου ἀλγέα πάθει.
Ὡς ἔρατ' ἀκονέτης ἱρὴ ταπεινέτης ὄρνις.
Ὡ Πέρση, σὺ δ' ἀκούε δίκης, μὴδ' ἔβριση ἔρελλε.
Υβείς γὰρ τε κακὰ δ' ἐλθὼ βροτῶν οὐδὲ μὴ ἐδῶς
Ραϊδῶς φερέμεν δυνάται, βαρύνει δ' ἐν ἴσ' αὐτῶν,
Εγκύρως ἀγῶν. ὁδὸς δ' ἐτέρῃ παρ' ὅσον
Κρείσσον ἐς τὸ δίκαια, δίκην δ' ἔσθ' ὕβριθ' ἔχει,
Ες τέλθ' ὕβριθ' ἀπὸ πᾶδων δὲ τε νύκθ' ἔργα.
Αὐτῇ γὰρ πρὸς ὅρκος αἶμα σκολοῖσι δίκην.
Τῆς δ' αἰκῆς ῥίδης ἐλκομένης ἡ καὶ αἰδῶς ἀγῶσι
Δωρεσάμεν, σκολοῖς δὲ δίκης κρήνησι δέμας.
Ἡ δ' ἐπῆται χλαῖνα σὺν πύλιν τε καὶ ἄλγος λαόν,
Ἥρα ἑσπάρει, καλὸν ἀνθρώποισι φέρει.
Οἳ τὲ μὴ ὀξυαλάσιν, καὶ καὶ ἰδέσθαι ἐνεμα.
Οἳ δὲ δίκας ξείνοις καὶ ἐσθ' ἡμῶσι διδόνειν
Ἰδῶναι, καὶ μὴ π' ἀνέκαται δίκην,
Τοῖσι τίδῃσι πόλιν, λαοὶ δ' αἰδέσθον ἐν αὐτῇ.
Εἰρήνη δ' αὐτὰ γῆν κενεῖ ὅρ' οὐδὲ πῦρ αὐτῆς
Ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται ἀρροπα Ζεὺς.
Οὐδὲ πῦρ ἰδυδῆσι μετ' ἀνδράσι λιμός ἐσθ' ὅπῃ,
Οὐδὲ ἀπὸ * θαλῆς δὲ μὴ μολοτα ἔργα νέμονται.
Τοῖσι φέρε μὴ γὰρ πολλὴν βίον οὔρεσι δὲ δρῶς
Ἀκρὴ μὴ τε φέρε βαλάνοις, μέσθ' ἢ μελίσσι.
Εἰς πόλιν δ' οἷος μαλῶν κατὰ βέλτερας
Τίτκισιν ἢ γυναικας ἐοικότες τέλει γορεσῶν
Θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι δέξαι πρὸς οὐδ' ὅπῃ νύκθ'
Νέωσται, καρπὸν ἢ φέρε ξείνοισι ἀφρα.
Οἳ δ' ὕβρις τε μέμνη κακὰ καὶ ὀξυαλά ἔργα,
Τοῖσι δὲ δίκην Κερέϊδης τεκμαίρεται ἀρροπα Ζεὺς.
Πολλὰ καὶ ἐξυμῶσαι πόλιν κακὸς ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ,
Ὅστις ἀλιτρώει καὶ ἀπάδαλα μεμῶται.
Τοῖσι δ' ἀνέκαται μὲν ἐπὶ γὰρ πῦμα Κερέϊδης,
Λιμὴ ὁμοῦ καὶ λοιμὸς ἀνέκαται νύκθ' ὅπῃ λαοί.
Οὐδὲ γυναικας τίτκισιν μὴν ὕδουσι ἢ οἰκῇ,
Ζῆλος φραδ' μεμῶσται ἐλυμπῶν ὁμοῦ δ' αὐτῇ.
Ἡ πῶν γὰρ πρὸν ἀρῶ ἀπάλασιν, ἡ ὅκα πῆγος,
Ἡ νῆας ἐν πόντῳ Κερέϊδης ἀπὸ τήνυται αὐτῇ.
Ὡ βασιλεῖς, ὑμεῖς δ' ἀνέκαται φραδ' αὐτοῖς
Τῶν δὲ δίκην, ἐργῶν γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἐόντες
Ἀθάνατοι ἀδωκυῖν ὅσοι σκολοῖσι δίκην
Ἀλλήλοισι τρέβουσι, δὲ ὅπῃ ἐκ δέροντες.
Τεῖς γὰρ μῦθοι εἰσὶν ὅπῃ θρόνῳ πευλυοτέτην
Ἀθάνατοι, Ζῆλος φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων
Οἳ γὰρ φυλάσσουσιν τε δίκας καὶ ὀξυαλά ἔργα,
Ἥρα ἑσπάρει, πᾶσι τῇ φερεῖσιν ἐπ' αἶαν.

185

190

195

200

205

210

215

220

225

230

235

240

245

250

H Σ Π

Η δὲ τὰ παρ' αὐτοῦ ὅτι δίκην Διὸς ἐκταράσσῃ
 Κυδὶν' τ' αἰδέσθαι τὴ θεοῖς οἱ ὀλυμπιον ἔχουσιν·
 Καί ρ' ἐπὶ τ' αὖ τις μιν βλάβῃ σκολιῶς ὀνοτάζων,
 Αὐτίκῃ παρ' Διὶ πατρὶ χερσὶ χροῖα Κρονίωνι
 Γινεῖται ἀνθρώπων ἀδικον νόον, ὅρ' ὑποπίσῃ
 Δῖμος αἰταδαλίας βασιλῆων, οἱ λυγρὰ νοεῦντες
 Ἀλλή παρ' αὐτοῖσι δίχες, σκολιῶς ἐνέποντες.
 Τῶτα φυλασσόμενοι βασιλῆες ἰδύνει τὰ μῦθοις
 Δωροφάρει, σκολιῶν δ' ἰδύνει ὅτι πάγ' ἡ λαοδάτι.
 Οἱ αὐτῶν κερὰ τέρχει αἶψα, ἀλλὰ κερὰ τεύχων.
 Ἡ δὲ κελκ' βουλὰ τῶν βελόσων τι κερκίσῃ.
 Πᾶσιπα ἰδύνει Διὸς ἐπ' ἀπάλκας ἔχ' πῶτα το νόσας,
 Καί νυ τὰ δ' αἶψ' ἐδάληρ' ὅππ' ἐρεκται, οὐδέ εἰ λήθῃ
 Οἴῳ δὴ δὴ τῶνδε δίκην πέλεις ἐντοῖς ἔρχει.
 Νῦν δὲ ἐγὼ μὲν τ' αὐτοῖς ἐο ἀνθρώποισι δίκην
 Εἴλω, μὲν τ' ἐμός υἱος ἐπὶ κελόν, αὐδρα δίκων
 Φύμμεται, εἰ μὲν γὰρ δίκην ἀδικώτερος ἔξει.
 Ἀλλὰ τῶν ἔπει εὐλαπὶ τιλῇ Δία τυρπικέρανυσθαι.
 Ω Πέρση, σὺ δ' ἐμὴν μὲν φρεσὶ βάλλας σπῆν·
 Καί νυ δίκην ἐπικρανεύεις, δὲ δ' ὀπλάνθω παρ' αὐτῶν.
 Τόνδε γὰρ ἀνθρώποισι νόμον δέτεσσε Κρονίων,
 Ἰχθύσι μὲν ἔχ' θνητοῖς ἔχ' οἰωνοῖς πεπτετοῖς,
 ἔαδεν ἀλλήλοισι, ἐπὶ δ' ἐκινέειν ἐπ' αὐτοῖς·
 Ἀνθρώποισι δ' ἔδωκε δίκην, ἥ πολλὰν ἀρίστην
 Γίνεταί τε, γὰρ περ κ' ἐδάην τὰ δίκην σφραδύνειν
 Ἰνδῶσιν, τῶν μὲν τ' ἔλκον διδοῖ ἀνθρώποι Ζεὺς.
 Οἱ δὲ κα μῆρτυρόσιν ἔκων ἐπικροῖ ὁμοσπας
 Ψάσσονται, ἐν δὲ δίκην βλάβας, νύκτας ἀάδην,
 Τοῦδ' ἐτ' ἀμαυροτέρη γῆνι μετόπισθε λαλεῖται·
 Ἀνδρὸς δ' ἀφ' ὅρου γῆνι μετόπισθε αμείνων.
 Σοὶ δ' ἐγὼ ἐδάλα νόον ἔρεα μέγα, κατὰ Πέρση.
 Τίμω ὤφεται κερκότης ἔχ' ἰλαδὸν δὴν ἐλέσται
 Ρυθίδως ὀλίγη μὲν ὁδὸς, παλά δ' ἐγγυθὶ γαίῃ·
 Τὸς δ' ἀρετῇ ἰδύνει θεοὶ περ πάρεσθαι ἐπικρῶν
 Ἀδνατοῖ, μακρὸς δ' ἐπὶ ἔρδι οἶμος ἐπ' αὐτῶν,
 Καὶ τῆρ' ὅς το περ σφον ἐπὶν δ' εἰς ἄκρον ἵκνται,
 Ρυθίδῃ δ' ἵκνται πέλει, χαλεπὸν ὁδὸς.
 Οὔτος μὲν πᾶσι αἰεὶς ὅς αὐτῶν πᾶσι τὰ νόσοι,
 Φύλασσε μὲν τὰ κ' ἔπειτα τ' ἐπὶ τέλ' ὅσιν αμείνῃ
 Ἐδάλα δ' αὐτὰ καὶ οὐδ' ἐπὶ ἐπὶ πινυτῶν
 Οἱ δὲ κα μὲν αὐτῶν νόμον, μὲν ἄλλω ἀκούων
 Βν θυμῶν βάλλεται, ὅδ' αὐτ' ἀρχεῖται αἶψα.
 Ἀλλὰ σὺ γ' ἡμῶντος μεμνημένος αἶν ἐφετμῆς
 Ἐρραζέ, Πέρση δὲν γῶν, ἔφρα σὺ λιμὸν
 Ἐχθ' ἀρεθ' φίλῃ, ἐὺς τε αὐτῶν Διμήτηρ
 Αἰδῶν, βίβου δ' ἐμὴν τιμῶντος κελύου.
 Λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀργῶ συμφορὸς ἀδρή.
 Τῶν δ' ἐπὶ νόμοις καὶ ἀνέρες ὅς κατ' ἀδρῶς
 Ζῶν, κερκῶντος κοδούρεος ἱκαλ' ὁρμῶν,
 Οἷτε μωλίστων κέρματων τέρχουσιν ἀργῶι
 Ἐδουτες, σοὶ δ' ἔρρα φίλ' ἐστὶ μέγιστα κοσμεῖν,
 Ως κα τοὶ ὄρασι βίβου πλεῖστος κελιά.
 Ἐξ ἔργων δ' ἀδρῶς πολυμυλοῖται ἀρετοῖ τε.
 Καί τ' ἐρραζέ μὲν, πολλοὶ φίλτες ἀθανάτοισι
 Ἐσπῆαι ἡδ' ἐρετοῖς· μάλα γὰρ εὐχόισιν ἀργῶι.
 Ἐργὸν δ' οὐδὲν ὀνειδὸς ἀργῶν δὲ τ' ὀνειδὸς,
 Εἰ δὲ κεν ἐρραζῇ, τάχα σὺ ζήλοισι ἀεργὸς
 Πλετυῶντα, πᾶσι δ' ἀρετῇ ἔχ' κῶδος ὀπλῆ.
 Δαίμωνι δ' οἱ ἐδάται, ἐρραζέσθαι αμείνων,
 Εἰ κατ' ἀνθρώπων κτενέων ἀσπασθῆναι θυμῶν
 Εἰς ἔργον τρέφας, μελέτῃς βίου ὡς σὺ καλῶν.
 Αἰδὼς δ' ἐκ ἀγαθῇ καρχημόνων αὐδρα κορυζέει
 Αἰδὼς ἥτ' αὐδρῶς μέγα σίνεται ἡδ' ὀνίησι.
 Αἰδὼς τοι φέρῃς ἀνολέειν, θάρσος δ' ὅς φέρῃς ἔλκω.
 Χρῆματ' δ' οὐχ ἀρκάται θεοσδότη πολλὰν αμείνω.
 Εἰ γὰρ περ ἔχ' χερσὶ βίῃ μέγα ἔλκον ἔλκων.
 Ἡ γὰρ ὑπο γ' ἡρώων λήϊστων, οἷα τὰ πολλὰ
 Γίνεται σὺτ' αὐτῶν κέρδος νόον ὅς ἀπατήσῃ
 Ἀνθρώπων, αἰδὼς δὲ τ' ἀναιδέειν κερκῶντος

255 Virgo autem est iustitia Iovis prognata,
 Clarique & veneranda diis qui cælum habitant.
 Et certe cum quis ipsam laeserit, oblique iniurians,
 Statim ad Iovem patrem confidens Saturnum,
 Conqueritur hominum iniquam mentem: ut iust.
 Populus peccata regum, qui prava cogitantes
 260 Alio desectant iudicia oblique pronuntiantes.
 Hac observantes o reges corrigite sententias,
 Corrupti: obliquorum verò iudiciorum prorsus obliuiscamini.
 Sibi ipsi mala fabricatur vir, atq; mala fabricans.
 Malum verò consilium consulenti pessimum.
 265 Omnia videns Iovis oculis, omniâque inselgens,
 Et hac cerre (si quidem vult) inspicit, neque ipsum laetæ,
 Qualem hoc quoque iudicium cuius intus exerceat.
 Ego porro nec ipse nunc inter homines iustus
 Esse velim, neque meus filius, quando malum est, iustum
 270 gaudentem.
 Esse: si quidem plus iuris iniustior habebit.
 Sed his nondum finem arbutur imposturam Iovem fulmine
 O Persa. Caterum in hac animo tuo repones, (prorsus.)
 Et iustitia quidem animam adice, violentiâ verò obliuiscere.
 275 Namque hanc hominibus legem disposuit Saturnus,
 Piscibus quidem & feris & aubus volucribus,
 Se mutuo ut demorent, quandoquidem iustitia carent.
 Hominibus autem deduxit iustitiam, quæ multo optima
 Est. Si quis enim velut iusta in publico diceret,
 280 Cognoscens, ei quidem opes largitur latè videns Iupiter.
 Qui verò testimoniis volens perituri iurando
 Mentitur, in ius delinquens immedicabiliter laesus est.
 Eius verò obscurior posteritas postea relicta est:
 Viri autem iusti generatio posteris præstantior.
 285 Caterum tibi ego bona sciens dico, statuisse Persa,
 Malitiam quidem cumulatim etiam capere
 Facile est: brevis quippe via est, adeoque proxima.
 Ance virtutem verò sudorem diu posuerunt.
 Immortales: longa verò ardua via est ad ips.
 290 Primâque aspera, ubi verò ad summam ventum fueris,
 Facilis deinceps est, quantumvis difficilis fuerit.
 Ille quidem optimus est, qui sibi ipse per omnia sapit,
 Cogitans quæcumque tunc & postremo sint meliora.
 Rursus & ille bonus est, qui bene momenti parnet.
 295 Qui verò nec sibi sapit, neque alium audiens
 Animum adici, rursus hic inutilis vir est.
 Verum tu nostri semper præcepti memori,
 Operare, o Persa diuinum genus, ut te famas
 Oderis, amas autem pulchre coronata Ceres
 300 Veneranda, vilique tuum impleat horreum.
 Famæ namque perpetuo ignavo comes est viro.
 Atq; eundem & dii oderunt, & homines, quicumque otiosus
 Vivat: fucus aculeo carentibus similis studio,
 Qui apum laborem absument otiosi,
 Vorantes. tibi verò opera mediocria obire gratum esto,
 305 Vi tibi tempestivo vultu impleantur horrea.
 Ex laboribus autem viri evadunt pectorosi & opulenti.
 Et laborans, multo etiam charior tam immortalibus
 Eris, quam hominibus. valde enim oderunt otiosos.
 Labor verò nullum dederis, sed ignavia dedecus est.
 310 Quod si laboraveris, mox te emulabunt & otiosus,
 Ditescentem: diuitias verò & virtus & gloria comitantur.
 Deo autem similis fueris. Laborare quidem melius,
 Aliquid ab aliis facultatibus stolidum animum
 Ad opus conuertens, vultus curam habeas, ut te imbeo,
 315 Pudor autem non hominem indigentem verum tenet.
 Pudor qui viros valde & laetis & iuvat.
 Pudor quidem ad paupertatem, audacia verò ad diuitias.
 Opes verò non rapte, diuinis date, multo meliores.
 Si quis enim & manibus per vim magnas opus traxerit,
 320 Aut lingua spoliari: qualia multa
 Fiunt, quamprimum lacri amar mentem deperit
 Hominum, pudorē verò impudentia expulerit.)
 Ff 3

Diuini :
numinis
perspica-
cia.

Proteruiſſe
potentioru
feris potius
ſunt con-
uenientio-
res quàm
homini-
bus.

Omnia à
Deo ita
sunt con-
stituta, vt
prestantio-
ra quouis
difficilius
acquiran-
tur quam
quæ vul-
gus sunt
pretij.

Tutius bo-
pes labore
comparan-
tur quam
desidia &
rapinis.
Ignavi x.
comites.
x. di. 6.

Diuitiarū
labore cō-
paratarum
splendor.

24. ad. C. 16
lu, 24; 200
3 200; 24.
Nov.
A rapinis
dehortatio
scelerum
quorundā
enumerā-
tione.

Facile & illum obscurant di, minuantur vero familia
Viro illi exiguum vero ad tempus diuitiae adsunt.
Par est delictum: si quis & supplicem & hostem malo af-
flictoque fratri sui cubilia ascenderit, (sicat:

π. α. μ. μ.

Quisque malo cuiuspiam consilio deceperit orphanos liberos:
Quisque parentem senem misero in senecta limine
Probris affecerit, grauius incessens verbis:
Huic certe Iupiter irascitur: ad extremum vero
Pro operibus iniquis grauem exhibet rationem.

Ad pietatem erga deos hortatio.

Verum tu quidem ab his omnino cohibe stultitiam animum:
Pro virili autem sacra facito immortalibus diis,
Castè & pure, splendidæque crura aduro.
Interdum certe libaminibus atque hostiis placa,
Et quando cubium ieris, & quando lux sacra venerit:
Vt beneuolum erga te cor, atque animum habeant,
Ut aliorum emas sortem, non tuam alius,

Cultus amicorum.

Amicum ad conuiuium vocato, inimicum vero finito.
Eum vero potissimum vocato, quicumque te prope habitat.
Si enim tibi & negotium aliquod domesticum accidat,
Vicini discincti accurrunt: cinguntur autem cognati.
Noxa iam magna est malus vicinus, quantum bonus comodū.
Sortitus est primum, quicumque sortitus est vicinum bonum.
Neque sane bos interierit, nisi vicinus malus sit.

Amici vicini ad opem ferendam paratiores.

Cum vicinis confortium quomodo alendum.

Recta quidem mensura à vicino munus accipe, reliqua
Eadem mensura & amplius, siquidem possis: (redde
Vt indigens: & in posterum promptum inuenias.
Ne mala lucra captes: mala lucra equalia damnis,
Amantem te amas, & inuicem te inuas.
Et da ei qui dederit, neque da qui non dederit.
Datori namque est qui dat, non danti vero dat.
Donatio bona rapina vero mala atque leuifera,
Quisquis cœnim liberalis vir est, est multum dederit,
Gaudet donando, & delectatur suo in animo.
Qui vero ipse rapuerit, impudentia freuit,
Quamuis id sit exiguum, tamen vexat charum animum.
Siquidem enim & paruum paruo addideris, (enaserit.
Et frequenter istud feceris, mox quidem magnum & hoc

Seduli patrisfamilias officium.

Qui vero partis adiutus, ut uiuabit agram famem.
Neque vero quod domi repositum est, virum ladit.
Domi melius esse, quoniam noxium quod foris est.
Bonum quidem de presenti capere, noxa vero animo
Egere absente: id quod te cogitare iubeo.
Incipiente vero dolio, & desinente saturato te,
Medio parce: mala enim in fundo parsimonia.
Merces autem viro amico constituta sufficiens esto.
Etiam cum fratre ludens, testem adhibeto:
Crudeles pariter ac dissidentia perdidicimus homines.

A muliere male morata caudum.

Ne vero mulier te animo nates succincta decipiat,
Blandè garriens, tuum inquirens tugurium.
Qui namque mulieri confidit, confidit is quidem scuribus.
Vnicus vero filius seruatur paternam domum.
Pascendo: ita enim opulentia crescit in adibus.
Senex autem moriarius, alium filium relinquit.
Facile vero & pluribus praeberit Iupiter ingentes opes:
Maior autem plurimum cura, maior quoque accessio.
Tibi vero si opes animus appetit intra sese,
Sic facito, operamque opera subinde addito.

Quando metendum, & arandum.

PLEIADIBVS Asilante natis exorientibus,
Incipe messem, arationem vero occidentibus.
Ha quidem noctesque & dies quadraginta
Latent: rursus vero circumuolante se anno
Apparent, primum ut acuitur ferrum.
Hæc utique aruorum est regula: quique mare
Prope habitant, quique ualles flexuosas

Sedulo & in tempore necessaria vocacionis officia sunt peragenda.

Mari fluctuante procul pinguem regionem
Habitant. Nudus seruo, nudusque arato,
Nudus quoque metito: siquidem, tempestina omnia vo-
les
Opera ferre Ceteris, ut tibi singula

Ρῆα τέ μιν μαυροῖσι θεοῖσι, μινύδοισι δ' οἴκοι
Αντίετα, παῖδες δ' ἐπὶ χρόνον ὀλέσθ' ὀππότε.
Ἰσὺν δ' ὅς ἐ' ἰκνύτω ὅς τε ζέων ἡκόν ἔρξει· 325

Ὅς τε καὶ στήθεσσι τοῖσιν ἀνὰ δέμια βαῖνοι,
Κρητὰ δ' αὖτις ἀνέχου φεραχέμεν ἔξω,
Ὅς τε τὴν ἀφ' αἰθέρος ἀλίστηνται ὄφρα τὰ τέσσα·
Ὅς τε γόνυ γένηται ἡκόν ἐπὶ γόναθ' ἑδῶ·

Νεκίην, χαλεπὴν καὶ ἀπαιτήτην ἐπείσοι.
Τῷ δ' ἄπει Ζεὺς αὐτὸς ἀγιάσει, ἐς δὲ τελευτήν
ἔργων αὐτ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπιδικᾷ ἀμολίην.
Ἀλλὰ σὺ σφ' ἡμῶν πάμπαν ἔργ' ἀεσπρέστα θυμῶν,
Καὶ δ' ὡνάμεν δ' ἑρδ' ἐν ἑρ' ἀδαράτοισι θεοῖσι,

Ἀγέως καὶ ἡδονῶν, ὅτι δ' ἀγλαὰ μνηστῆρα ἔμεν·
Ἀλλοτε δ' ἡ σπονδῆσι θυέστοι τε ἰλάσσειναι,
Ἡ μὲν ὅτ' ἀναζήσῃ, καὶ ὅταν φάθῃ· ἔργ' ἔλθῃ·
Ὡς καὶ τοὶ ἱλαὸν κραδίην καὶ θυμὸν ἔχουσιν·
Ὅφρ' ἄλλων ὠνὴ κλησέμεν, μὴ τὸν πῶν ἄλλῳ.

Τὸν φίλοντ' ἐπὶ δαίτη καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐάει.
Τὸν δ' ὅ μάλιστα καλεῖν ὅστις σέθεν ἔγγυθι ταίει.
Εἰ γὰρ τοὶ καὶ χεῖρ' ἐχθρῶν ἄλλο ἤνυσται,
Γεῖτορες ἀζώστοι ἔκον, ζῶντες δὲ ποῖοι.

Πᾶσα κλέος γένων, ὅσον τ' ἀγὰρ μέγ' ὄφρα.
Εὐμερὶ τοὶ πλουῖς ὅτ' ἐμμορὶ γένων· ἐδολοῦ.
Οὐδ' αὖ βοῖς ἀπόλοισι· εἰ μὴ γένων κλέος ἐπὶ.
Εὐ μὲν ὡς τὴν εὐδαίμονα γένωντ' ἐπὶ δ' ἀποδυνάμει,
Αὐτὰρ τῷ μέτρησθαι καὶ λαοῖν, αἶμα δ' ὡνάει·

Ὡς αὖ χεῖρ' ἔχουσιν, καὶ ἐς ἔσχατον ἀκκοῦς εὐρύς.
Μηκέτι καρδύειν καὶ κέρδι' ἰσ' ἀτήσῃ.
Τὸν φίλοντα φίλον, καὶ τῷ σπονδῆσι σπονδῆσαι.
Καὶ δὲ μὲν ὅς καὶ δ' ὅς, καὶ μὴ δὲ μὲν ὅς καὶ μὴ δ' ὅς·
Δῶν μὲν τις ἔδωκεν, ἀδότη δ' οὐπὲς ἔδωκεν.

Δῶς ἀγὰρ, ἀπ' αὐτῶν δὲ κακὰ, θανάτοιο δέ τετρα.
Ὅς μὲν γὰρ καὶ αὐτὴν ἐδίδωντο, καὶ μὲν ὅς καὶ μὲν ὅς·
Χαίρει τῷ δῶν καὶ τῷ πῶν, καὶ καὶ τῷ πῶν·
Ὅς δὲ καὶ αὐτὸς ἐλπίσιν ἀναιδέσιν περὶ πῶν,
Καὶ τὴν σμικρὸν ἐπὶ τῷ πῶν, καὶ τῷ πῶν ἐπὶ τῷ πῶν.

Εἰ γὰρ καὶ σμικρὸν ἐπὶ τῷ πῶν, καὶ τῷ πῶν ἐπὶ τῷ πῶν,
Καὶ θάνατ' ἐπὶ τῷ πῶν, καὶ τῷ πῶν ἐπὶ τῷ πῶν.
Ὅς δ' ἐπὶ τῷ πῶν, καὶ τῷ πῶν ἐπὶ τῷ πῶν,
Οὐδὲ τῷ πῶν, καὶ τῷ πῶν ἐπὶ τῷ πῶν,
Οἴκοι βέλτερον ἐπὶ τῷ πῶν, καὶ τῷ πῶν ἐπὶ τῷ πῶν.

Ἐδὲ μὲν μὲν παρὲντος ἐλπίσιν, καὶ τῷ πῶν ἐπὶ τῷ πῶν,
Χρηζέειν ἀπαιστος, καὶ τῷ πῶν ἐπὶ τῷ πῶν,
Ἀρχὴ μὲν ὅς πῶν καὶ ληρὸς κορυσσάμεν,
Μερόσθι φείδεται δ' ἐπὶ τῷ πῶν, καὶ τῷ πῶν ἐπὶ τῷ πῶν.

Μιᾶς δ' ἐπὶ τῷ πῶν, καὶ τῷ πῶν ἐπὶ τῷ πῶν,
Καὶ τὴν καὶ στήθεσσι τοῖσιν ἀνὰ δέμια βαῖνοι,
Πίστις δ' ἀπ' ὅμοις καὶ ἀπ' ὅμοις ὡς αὐτὸς ἀδράς.
Μηδὲ γυνὴ σὺν ὅσῳ πυρὸς ἐπὶ τῷ πῶν, καὶ τῷ πῶν ἐπὶ τῷ πῶν.

Ἀμύλα καὶ πῶν, καὶ τῷ πῶν ἐπὶ τῷ πῶν,
Ὅς δ' ὡς αὐτὸς ἀπ' ὅμοις καὶ ἀπ' ὅμοις ὡς αὐτὸς ἀδράς,
Μωμοφῆς δ' αὖτις σῶζι παρὲντος αἶον
Φερίμω, ὅς πῶν καὶ ἀπ' ὅμοις καὶ ἀπ' ὅμοις ὡς αὐτὸς ἀδράς.

Γηραίος δ' αὖτις πῶν, καὶ τῷ πῶν ἐπὶ τῷ πῶν,
Ρῆα δ' αὖτις πῶν, καὶ τῷ πῶν ἐπὶ τῷ πῶν,
Πλείων μὲν πλείων μελέτη, καὶ τῷ πῶν ἐπὶ τῷ πῶν,
Σοὶ δ' ἐπὶ τῷ πῶν, καὶ τῷ πῶν ἐπὶ τῷ πῶν.

Ὡς δ' ἐπὶ τῷ πῶν, καὶ τῷ πῶν ἐπὶ τῷ πῶν,
ΠΑΛΙΑ Δὲ ΝΑΤΛΑΓΜΕΝ ὅτι πολλοὶ μὲν
Ἀρχὴ δ' αὖτις, καὶ τῷ πῶν ἐπὶ τῷ πῶν,
Αἰ δ' ὅτι νύκτας τε καὶ ἡμέρας πῶν, καὶ τῷ πῶν ἐπὶ τῷ πῶν.

Κεῖν ὡς αὖτις, καὶ τῷ πῶν ἐπὶ τῷ πῶν,
Φαίνονται, καὶ τῷ πῶν ἐπὶ τῷ πῶν,
Οὐτὶς τοὶ πῶν πλείων νόμος, ὅτι τὸ πῶν καὶ τῷ πῶν,
Ἐγγύθι καὶ τῷ πῶν, καὶ τῷ πῶν ἐπὶ τῷ πῶν.

Πῶν καὶ τῷ πῶν, καὶ τῷ πῶν ἐπὶ τῷ πῶν,
Ναῖσιν, καὶ τῷ πῶν ἐπὶ τῷ πῶν,
Γυμνὸν δ' αὖτις, καὶ τῷ πῶν ἐπὶ τῷ πῶν,
Ἐργα κομίζεσθαι ἀμυντέσθαι τοὶ πῶν.

385
390
Ἄντι

Νει αἰσθάνται, μὴ τὸν τὰ ρατὰν χαρίζων
 Πτωχὸς ἀλλοτρίους οἰκούς, καὶ μὴ δὴ αὐτὸς.
 Ὡς καὶ νῦν ὅτ' ἐμ' ἄλδεις ἰσθ' δὲ τοὶ ἐκ ἐπιδότω,
 Οὐδ' ἐπιμετρήσῃ, ἐργάζεσθαι Πέρσας
 395 ἔργα τὰτ' ἀνδρῶποισι δίδω διευκρινέοντο.
 Μήποτε σὺν παῖδ' οὖν γυμνασίῃ τε θυμὸν ἀχέων,
 Ζητῶν βίοντι καὶ γυμνασίῃσι δ' ἀμαλῶσιν.
 Δίς μὲν γὰρ καὶ τρεῖς τάχα τὰ δόξασι, λὺ δ' ἐπὶ λυτῇ,
 Χρῆμα μὲν ἢ ἀφ' ἑσέως, οὐδ' ἐπὶ πᾶσι πολλὰ ἀργυρίων 400
 Ἀχρεῖα δ' ἐστὶν ἐπὶ τῷ νόμῳ, ἀλλὰ δ' αἰσῶν.
 Φράζεσθαι χρεῖων τε λυσίαν, λιμὸν δ' ἀναιδέα.
 Οἶκον μὲν περὶ πτωχῶν, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Κτηνῶν, οὐδ' ἰατρικῶν, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Χρημάτων δ' ἐν οἴκῳ πατρὶς ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 405 Μὴ σὺ μὲν αἰτῆς ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐδ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Ἡ δ' ὅρα φράζεσθαι, μὴ σὺ δὲ τοὶ ἔργον.
 Μὴ δ' ἀναβάλλεσθαι ἐς τ' αὐτοῖς ἐς τ' ἑνναφίη.
 Οὐ γὰρ ἐπὶ σποδῶν ἀπὸρ πικρὰ καὶ χολή.
 Οὐδ' ἀναβάλλεσθαι, μὴ ἐπὶ τῷ ἔργῳ ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται. 410
 Αἰεὶ δ' ἀμειλίχως ἀπὸρ ἀπὸρ πικρὰ καὶ χολή.
 Ἡ μὲν δὲ λήγει μὲν ὅτ' ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Καίματος ἰδὲ λήγει, μὴ τὸ πικρὸν ἐμὲν πικρὸν.
 Ζητῶν ἰδὲ λήγει, μὴ τὸ πικρὸν ἐμὲν πικρὸν.
 415 Πολλὸν ἰδὲ λήγει, μὴ τὸ πικρὸν ἐμὲν πικρὸν.
 Βαλὼν ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Ἐρχεται μὲν ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Ἡ μὲν δὲ λήγει, μὴ τὸ πικρὸν ἐμὲν πικρὸν.
 Τλὴν ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 420 Τῶμος δ' ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Οὐ μὲν γὰρ τρεῖς πόδες τὰ πικρὰ, οὐδ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Ἀφ' ὧν δ' ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Εἰ δὲ καὶ οὐκ ἐπὶ τῷ πικρῷ, οὐδ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Τελεία δὲ μὲν ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 425 Πᾶσι δὲ καὶ μὲν ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Εἰς οἶκον, καὶ τὸν ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Πείνοντες γὰρ βίοντι ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Εὐδ' αὖτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Ἰσχυροὶ μὲν ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 430 Δοῖα δ' ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Αὐτοῖς μὲν γὰρ πικρὸν ἐπὶ πολλῷ λυτῷ οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Εἰ γὰρ ἐπὶ τῷ πικρῷ, οὐδ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Δάφνης δ' ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Δρυὸς ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 435 Ἀφ' ὧν δὲ καὶ τὸν ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Ἡ μὲν δὲ λήγει, μὴ τὸ πικρὸν ἐμὲν πικρὸν.
 Οὐκ αὖτ' ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Αἰσῶν, τὸ γὰρ ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Τοῖς δ' αἰσῶν τὸ πικρὸν ἐμὲν πικρὸν.
 440 Ἀφ' ὧν δὲ καὶ τὸν ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Ὡς καὶ νῦν ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Μὴ ἐπὶ πικρῷ μὲν ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Θυμὸν ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 445 Σφραγίσματα δὲ καὶ τὸν ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Κουεῖται γὰρ ἀπὸρ μὲν ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Φράζεσθαι δ' ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Τῶν δὲ καὶ τὸν ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 450 Ἡ δ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Δοῖα δὲ καὶ τὸν ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Διὸ τότε χορτάζειν ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Πρὶν δὲ γὰρ ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 455 Πρὶν δὲ γὰρ ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Φοῖ δ' ἀπὸρ ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Νῆπιον, οὐδ' αὖτ' ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Τῶν δὲ καὶ τὸν ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 460 Εὐδ' αὖτ' ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Διὸ τότε χορτάζειν ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Αὐτὸν γὰρ διὰ τὸν ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Πρὶν δὲ γὰρ ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.
 Εἰδὲ πολλὰν δὲ καὶ τὸν ὅτ' ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀφ' ὧν τὸ ἀποτρεῖται.

395

405

410

415

420

425

430

435

440

445

450

455

460

Tempestiva crescant, ne quando interim egens
 Mendaces ad alienas domos, nihilque efficias.
 Sic ut nunc ad me venis: ego vero tibi non amplius dabo,
 395 Neque amplius mihi tradam. Labora solide Persas,
 Opera quae hominibus diu destinaverunt,
 Ne quando cum liberis, uxoreque animo dolens
 Queras visum per vicinos, hi vero negligant.
 Bis enim et ter forsua consequeris, si vero amplius molestas,
 Rem quidem non facies, tu vero inania multa dices.
 Inutilis autem eris verborum n. lex. Sed te iubeo
 Cogitare debuique solutionem, sumisque evagationem.
 Domum quidem primum, uxoremque, bonisque aratoris,
 Famulam non nuptiam, quae et boues sequatur,
 405 Vitisilia vero domi omnia apta facito:
 Ne tu quidem pecas ab alio, illeque recuset, tu vero careas,
 Tempus autem praeterea, minuique tibi opus.
 Ne vero differas inq, crastinum, inq, perendum.
 Non enim laboris fugitans vir implet horreum,
 Neque procrastinatur. Cura vero tibi opus augeat.
 Semper autem dilator operum vir cum damnis luctatur,
 Quum utaque iam desinit robur acuti solis
 A calore humido per autumnum pluvie
 Ione prapotentem, mittatur humanum corpus
 415 Multo lenius. nam tunc canicula stella
 Paulisper supra caput facto obnoxiorum hominum
 Veni interdum, magis autem nocte fruitur,
 Quando incorrupta est casa ferro
 Sylva, folia autem humi fundus, ab ramisque cessat.
 Tunc sane ligna secato, memor tempestivis operis.
 Mortuum quidem iripedale, secat, pistillum vero tricubitale,
 Aeternum, septem pedale, valde enim certe conveniens si-
 420 Si vero octopedale, et malleum inde secueris,
 Trium palmorum curvaturam secato, id palmorum curru.
 Multa praeterea curva ligna: fetto autem dentale cum inue-
 Domum, siue in monte quarens, siue in agro (neris,
 Iugum: hoc enim bobus ad arandum firmissimum est.
 Nempe quum Antica Cereris famulus temoni insignis,
 Claus adinfectum siue adaptaverit.
 Bina vero disponito aratra, laborans domi:
 Dentatum et compactum: quoniam multo optimum sic.
 Si quidem alterum frigeris, alterum bobus iniquis.
 430 E lauro autem, vel ulmo firmissima siue sunt.
 E quercu temonem, ex ilice dentale, boues vero duos nonen-
 nis
 Mafculos comparato horum, n. robur non imbecillum est.)
 Adolescentia mensuram habentes, hi ad laborandum optimi.
 Non utique hi contendentes in sulco, laborando arantem.
 Frigeris, opus vero imperfectum reliquerint.
 440 Hos autem simul quadragenarius idemnis sequatur,
 Panem cenatum quadratum octo morsum.
 Qui quidem opus citrans restum sulcum ducit,
 Non amplius respectans ad coetaneos: sed in opere
 Animatum habens, hoc vero neque iunior alius melior
 Ad spargendum semina, et iteratam sationem evagationem.
 445 Junior etiam vir ad coetaneos evolat animo.
 Considera vero, cum vocem gravis addideris
 Alie ex nubibus quod annis clangeris.
 Qua et atationis signum affert, et hyemis tempus
 Indicat pluviae: cor autem rodus tibi bobus carentis.
 Tunc sane pasce curvos boues, domi detinens.
 Facile enim dicitur est, par equum da et plausivum.
 Facile autem recitare, instans vero opera bubus.
 450 Inquis autem vir mentis compos fabricatio plausivum.
 Stultus etiam hoc nescit, centum esse ligna plausivi.
 Horum ante citram habere oportet, domi reponendo.
 Cum primum igitur aratio mortalibus apparuerit,
 Tunc aggredere simul et ferus et in ipse,
 Siccum et humidam arans, arationis ad tempus,
 455 Summo mane festinans, ut tibi se impleant arua.
 Vere vertito, astate vero merina non se fallat.
 ff 4

Prenta quā
 Deus in-
 fligit igna-
 us.

Precepta
 ad vniuer-
 sam oeco-
 nomiam.

Pro crasti-
 natione in re
 domestica,
 quum sic
 damnofo.
 Autumni
 descriptio.

Quo tem-
 pore ligna
 secanda
 sunt ad ru-
 stica instru-
 menta ido-
 nea.
 Aratri de-
 scriptio.

Materia
 vnde de-
 bent con-
 fici aratra

Qua ratio
 esse de-
 beat bu-
 bulcus.

Quando
 arandam.

Grues hye-
 mis nutre-
 re. ephe-
 re.

Qualis ter-
 ra aranda
 sit, et quo-
 ties.

[illegible]

330 Quae recta inquirentes, densas latebras habent,
Et caernas petasas, tunc ut que tripedi homini similes,
Cuius & humeri fracti sunt, & caput panimentum spectat:
Husc similes incedunt vitantes nuem albam.
Et tunc indue munimentum corporis, ut te iubeo,
335 Chlenamq; mollem, & talem tunicam.
Stamine verò in paucò multam tramam intexe.
Hanc circum induito, ut tibi pilis non tremant.
Neque erectis horreant, arrectis per corpus.
Circum verò pedes calceos bonus fortiter occisi
340 Aptos ligato, pilis intus condensans.
Primogenitorum verò haedorum, cum frigus tempestivum venerit,
Pelles confuso nervo bonis, ut super humerum
Pluviae arceas teporem, supra caput verò
Pileum habeto elaboratum, ut aures ne humefiant.
345 Frigida enim aurora est, Borea cadente:
Matutinus verò super terram à caelo stellifero
Aër frugifer, extensus est beatorum super opera.
Qui hauriens è fluminibus semper fluentibus,
Alie supra terram leuatus ventis procella,
350 Interdum quidem pluit ad vespèram, interdum fiat,
Densas Thraciae borea nubes excitante.
Hunc anteuertens, opere perfecto domum redi,
Ne quando te caeleus tenebrosa nubes circumtegat,
Corpusq; madidum faciat, vestesq; humectet.
355 Sed cunctato. Mensis enim difficilis nunc hic
Hybernus, difficilis ouibus, difficilisq; hominibus.
Tunc medium bobus, homini verò amplius ad sit
Alimoniam, longe enim validaq; nolles sunt.
Hac obscurans perfectum in annum.
360 Aequato nollesque & dies, donec rursum
Terra omnium mater fructum omnigenum proferat.
Quum sexaginta post versiones solis
Hybernos perfecteri lupuer dies, tunc sanè stella
Arcturus relinquens immensum fluctum Oceani,
365 Primus totius apparens exoritur vespertinus,
Post hunc manè lugens Pandionis prorumpit hirundino
Ad lucem hominibus, vere nupèr capto.
Hanc praeritens, vites incido, sic enim melius.
At cum domo porta à tertia planities ascenderit,
Pleiades fugiens, tunc non amplius fodienda vites,
370 Sed falcesque acuto, seruosque excitato.
Fugito verò umbrasque tabernas, & ad auroram cubile,
Tempore messis, quando sol corpus exccat:
Tunc festinas, & domum fruges congrega,
Diluculo surgens, ut tibi victus sufficiens sit.
375 Aurora enim operis tertiam forciat partem.
Aurora tibi promonet quidem viam, promonetque laborem:
Aurora, quae apparet multos ingredi fecit viam.
Homines, pluribus verò iuga bobus imponi.
380 Quum vero carduique flores & canora cicada
Arbori insidens stridulum effundit cantum.
Frequenter sub alis aëstatis laborioso tempore,
Tunc pinguesque caprae, & vinum optimum,
Salacissima verò mulieres & viri imbecillissimi
385 Sunt, quoniam caput & genua Sirius exccat,
Siccum verò corpus ob aëstem. Sed tunc iam
Su petrosaque umbra, & Bibitum vinum,
Estimque lacteum, latque caprarum non amplius lactum.
Et bonis atborumque caro nondum emixa, (tuum)
Tenerorumque haedorum, praeterea nigrum bibuo vinum.
390 In umbra sedens, satiatius cibo,
Contra temperatim ventum obuerso vultu.
Fontisque perennis, ac deflui, quique illimis sit,
Tertiam aqua partem infunde, quartam verò vins misce.
Famulis autem impera, Cereris sacrum munus
395 Vertere, quando primum apparuerit vis Orionis,
Loco in ventosis, & bene planata in aëre.
Mensura verò diligenter recondito in vasis: sed post-
quam.

Enumeratio vestium
quibus paterfamilias
se munire
debet.

Vires quā-
do inci-
dend

24-01-1957

24-11-20

Omniem victum deposueris sufficientem intra domum,
Seruam domo carentem conducere, & sine liberis ancillam.
Inquirere iubeo: molesta est autem que liberos habet ancilla.
Et canem dentibus asperum niurito, nec parcas cibo,
Ne quando tibi interdum dormiens vir facultates auferat.
Fœnum autem importato, & paleas ut tibi sit

Moderata
quies de-
betur qui-
bus labo-
ris neces-
sitas impos-
sa est.

Bobus ac mulis annuum pabulum, sed postea
Serui refocillent charagenas & boues soluantur.
Quam vero Orion & Sirius in medium venerit
Cælum, arcturum autem inspexerit rosea digitis Auroræ
O Persa, tunc omnes decerpe domum vinas:

Exponio vero soli decem dies, totidēque noctes,
Quinque autem adumbrato sexto in vasa haurito

Vindemia-
tum tem-
pus.

Dona leuitæ dætoris Bacchi. Sed postquam utique
Pleiadesque hyadesque ac robur Orionis

Occiderint, tunc deinde arationis memor esto
Tempestiua annui vero per terram accommodus sit.

Quod si te navigationis periculosa desiderium cepit,
Quando utique Pleiades robur validum Orionis

Fugientes, occiderint in obscurum pontum,
Tunc certe variorum ventionum stridunt flamina,

Et tunc ne amplius naues habe in nigro ponto.
Terram autem operari memineris, ita ut te iubeo.

Nauigatio
his præce-
pta.

Nauem vero in continentem trahito, munisque lapidibus
Undiquaque, ut arceant ventorum robur humide flantium.

Sentina exhausta, ut ne putrefacias Ionis imber.
Instrumenta vero congrua omnia domi tue repones,

Ornatē
conseruans.

Ornatē conseruans nauis alis pontigrada,
Clauam vero fabrefactum super sumum suspendito.

Ipsæ autem tempestiuam expectato nauigationē dū veniat.
Tuncq; nauem celerem ad mare trahito. intus vero onas

Apium imponito, domum ut lucrum repories.
Quemadmodum meusque pater, & tuus, stultissime Persa,

Nauigabat nauibus victus indigui boni.
Qui olim & huc venit, immensum pontum & mensus,

Cuma Aeolide relicta, in naui nigra:
Non reditus fugiens neque opulentiam ac facultates,

Sed malam pauperiem, quam supit hominibus dat.
Habituus autem prope Heliconem misero in vico

Astra, hyeme malos astate autem molesto, nunquam bono.
Tu vero & Persa operum memor esto

Tempestiuorum omnium: de nauigatione vero maxime.
Nauem paruatam laudato, magna vero onera imponito.

Maius quidem onus, maius vero lucrum ad lucrum.
Erit, siquidem venti malos abstineas flatus.

Quando ad mercaturam verso imprudente animos
Volueris & debita effugere, & famem in amarantham,

Ostendam autem tibi modos multisoni maris,
Etsi neque nauigandi peritus, neque nauium.

Neque enim vnguentum nauis profectus sum ad latum mare
Nisi in Eubœa ex Aulide, ubi quondam Greci

Expectata tempestate, magnam collegerunt exercitum
Græcia & sacra, ad Troiam pulchris feminis pradiam.

Illic ego ad certamina strenui Amphidamantis,
Chalcidæque traieci, prædeliberata vetò multa

Certamina institerunt iuuenes magnanimi, ubi me dico
Carmine victorem tulisse tripodem aurium.

Quem ego quidem Musis Heliconiadicis dicaui,
Vbi me primum sonorum aggredi fecerunt cantum.

Tantum nauium, expertus sum, multos clauos habentium.

Sed tamen dicam Ionis consilium Aegiochi.
Musa enim me docuerunt diuinum carmen canere.

Dies quinquaginta post versiones solis,
Ad finem progressu aëtaris laboriosa tempore,

Tempestiua est mortalibus nauigatio, nec certe nauem.
Fregetis, neque homines perdidisti mare,

Nisi sciens Neptunus terra quassator,
Aut Iupiter immortalium rex velis perdere.

In his enim summa est summi bonorumque malorumque.

Tempus
nauigan-
di.

Πάντα βίον κατὰ θῆται ἐπὶ ῥόδῳ οἴκου,
Θῆτ' αἰὼν ποιείσθαι, & ἀτὼν εἶδον
Διζέσθαι κέλομαι, χαλεπὴ δ' ἀποπορτίς εἶδος.
Καὶ κίνα καρχαρόδοντα κομῆν μὴ φείδῃ σίτου.
Μὴ γὰρ ὁ κίνα κίνατος αἰὼν ἀπὸ χερμαδ' ἔλθῃ.
Χέρπον δ' ἐσοκίμας & σὺρρετον, εὐφρά ται εἶν

600

Βοῖσι & ἡμῶσι δὲ ἐπιταίῃ. αὐτὰρ ἔπειτα
Δμῶσι ἀναμύσαι φίλα γυναικὰ, & βέλδουσι.
Εὐτ' αὖ δ' αἰών & σῖνις & εἰς μέσον ἔλθῃ

603

Οὐρανὸν ἀγκυρῶν δ' ἐὼς ἡ ῥοδόδ' ἀκτὴν & πόντος,
Ὡ Πέρση, τότε πάντας ἀποδρεῖ οἴκῳ δὲ βότρε
Δείξαι δ' ἀχίφ' ὄντος τ' ἡμῶσι & δέκα γυναικας.

610

Πέντε δ' ἀνοκίμας, ἑκάτ' δ' εἰς ἀγρὸν ἀφύουσι
Δωρεὰ Διὸνιστον πολυγυδῖον. αὐτὰρ ἔπειτα δὴ
Πληιάδες δ' ὑάδες τε & τὴ δὴν & αἰών &

Διωκῶσιν, τότε ἔπειτα ἀέρος μακρομήδον & ἔδ
Ὡραον & πλειὰ δὴ & χ' ῥοδὸν ἡμῶσι & εἶν.

613

Εἰ δὲ σὺ ναυπλῖος δὲ σὺ πηλείδης ἡμῶσι αἰών
Εὐτ' αὖ πηλείδης δὴν & ὄβριμος αἰών &

Φόβουσι πῆλ' ὄντος ἐς περὶ δὴ πόντος,
Δὴ τότε πάντας αἰών δὴν δὴν αἰών

Καὶ τότε μὲν πῆλ' ὄντος ἐπὶ οἴκῳ πόντος
Γλυ δ' ἐργάζεσθαι μακρομήδον & ὄντος καλῶς.

620

Νῆα δ' ὅτ' ἐπὶ πόντος ἐρύσαι, πηλείδης τε λῆδοις
Παίπεδον, ὅτ' ἔργον αἰών δὴν δὴν αἰών

Χέρμας δὲ ὄντος, ἡμῶσι μὴ πόντος δὴν αἰών
Ὡρα δ' ἐπὶ πόντος πῆλ' ὄντος ἐργάζεσθαι οἴκῳ

623

Εὐκρότης δὲ ὄντος γυνὴς πῆλ' ὄντος πόντος
Πηλείδης δ' ὄντος ὅτ' ἐργάζεσθαι κρέμασθαι

Αὐτὸς δ' ὄντος μὲν πόντος, εἰς πόντος ἔλθῃ.
Καὶ τότε γὰρ ὄντος ἀλὰ δ' ἐλκῶν & ὄντος τε ὄντος

630

Αἰών δὲ ὄντος πῆλ' ὄντος οἴκῳ δὲ κρέμασθαι
Ὡς δὲ ὄντος τε πῆλ' ὄντος οἴκῳ δὲ κρέμασθαι

Πηλείδης δὲ ὄντος βίου καρχαρόδον & ἔλκῳ.
Ὡς πῆλ' ὄντος & ὄντος, πολὺ δὲ ὄντος αἰών

Κύμῳ Αἰολίδῃ ἀφ' ὄντος, ἐπὶ μὲν αἰών
Ὡς ἀφ' ὄντος & ὄντος οὐδ' ὄντος τε & ὄντος

635

Αἰών δὲ ὄντος πῆλ' ὄντος Ζεὺς αἰών δὴν αἰών
Νέστωρ δ' ὄντος ἔλκῳ & ὄντος ἐπὶ πόντος

Αἰών δὲ ὄντος πῆλ' ὄντος ἀφ' ὄντος, οὐδ' ὄντος ἔλκῳ.
Τὼ δ' ὄντος Πέρση ὄντος μακρομήδον & ἔλκῳ

Ὡρα δὲ ὄντος πῆλ' ὄντος & μάλιστα.
Νῆα δὲ ὄντος αἰών, μάλιστα δ' ἐπὶ πόντος δὴν αἰών

640

Μεῖζον δὲ ὄντος πῆλ' ὄντος δὴν αἰών δὴν αἰών
Εὐκρότης δὲ ὄντος αἰών δὴν αἰών δὴν αἰών

Εὐτ' αὖ δὲ ὄντος πῆλ' ὄντος αἰών δὴν αἰών
Βούλῃ δὲ ὄντος τε πῆλ' ὄντος αἰών δὴν αἰών

643

Δείξαι δὲ τῷ μὲν πολυφροσύνῳ δὴν αἰών
Ὡς πῆλ' ὄντος πῆλ' ὄντος οὐδ' ὄντος πῆλ' ὄντος

Ὡς πῆλ' ὄντος πῆλ' ὄντος οὐδ' ὄντος πῆλ' ὄντος
Εἰ μὴ ἐς Εὐβοίαν δὲ Αἰολίδῃ, ὅτ' ὄντος Ἀχαιοί

Μεῖζοντες χερμαδὸν πολὺν σὺν λαῷ ἀφ' ὄντος
ἔλκῳ δὲ ὄντος ὄντος ὄντος ὄντος ὄντος

650

Εὐκρότης δὲ ὄντος ὄντος ὄντος ὄντος ὄντος
Χαλκίδα δὲ ὄντος ὄντος ὄντος ὄντος ὄντος

Αἰών δὲ ὄντος πῆλ' ὄντος ὄντος ὄντος ὄντος
Τὼ δὲ ὄντος πῆλ' ὄντος ὄντος ὄντος ὄντος

653

Τὼ δὲ ὄντος πῆλ' ὄντος ὄντος ὄντος ὄντος
Τὼ δὲ ὄντος πῆλ' ὄντος ὄντος ὄντος ὄντος

Εὐκρότης δὲ ὄντος πῆλ' ὄντος ὄντος ὄντος ὄντος
Αἰών δὲ ὄντος πῆλ' ὄντος ὄντος ὄντος ὄντος

Ὡς πῆλ' ὄντος πῆλ' ὄντος ὄντος ὄντος ὄντος
Ὡς πῆλ' ὄντος πῆλ' ὄντος ὄντος ὄντος ὄντος

Ὡς πῆλ' ὄντος πῆλ' ὄντος ὄντος ὄντος ὄντος
Ὡς πῆλ' ὄντος πῆλ' ὄντος ὄντος ὄντος ὄντος

660

Ὡς πῆλ' ὄντος πῆλ' ὄντος ὄντος ὄντος ὄντος
Ὡς πῆλ' ὄντος πῆλ' ὄντος ὄντος ὄντος ὄντος

Ὡς πῆλ' ὄντος πῆλ' ὄντος ὄντος ὄντος ὄντος
Ὡς πῆλ' ὄντος πῆλ' ὄντος ὄντος ὄντος ὄντος

663

Ὡς πῆλ' ὄντος πῆλ' ὄντος ὄντος ὄντος ὄντος
Ὡς πῆλ' ὄντος πῆλ' ὄντος ὄντος ὄντος ὄντος

Τῆμος

Τῷος δ' Ἀκρινέες τ' αὐτὰ, καὶ πότος ἀπὸ μὲν
 Εὐκλῆς ὅτ' ἴνα δόλῳ ἀνέμοισι πιδῆσας
 Ἐλκείῳ ἐς πόντον, φέρειν δ' ἐλ' αὖτ' αὖτ' ἰδέσθαι.
 670 Σπυδῆν δ' ὅπ' ἰπὸ πύργῳ πάλιν οἰκόνδε νύσσει.
 Μυδὲ μὲν εἶναι τὴν νύκτ' ὅτ' ὠκεῖν ὄμβρεν,
 Καὶ χεῖμῶν ἐπὶ πόντῳ, νότοιο τε δ' ἐνὸς αἰέτας,
 Ὅστ' ὄρει δάλασσαν ὁμῆσθαι Διὸς ὄμβρεν.
 Πολλὰ, ὅτ' ὠκεῖν ὄμβρεν δ' ἐπὶ πόντῳ ἔδραυν.
 675 Ἀλλ' ὅτ' εἰσαίνοσ πελάται πᾶσι, ἀφ' ὅσων ποσσιν,
 Ἥμος δ' ἐπὶ πόντῳ ὄσον τ' ἐπὶ δάσσει κερῶν.
 Ἰχθὺς ἐπὶ πόντῳ, πόσον πᾶσι, αἰδῶν φαίειν
 ἐν κρῶνι ἀφροτῶν, τῶν δ' ἀμύχανος ὄνδ' ἀλάσσει.
 680 Εἰσαίνοσ δ' ἐπὶ πόντῳ πᾶσι, αἰδῶν φαίειν
 Αἰνῶν, οὐδ' ἐμὲ θυμῷ παχέος μὲν ὄνδ' ἔστιν,
 Ἀρπᾶκτος, χαλεπὸς καὶ φύριος καλὸν, ἀλλὰ τὸν καὶ
 Ἀνδραποῖ βίβροισι αἰδρεῖται νότοιο.
 685 Χρηματὰ δ' ἐπὶ πόντῳ πᾶσι, αἰδῶν φαίειν
 Δεινὸς δ' ἐπὶ πόντῳ μὲν κύμασι, ἀλλὰ σ' αἰνῶν
 Φράζεσθαι τὰ δ' αὖτ' αὖτ' αἰνῶν, ἀφροτῶν.
 Μυδὲ ἐπὶ πόντῳ πᾶσι, αἰδῶν φαίειν
 Ἀλλὰ πᾶσι λείπειν, τὰ δ' αἰνῶν φορτίζεσθαι.
 690 Δεινὸς δ' ἐπὶ πόντῳ μὲν κύμασι πᾶσι, αἰνῶν
 Δεινὸς δ' ἐπὶ πόντῳ αἰνῶν, ἀφροτῶν αἰνῶν,
 Ἀφροτῶν καὶ αἰνῶν, τὰ δ' αἰνῶν αἰνῶν.
 Μυδὲ αὖτ' αἰνῶν, αἰνῶν δ' ἐπὶ πόντῳ αἰνῶν.
 695 Ὄνδ' αὖτ' αἰνῶν, πόντῳ πᾶσι, αἰνῶν αἰνῶν.
 Μυδὲ αὖτ' αἰνῶν, πόντῳ πᾶσι, αἰνῶν αἰνῶν.
 700 Ἡ δ' αὖτ' αἰνῶν, πόντῳ πᾶσι, αἰνῶν αἰνῶν.
 Παρθεναίῳ δ' αἰνῶν, πόντῳ πᾶσι, αἰνῶν αἰνῶν.
 Τῷ δ' αἰνῶν, πόντῳ πᾶσι, αἰνῶν αἰνῶν.
 Πᾶσι, αἰνῶν, πόντῳ πᾶσι, αἰνῶν αἰνῶν.
 705 Οὐ μὲν γὰρ πόντῳ αἰνῶν, πόντῳ πᾶσι, αἰνῶν αἰνῶν.
 Τῷ αἰνῶν, πόντῳ πᾶσι, αἰνῶν αἰνῶν.
 Δεινὸς αἰνῶν, πόντῳ πᾶσι, αἰνῶν αἰνῶν.
 Εἰ δ' αὖτ' αἰνῶν, πόντῳ πᾶσι, αἰνῶν αἰνῶν.
 710 Εἰ δ' αὖτ' αἰνῶν, πόντῳ πᾶσι, αἰνῶν αἰνῶν.
 Μυδὲ αὖτ' αἰνῶν, πόντῳ πᾶσι, αἰνῶν αἰνῶν.
 715 Μυδὲ αὖτ' αἰνῶν, πόντῳ πᾶσι, αἰνῶν αἰνῶν.
 Τῷ αἰνῶν, πόντῳ πᾶσι, αἰνῶν αἰνῶν.
 Γλῶσσης τοι θῆσται ἐν ἀνθρώποισιν αἰνῶν.
 Φηδὲ αἰνῶν, πόντῳ πᾶσι, αἰνῶν αἰνῶν.
 720 Εἰ δ' αὖτ' αἰνῶν, πόντῳ πᾶσι, αἰνῶν αἰνῶν.
 Μυδὲ αὖτ' αἰνῶν, πόντῳ πᾶσι, αἰνῶν αἰνῶν.
 725 Εἰ δ' αὖτ' αἰνῶν, πόντῳ πᾶσι, αἰνῶν αἰνῶν.
 Μυδὲ αὖτ' αἰνῶν, πόντῳ πᾶσι, αἰνῶν αἰνῶν.
 730 Εἰ δ' αὖτ' αἰνῶν, πόντῳ πᾶσι, αἰνῶν αἰνῶν.
 Μυδὲ αὖτ' αἰνῶν, πόντῳ πᾶσι, αἰνῶν αἰνῶν.
 735 Εἰ δ' αὖτ' αἰνῶν, πόντῳ πᾶσι, αἰνῶν αἰνῶν.

Tunc vero facilisq[ue] aura, et mare innodatum,
 670 Tranquillum: tunc nauem celerem ventis fretus,
 Trahito in pontum. onus vero omne bene colloca.
 Propera auem quam celerrime iterum domum redire.
 Neque vero expectato vinumque nonam, et autumnalem
 Et hyemem accedentem, notique molestos flatus, (umbrem,
 Qui concuat mare, sequitur celestem umbrem,
 675 Multum, autumnalem: difficilem vero pontum facti
 Sed alia verna est navigatio hominibus:
 Nempe cum primum quantum incedens cornix
 Vestigium secus, tantum folia hominis appareant.
 Summa in ficu, nam sane unperuim est mare.
 680 Verna auem hac est navigatio. non ipsam ego tamen
 Probo: neque enim meo animo grata est,
 Quia rapax, agere quidem effugeris malum, sed tamen et hat
 Homines faciunt stultitia mentis.
 Pecunia enim anima est miseris mortalibus.
 685 Miserum vero est mori in fluctibus. Verum te inbi
 Considerare hac omnia in animo, ut tibi consulo,
 Ne vero intra naves omnem substantiam canas pone:
 Sed plura relinquo, pauciora vero imponito.
 690 Miserum enim pontis in fluctibus in malum incidere.
 Miserum etiam siquid in curru pragraude onus impones
 Axem fregeris, onera vero intereant.
 Mediocritatem observa: occasio vero in omnibus optima.
 695 Maius autem uxorem tuam ad domum ducito,
 Neque triginta annis valde multum deficiens,
 Neque superans multum: nuptia vero tempestiva ha.
 Mulier autem quarto supra decimum anno pubescat, quinto
 Virginem vero ducito, ut mores castos doceas. (nubet.
 700 Eam vero potissimum ducito, quae te prope habitat (ducat.
 Omnia diligenter circum contemplatus, ne vicinis ludibria
 Neque enim muliere quicquam vir fortitur melius
 Bona: rursus vero mala non durius aliud.
 Comestatrice, quae virum tamesi forte.
 705 Torret sine face, et crude senectia tradit.
 Bene vero animadversionem immortalium deorum obser
 nato.
 Neque fracti aequalem facito amicum.
 Quod si feceris, ne ipsum prior malo afficias.
 710 Ne vero mentiaris linguae gratiam. Sin autem caperis
 Aut verbum aliquod loquutus infestum, aut faciens,
 Bis tantum puniri memineris. Sin vero rufus
 Redeat ad amicitiam, poenam autem velis prestare,
 715 Suscipe, miser namque vir amicum aliis alium.
 Faci. te vero ne quid animo coartuas vultus.
 Ne vero multorum hospes, neve nullius hospes dicaris:
 Neve malorum socius, neque bonorum commutator.
 720 Neque unquam misera pauperie, animi consumptioe hominum
 Sustineas exprobrare, diuotum munus immortalium.
 Lingua certe thesaurus inter homines optimus
 Parca: plurima vero gratia ad mensuram eumtis.
 725 Quod si malum dixeris, forsan et ipse manus audies.
 Neque publici coniugij gravis accessor esto.
 Nam ex publico plurima gratia, sumptusque minimus.
 Neque unquam de mane lous libato nigrum vinum.
 730 Manibus illotis, neque alijs immortalibus.
 Neque enim illi exaudiant, respuum vero etiam preces.
 735 Neque contra solem versus erectus meior:
 Sed postquam occideris, memor usque ad orientem.
 Neque in via, neque extra viam progrediendo meias,
 Neque denudatus. deorum quippe noctes sunt.
 740 Sedens vero diutius vir, et prudens,
 Aut idem ad parietem accedens bene septi atri,
 Neque pudenda semine pollutus intra domum
 Focum iuxta reuelato, sed caveo.
 745 Neque ab infami sepulchro reuersus
 Seminatio progeniem, sed decorum a coniugio.
 750 Nec unquam perennium fluminum limpidam aquam.

716. 6.
 Simul et
 semel am-
 nem subs-
 tantiam
 mari non
 esse com-
 mittenda.

716. 6.
 Simul et
 semel am-
 nem subs-
 tantiam
 mari non
 esse com-
 mittenda.

716. 6.
 Simul et
 semel am-
 nem subs-
 tantiam
 mari non
 esse com-
 mittenda.

716. 6.
 Simul et
 semel am-
 nem subs-
 tantiam
 mari non
 esse com-
 mittenda.

716. 6.
 Simul et
 semel am-
 nem subs-
 tantiam
 mari non
 esse com-
 mittenda.

716. 6.
 Simul et
 semel am-
 nem subs-
 tantiam
 mari non
 esse com-
 mittenda.

716. 6.
 Simul et
 semel am-
 nem subs-
 tantiam
 mari non
 esse com-
 mittenda.

716. 6.
 Simul et
 semel am-
 nem subs-
 tantiam
 mari non
 esse com-
 mittenda.

716. 6.
 Simul et
 semel am-
 nem subs-
 tantiam
 mari non
 esse com-
 mittenda.

716. 6.
 Simul et
 semel am-
 nem subs-
 tantiam
 mari non
 esse com-
 mittenda.

716. 6.
 Simul et
 semel am-
 nem subs-
 tantiam
 mari non
 esse com-
 mittenda.

716. 6.
 Simul et
 semel am-
 nem subs-
 tantiam
 mari non
 esse com-
 mittenda.

716. 6.
 Simul et
 semel am-
 nem subs-
 tantiam
 mari non
 esse com-
 mittenda.

716. 6.
 Simul et
 semel am-
 nem subs-
 tantiam
 mari non
 esse com-
 mittenda.

ΗΤΙ, ἦ μάλα δὴ π πατὴρ αἰδρῶν τε θεῶν τε
 Τιμᾷ σὺν κεφαλῇ, καὶ ταῦρεθ' ἔννοσσι καὶ
 Ος Θέλεις κρηδεύμων ἔχει, ρύσται τε πόλιν.
 Οἷον δὴ καὶ τοῦδε βροτὸν κρατερεῖν τε μέγαν τε
 Σας ἐς χεῖρας ἀρῶσι, ἵνα κλέθ' ἐδῶκεν ἄρνας.
 Ἀλλ' ἄγε δούσω τδ' ἔχ' ἀφίκα, ἔσρα τὰ χεῖρα
 Δίφροις ἐμπλάσω τις Ἀρμός δ' ἡμῖν τέρεν τε
 Μαρνόμεσθ' ἔπει ἕπ' ἀτάκτων Διὸς υἱόν
 Οὐδ' Ἰφικλίδην διειδίξε ταιδή μιν οἶω
 Φέζεσθαι δύο πῦδας αἰώνωνθ' Ἀλκείδαο,
 Οὐδ' ἦσφι γὰρ εἴσι, λιλαιούων πολέμοιο
 Φυλοπείδα σπένει τὰ σπῖν ποδῶν* φίλ τε γὰρ δούης.
 Ως φάτο, μείδισεν δ' βίη Ηρσκληΐν,
 Θυμῷ γηδύνας· μάλα γὰρ νύ οἱ ἀνδρῶνα ἔπιν.
 Καί μιν ἀμείβεσθαι ἔπα πλεόνετα προσοῦδα,
 Ηρως ὅ τ' ἴδαιε διότης φέει ἐκεί τ' ἡρώδ'
 Τσμήνι τῇν χεῖρ' οὐδ' ὡς πάρος ἦντα δαΐφρων,
 Ως καὶ νῦν μέγαν ἔππεν Ἀρείονα κυανοχαίτῳ
 Πᾶν τ' ἀσπρωφᾶν, καὶ ἀρηχέμεν ὡς κα δύναιε.
 Ως εἰπὼν, κημήδας ἐρεχάλοκο φαινοῖς,
 Ηρσίου κλυτὰ δώεα, σέε κημήσιον ἔθηκε.
 Καὶ τέρεν αὖ δούερε, σέε σπῖντοσι δέμας
 Δαδόν, χεῖσιντο, περὶ δαΐδαλον ὄν'· οἱ δέμας
 Παλλὰς Ἀθήναι κούρη Διὸς, σπ' τὸτ' ἔμαλλε
 Το πρῶτον σπῖντονος ἐφορμήσασθαι αἰέλοισ.
 Θήετο δ' ἀμφ' αἰμοῖσι ἀφ' ἀλκτῆρα σπῖνεν
 Δεινὸς ἀνὴρ, κοίλῳ δ' σέε σπῖντοσι φερστέλλῳ
 Καββάλει τ' ἔξοπτον πολλοί* δ' ἔντοδεν οἷοι
 Ριγλαῖοι, θανάτοιο λαδιδόρροιο σπῖντες.
 Πέδον γὰρ θανάτοιο τ' ἔχον καὶ δάκρυα μῦεν
 Μίωσι δ' ἔξενσι, σπῖνόμενος· αὐτὰρ ὅππιν
 Μορφεῖο φλεγῶνα κλυτὰν πόμῳ περιέλασιν
 Ησας, ὅδ' ὀβριμὸν ἔχον ἀσπρῶν ἔπιν καλλῶν
 Κρατὶ δ' ἔχ' ἰφθίμῳ κυνέλι σπῖντοσι ἔθηκε,
 Δαδὸν ἔπιν, ἀδῶμαστος, δπὶ κροτάφοις ἀραφῶας,
 ΗΤ' ἔρυτο χερὶ Ηρσκληθ' δούσιο.
 Χ Ε Ρ Σ Ι γὰρ μὲν σάκος ἔπιν πωλῶλον· ἐδ' ἔπιν
 Οὐτ' ἔρρηξε βαλὼν, οὐτ' ἴδλασε, θάμῃα ἰδῶσα.
 Παρ' ἡμ' γὰρ κελφ πῖνεν λῶκφ τ' ἐλεφαντῷ
 Ηλκτῶν δ' ἔπιν σπῖντοσι ἔπιν, χεῖσιν τε φανῶ
 Λαμπρόμῳ* καὶ αὖτον δ' ἔπιν χεῖς ἔπιν αλκῶ
 Ἐν μέσῳ δ' ὄρακοντος ἔπιν φόςθ' οὐτ' φάρος,
 Ἐμπῖν ὅππιν σπῖν λαμπρόμῳσι δειδρόκων.
 Τοδ' ἔπιντο μὲν πᾶντο σπῖν λῶκφ δεινόντων,
 Δεινὸν ἀπῖντο, δπὶ γὰρ βλοσυρῶν ματῶν
 Δεινὸν ἔπιν πῖντο, κορύσσουσι κλῖνον αἰδρῶν,
 Σχῆτλιν, ἔπιν ῥόν τε καὶ σπῖν φένας ἔπιν φανῶ
 Οἷπτες αἰπείῳ πόλεμον Διὸς καὶ ἐπῖντο.
 Τῶν καὶ ψυχὰ μὲν χθόνα δύνουσι αἰδρῶσι
 Αὐτῶν ὅσα δέ σπῖν σπῖντο σπῖντοσι,
 Σπῖντο ἀλκῶσι* καλῶν πῖντοσι αἰ.
 Ἐν γὰρ σπῖντοσι τε παλῶσι τε τέπντο,
 Ἐν δ' ὅμασθι τε φόςθ' τ' αἰδρῶντοσι τε δειδρῶ.
 Ἐν δ' ὅμασθι, ὅδ' καὶ κλυτὸς δεινόντων, ὅδ' ἔπιν κῆρ,
 Αἰδρῶν ὅππιν ἔπιντο νεύμασι, ἄλλαν αὖτον.
 Ἀλλοι πῖντοσι καὶ πῖντο ἔπιν ποδῶν.
 Εἴμα δ' ἔχ' ἀμφ' αἰμοῖσι δεινόντων αἰματῶ φανῶ,
 Δεινὸν δεινόντων, κατὰ χεῖρ' ὅδ' ἐπῖντο.
 Ἐν δ' ὀρίων κεφαλῇ δεινῶν ὅσα ἔπιν φανῶ
 Δαδῶκα τὰ φανῶσι δπὶ χθόνι φῶν ἀνδρῶντων
 Οἷπτες αἰπείῳ πόλεμον Διὸς καὶ ἐπῖντο.
 Τῶν καὶ σπῖντο μὲν κατὰ χεῖρ' ὅσα ὅδ' ἔπιντο
 Αἰμῖντοσι δεινῶν, τὰ γὰρ δεινῶν δπῶν ἔπιντο.
 Σπῖντο κατὰ δ' ὡς ἐπῖντο ἰδ' ἔπιν δεινῶσι δεινῶσι
 Κυανῶ κατὰ νῶτα, καλῶσι δπῶν γὰρ δεινῶν.
 Ἐν γὰρ σπῖντο ἀλκῶν χλοῶν ὅσα ὅδ' ἔπιντο
 Ἐν σπῖντο δεινῶν χλοῶν τῶν τῶν τῶν τῶν
 Τῶν καὶ ἔπιντο δεινῶν ὅσα ὅδ' ἔπιντο
 Οὐδ' ἔπιντο δεινῶν, ὅσα ὅδ' ἔπιντο ἀλκῶν.

	O parue, ceris valde iam pater hominūque deorūque Honorat tum caput, & tauris Nepiunus,	21. 2. 2.
105	Qui Thebes arcem habet, & conseruat urbem: Qualemnam & istum mortalem fortēque magnūque Tuas ad manus agunt, ut gloriam bonam sumas. Sed iam iam indue arma bellicosa, ut celerime Curribus appropinquantes, & Maris nostri	Ab hont- sto. A prēmii.
110	Pugnemus, postquam neque intrepidus Iouis filium, Neque filium Iphicli timebit, sed ipsum puto Fugituum duos filios irreprensibilis Alcide, Qui iam propē ipsos vadunt, cupientes bellū Cadem statuere, quos ipsi multo praestantiora dapibus.	Arctōr & pr. m. ti tudo iuge- nilis.
115	Sic dixit: subrisit autem vis Herculeana, Animo gaudens. valde enim sibi accommoda dixit. Atque ipse respondens verbis pennatis alloquutus est: Heros o Iolae diuine, non amplius procul Pugna aspera: tu autem ut prius eras bellicosus,	21. 2. 2.
120	Sic & nunc magnum equū Arionem, nigras secas habentem, Quacunque conuerit, & auxiliare quantisper potes. Sic factus, ocreas aris splendentis, Vulcani inclita dona, circa crura posuit.	Arion e- quis Her- culis.
125	Secundō rursus thoracem circa pectora induit, Pulchrum, aureum, valde variū, quem sibi dedit Pallas Minerva filia Iouis, quando debebat Primum suspiriosa irruere certamina. Posuit autem circa humeros nocumēti propulsorem ferrum.	Herculis ad pugna instruitur.
130	Terribilis vir, & caua circa pectora pharetram Coniecit retri, multa autem intus sagitta Roride, lethi obluisci vocem facientis dactiles. Antrosum quidem mortem habebat, & lacrymis luctum: Medea autem, rasilis longē, sed retro Colorata aquila occultata pennis	Tela vene- nato cuspi de.
135	Erant, ille autem terribilem lanceam, acutam, ardentis ferro: Capiti autem potenti galeam bene factam inposuit, Ingeniosam, ex adamante, temporibus congruam, Quae seruabat caput Herculis diuini	21. 2. 2.
140	MANIBUS autem sciūm cepit undique variū, neq; Neque rupisset vulnerans, neque fregisset, mirabile visū. Totum quidem in circulo gypso albo, & ebore, Et Electro sub splendida erat, & auro leneit Splendens, nigro autem circuli discurrebant. In medio autem draconis erat terror non narrabilis.	Clypeus Herculis elegantissi- ma & ad- mirabilis descriptio.
145	Retro oculis igne splendentibus afficiens. Cuius & dentibus quidem implebatur bucca albius discor- Crudelibus, implacabilibus. In terribili autem aspectu Grauis Lis volabat, galeata perturbatione hominum, Improbata, quae & intellectum & mētem capiebat hominum, Quocunque obuiam bellum Iouis filio ferrent.	21. 2. 2.
150	Quorū & anime quidē terrā ingrediantur, intra infernum Ipsorum: ossa verō ipsae carne corrupta, Siccio sub arido nigra putrefaciunt terra. Ibi expulsio, retro, fugatio picta erat: Ibi & tumultus & terror, et hominum cades ardebat, Ibi discordia, ibi fragor discurrebat: ibi perniciofa Parca Alium viuū habēs nouiter sauciatus, aut non sauciatus; Alium mortuum in conspectu, trahebat per pedes. Pallū autē habebat circa humeros valde fūestū sanguine Terribiliter afficiens, & repūque grauata (hominum), Ibi serpentum capita terribilium erant, non enarrabilium, Dioecim, quae terrebant in terra nationes hominum, Quicūque bellum obuiam Iouis filio ferrent.	21. 2. 2.
155	Illorum & dentium quidem crepitatio erat, quando pugnares Filius Amphitryonis. & ista lucebant miranda opera. Puncta autem veluti quaedam videbantur videre horribili- bus draconibus.	21. 2. 2.
160	Nigra supra tergora: nigrescebant autem barba. Ibi aprorum greges masculorum erant, & leonum, Inter se aspicientium, trascentium, & mordere cupientium. Horum & congregatis acies ibant, neque isti, Neque alij tremebant, horrebant siquidem collis amba.	21. 2. 2.
165		21. 2. 2.

Iam enim ipsis iacebat magnus leo, circa autem aprī
 Bini privati animas. & apud ipsos niger (cadentes
 Sanguis stillabat in terram, aliqui autem depressis cervicib.
 Iacebant morituri à crudelissimis leonibus, (dum
 Qui adhuc magis incitabantur, & irascebantur ad pugnan-
 Viriūque masculique sues, alacresque leones.
 Ibi erat pugna Lapitharum pugnantiorum,
 Et Ceneā circa regem, & Dryanīa Pirithoūque,
 Hoplemūque Exadiūque, Phalerūque, Prolochūque,
 Mopsūque Ampyriūque, Tuzresūque, florem Martis:
 Theseūque Aegēi filium, similem diis immortalibus:
 Argentei, aurea circa corpus arma habentes.
 Centaurique ex altera parte contrā congregabantur,
 Circa magnam Petraum, & Asbolum augurem,
 Arctūm, & Urumq., nigrasq., setas habentem Mumanīa,
 Et duos Peuci filios, Perimedeāque Dryalūque:
 Argentei, aureas abieci in manibus habentes.
 Et intuebant tanquam vini existentes.
 Lanceis & abietibus propē porrigebantur.
 Ibi Martis terribilis velocipedes stabant equi,
 Aurei, ibi & ipse spolia ferens perniciosus Mars,
 Hastam in manibus ferens, pedestribus imperans,
 Sanguine purpureum, tanquam vitios spoliāns,
 Currum ascendens iuxta autem Deimūque Phobūque
 Stabant, cupientes bellum ingredi hominum.
 Ibi Iovis filia predatrix Minerva,
 Et similis, tanquam ad pugnam volens se armare,
 Lanceam habens in manibus, aureāque galeam,
 Et thoracem circa humeros, & ibat ad pugnam grauem.
 Ibi erat immortalium deorum sacer chorus. & ibi in medio
 Desiderabile quiddam personabat Latona & Iovis filius,
 Aurea cithara. Deorum autē pavimentum, purius Olympus.
 Ibi Senatus, & felicitas infinita in circū erant,
 Immortalū in certamine. dea autē duces erant cantilena,
 Musa Pierides, stridulē canentibus similes.
 Ibi verò portus tutus indomiti maris
 Circulari forma factus erat ex toto solido stannos
 Inundanti similis, multi tamen in medio ipsius
 Delphines, hac & illac discurrebant, pisces capientes,
 Natantibus similes. duo autem supra irflantes aquas
 Argentes delphines inuadebant mutes pisces.
 A quibus creti tremebant pisces, sed in litoribus
 Sedebat vir piscator apparens. habebat autem in manibus
 Piscibus recte abiecturo similis.
 Ibi erat bene comata Danaēs eques Perseus,
 Neque utique attingens scutum pedibus, neque tōge ab ipso
 Mirum magnū cogitatu: quoniam nullo pacto infixus erat.
 Sic enim manibus ipsum fecit inclitus utroq.; crure Claudus
 Aureum, circa autem pedes habebat alata calceamenta.
 Humis autē ipsum circa se nigra vagina inclusus ensis ia-
 Ferrens, ex loro. Ille autem ut imaginatio volabat. (cebat.
 Omne autem dorsum habebat caput grauis monstri (visu
 Gorgoos. circa autem ipsum speculum discurrebat, mirabile
 Argenteum. vills autem suspēsi erant lucidi,
 Aurei, grauis autem circa tempora regis
 Iacebat Orco galea, noctis tenebram et anem habens.
 Ipse autem festinanti & rigenti similis,
 Perseus Danaēs filius extendebatur. Ille autem post ipsum,
 Gorgones inapplicabilēque & inenarrabiles prompta sta-
 bant,
 Cupientes capere: & in viridi adamante
 Ascendentibus, resonabat scutum magno tumultu
 Acutē & stridulē. & in Zonis dracones
 Bini dependebant, & attollebant capita,
 Lingebant autem utiq; illi, & impetu imprimebant dentes,
 Asperē aspicientes, & in grauib; capitibus (ipso
 Gorgoneis agitabatur magnus terror. qui verò contra
 Homines pugnarent, bellica arma habentes:
 Aliqui quidem pro sua vrbe suisque parentibus
 Pselem argentes: aliqui autem procurrare promptis

Hδη γὰρ σπινέκετο μέγας λῆς, ἀμφὶ δὲ χάρεσι
 Δοῖσι διπορούμενοι φυχάς. καὶ δὲ σπινέ καλαινόν
 Αἰμὶ ἀπλῆεῖται ἔγχος, οἱ δὲ αὐχνας ὄζεσιν ἔπνυτε,
 Κεῖατο τιθηνώτεσ ὑποβλοσυροῖσι λείουσιν. 175
 Τοὶ δὲ ἐπὶ μάλλιν ἐχέμεν δὴ κατὰ τὴν μάχην,
 Ἀμφότεροι, χλοῦναι τε σπινέ, χαρσποὶ τε λείοντες.
 Ἐν δὲ λῶ ὑσμινῇ Λαπίθων ἀνιχματῶν.
 Καὶ τὰ τ' αὐτοὶ ἀνὰ τα, Δρύαντα τε, Πιερῶν τε,
 Οπλῆα τ', Εξάδων τε, Φάληρον τε, Περὶ ἔχον τε, 180
 Μόψον τ' Ἀμπευκίδην Τιτορήτορον, ὅζον Ἀρη,
 Θηῖα τ' Ἀγρίδων, ὅτι κίχλον ἀθανάτοισιν
 Ἀργυροῖσι, χρυσῶσι περὶ χεῖρας ἔχοντες.
 Κεῖατο περὶ δὲ ἐπὶ τῶν σπινέων ἐχέμεν
 Ἀμφὶ μέγαν Πετραῶν καὶ Ἀσβόλον οἰωνιστήν.
 Ἀρκτοῖσι δ' Οὐρεῖν τε, μάλα χαλκῶν τε Μίμαντα,
 Καὶ δύο Πάκιδας, Πειριμῆδα τε Δρύαλόν τε
 Ἀργυροῖσι, χρυσῶσι, ἐλάτας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 Καὶ τὴν σπινέων ὅσιν ζωὴν ἔχοντες,
 Ἐχέοντες δὲ ἐλάτας ἀντορῶν ἀντορῶν.
 Ἐν δὲ Ἀρεῶν βλοσυροῖσι ποδῶν ἐκαστοῖσι ἴπποι
 Χρυσῶσι, ἐν δὲ αὐτοῖσι σαρφῶν οὐλῶν Ἀρης
 Αἰχμῶν ἐν χερσὶν ἔχον, σφύλλῳ καλῶν,
 Αἰματὶ φοινίκῳ, ὅσιν ζωὴν ἔχοντες
 Διφρὸν ἐμὲσθαι, ὅτι δὲ αὐτοῖσι τὸ φέρον
 Ἐκαστοῖσι, ἵπποισι πλάσσειν κατὰ δὴ δὴ αὐτοῖσι.
 Ἐν δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγλαῖη Τειτοφῆνα,
 Τῇ ἱκέτι ὅσιν τὴν μάχην ἐδίδουσα κορυφαίῃ,
 Ἐχέοντες ἔχοντες ἐν χερσὶν, χρυσῶν τε σφύλλῳ,
 Ἀγρίδα τ' ἀμφὶ αὐτοῖσι, ὅτι δὲ ἔχοντες φύλον αἰνῶν. 200
 Ἐν δὲ λῶ ἀθανάτων ἱερεῖς ἔχοντες ἐν δὲ ἀρα μίση
 Ἰαεῖν κιδάεζεν Ἀπῶν καὶ Διὸς υἱὸς
 Χρυσῶν σφύλλῳ, ὅτι δὲ ἔχοντες ἀγλῶν ὄλμπῳ
 Ἐν δὲ ἀγρῶν, ὅτι δὲ ὄλμπῳ ἀπῶν ἐκαστοῖσι
 Ἀθανάτων ἐν ἀγρῶν. ὅτι δὲ ἔχοντες αἰνῶν
 Μόδοι Πιερῶν, λῶν μάλα ποδῶν αἰνῶν.
 Ἐν δὲ λῶν εὐορμῶν ἀμαματῶν Δάλαος
 Κυκλοτρῶν ἐτέκτο ποδῶν κατὰ τῶν,
 Κλῶν καὶ ἱκέτι, πολλοὶ γὰρ μὴ ἀμῶν αὐτοῖσι
 Διφρῶν τῇ καὶ τῇ ἐχέοντες ἔχοντες,
 Νυχτοῖσι ἱκέτι, ὅτι δὲ ἀπῶν αἰνῶν
 Ἀργῶν δαλῶν ἐχέοντες ἔχοντες ἔχοντες,
 Τῶν ὑπο χαλκῶν τῶν ἔχοντες αὐτοῖσι ἔχοντες
 Ἦσαν αὐτοῖσι δαδῶν καὶ ἔχοντες ἔχοντες
 Ἐχέοντες αὐτοῖσι ἔχοντες, ὅτι δὲ αὐτοῖσι
 Ἐν δὲ λῶν ποδῶν δαδῶν τῶν ἔχοντες ἔχοντες,
 Οὐτ' ἀπῶν ἔχοντες αὐτοῖσι, ὅτι δὲ αὐτοῖσι
 Θάμῳ μέγα φράσσειν ἐπὶ ἔχοντες ἔχοντες.
 Τῶν γὰρ μὴ καλῶν τῶν κατὰ τῶν Ἀμπευκῶν
 Χρυσῶν, ἀμφὶ δὲ ποδῶν ἔχοντες ἔχοντες
 Ὀμῶν δὲ μὴ ἀμφὶ μάλα δὴν ἀπῶν ἔχοντες
 Χαλκῶν ἐν τελαμῶν, ὅτι δὲ αὐτοῖσι ἔχοντες
 Πᾶν δὲ μεταφῶν ἔχοντες ἔχοντες πλάσσειν,
 Γοργῶν, ἀμφὶ δὲ μὴ κατὰ τῶν, ὅτι δὲ αὐτοῖσι
 Ἀργῶν δαδῶν δὲ κατὰ τῶν φανῶν
 Χρυσῶν δὲ αὐτοῖσι κατὰ τῶν ἀπῶν
 Κεῖα δαδῶν κατὰ τῶν, ὅτι δὲ αὐτοῖσι ἔχοντες
 Αὐτοῖσι δὲ αὐτοῖσι κατὰ τῶν, ὅτι δὲ αὐτοῖσι
 Πῶν δαδῶν αὐτοῖσι κατὰ τῶν, ὅτι δὲ αὐτοῖσι
 Γοργῶν δαδῶν αὐτοῖσι κατὰ τῶν, ὅτι δὲ αὐτοῖσι
 Ἰεμῶν κατὰ τῶν, ὅτι δὲ αὐτοῖσι αὐτοῖσι
 Βαυνοῖν ἔχοντες αὐτοῖσι μάλα ὄλμπῳ
 Ὀξῶν καὶ λῶν, ὅτι δὲ αὐτοῖσι ὄλμπῳ
 Δοῖσι ἀπῶν αὐτοῖσι κατὰ τῶν, ὅτι δὲ αὐτοῖσι
 Λῶν κατὰ τῶν, ὅτι δὲ αὐτοῖσι ἔχοντες
 Ἀγῶν δαδῶν αὐτοῖσι κατὰ τῶν, ὅτι δὲ αὐτοῖσι
 Γοργῶν δαδῶν αὐτοῖσι κατὰ τῶν, ὅτι δὲ αὐτοῖσι
 Ἀνδρῶν ἐμῶν αὐτοῖσι κατὰ τῶν, ὅτι δὲ αὐτοῖσι
 Τοὶ μὲν, αὐτοῖσι κατὰ τῶν, ὅτι δὲ αὐτοῖσι
 Λοῖον ἀμῶν αὐτοῖσι κατὰ τῶν, ὅτι δὲ αὐτοῖσι. 240
 Πολλοί

Πολλοὶ μὲν κέατο, πολλοὶ δ' ἐπὶ δύνει ἔχοντες,
 Μάρναντο· αἱ δ' ἡρώες ἐὺδ' ἰσχυρὰν ὄπην ἔχοντες
 Καλὸν ἔχον βίον, καὶ δ' ἐδύποντο παρῆς,
 Ζωῶντες ἰκέλαι, ἔργα κλυτὰ θεῶν αἰετοῖο.
 Ἄνδρες δ' οἱ ἀφ' ὧν ἔσαν, * γούρῳ τε μέλει ἦν,
 245 Ἄνδρες ἐκποδὲν πύλων ἔσαν, αἱ δ' ἐπὶ δύνει
 Χίρως ἔχον μακρότεροι, φέροντες τεύχεα
 Δαδίοι τε· τοὶ δ' αὖτε μάχην ἔχον, αἱ δ' ἐπὶ αὐτοῖς
 Κῆρες κυάεαι, λαοὺς ἀραβέουσαι ἰδόντας,
 Δεινῶπι, βλοσυροὶ τε, θαρσύνοντες ἀπαντοὶ τε,
 250 Δαίον ἔχον πύλῳ πύλῳ, παρὰ δ' ἀρ' ἔσαν
 Αἰὶα μέλαι, πένοντες ὅτι φέροντες * μεμάρτοισιν
 Κείδον ἢ πύλῳ τεύχεα, ἀμφὶ μὲν αὐτῶν
 Βάλλ' ὄνυχας μεγάλας, ἡρώες δ' αἰδῶντες ἑαυτοὺς
 Τάρταρον ἐς κρυόεν· αἱ δ' ὅρνας αὐτῶν ἀφ' ὧν
 255 Αἵματος ἀδρόμου, πένοντες ῥιπίσας ἐπὶ πύλῳ,
 Αἱ δ' ὁμοῦ μὲν ἔσαν ἰδόντες αὐτοὺς ἰδόντας,
 Κλωπὰς δ' Ἀλκίον σφιν ἐρέσσον, αἱ μὲν ὄνυχας,
 Αἱ δ' ὅρνας, οὐκ ἔσαν μεγάλας, ἀλλὰ καὶ ἔμπε
 Τῶν γὰρ μὲν ἀλλὰ πύλῳ πύλῳ, αἱ δ' ὅρνας αὐτῶν
 260 Πάσαι δ' ἀμφὶ ἐπὶ πύλῳ μάχην ὀρμίσαντες ἔσαν
 Δεινὰ δ' ἐς ἀλλήλας ὀρμίσαντες ὀρμίσαντες
 Εν δ' ὄνυχας χίρως τε θρασυῖας ἰσχυρὰς,
 Παρὰ δ' Ἀλκίον ἐπὶ πύλῳ πύλῳ, αἱ μὲν ὄνυχας,
 265 Χλωπὰς δ' αὖτε, λιμὴν καὶ πύλῳ πύλῳ,
 Γουνοπαῖες * μακροὶ δ' ὄνυχας χίρως ἔσαν
 Τῆς ἐκ μὲν ὄνυχας μύθῳ, αἱ δ' ὅρνας αὐτῶν
 Αἱ δ' ἀπὸ πύλῳ πύλῳ, αἱ δ' ὅρνας αὐτῶν
 270 Εἰς κέντρον πολλὸν ὅτι κέντρον καὶ πύλῳ πύλῳ,
 Δαδίοι μὲν ἔσαν, αἱ δ' ὅρνας αὐτῶν
 Χίρως δ' αὖτε ἔσαν, αἱ δ' ὅρνας αὐτῶν
 Εἰς κέντρον πολλὸν ὅτι κέντρον καὶ πύλῳ πύλῳ,
 275 Τῆς ἐκ μὲν ὄνυχας μύθῳ, αἱ δ' ὅρνας αὐτῶν
 Αἱ δ' ἀπὸ πύλῳ πύλῳ, αἱ δ' ὅρνας αὐτῶν
 280 Εἰς κέντρον πολλὸν ὅτι κέντρον καὶ πύλῳ πύλῳ,
 Τῆς ἐκ μὲν ὄνυχας μύθῳ, αἱ δ' ὅρνας αὐτῶν
 Αἱ δ' ἀπὸ πύλῳ πύλῳ, αἱ δ' ὅρνας αὐτῶν
 285 Εἰς κέντρον πολλὸν ὅτι κέντρον καὶ πύλῳ πύλῳ,
 Τῆς ἐκ μὲν ὄνυχας μύθῳ, αἱ δ' ὅρνας αὐτῶν
 Αἱ δ' ἀπὸ πύλῳ πύλῳ, αἱ δ' ὅρνας αὐτῶν
 290 Εἰς κέντρον πολλὸν ὅτι κέντρον καὶ πύλῳ πύλῳ,
 Τῆς ἐκ μὲν ὄνυχας μύθῳ, αἱ δ' ὅρνας αὐτῶν
 Αἱ δ' ἀπὸ πύλῳ πύλῳ, αἱ δ' ὅρνας αὐτῶν
 295 Εἰς κέντρον πολλὸν ὅτι κέντρον καὶ πύλῳ πύλῳ,
 Τῆς ἐκ μὲν ὄνυχας μύθῳ, αἱ δ' ὅρνας αὐτῶν
 Αἱ δ' ἀπὸ πύλῳ πύλῳ, αἱ δ' ὅρνας αὐτῶν
 300 Εἰς κέντρον πολλὸν ὅτι κέντρον καὶ πύλῳ πύλῳ,
 Τῆς ἐκ μὲν ὄνυχας μύθῳ, αἱ δ' ὅρνας αὐτῶν
 Αἱ δ' ἀπὸ πύλῳ πύλῳ, αἱ δ' ὅρνας αὐτῶν
 305 Εἰς κέντρον πολλὸν ὅτι κέντρον καὶ πύλῳ πύλῳ,
 Τῆς ἐκ μὲν ὄνυχας μύθῳ, αἱ δ' ὅρνας αὐτῶν
 Αἱ δ' ἀπὸ πύλῳ πύλῳ, αἱ δ' ὅρνας αὐτῶν

Muli quidem iacebant, plures etiā contentionem habentes,
 Pugnant & mulieres bene factis in turribus
 245 Ferreæ acutè clamabant, & dilacerabant unguibus genas;
 Vitis similes, opera incluta Vulcani.
 Viri autem qui seniores erant, senectutemque ceperant,
 Congregati extra portas erant, & dūs
 250 Manus extendebant beatis, pro suis filiis
 Timētes, rursus, v. aliqui alij pugnam habebāt, ipsa. a. ad ipsos
 Parca nigra, albos concutientes dentes,
 255 Gravis voce, & terribiles aspectu, & infatigabilis,
 Contentione habebant de cadentibus, omnes autē cupiebāt
 Sanguinem nigrum bibere: & quem primum rapuissent,
 Iacentem vel cadentem nuper sancium, circa quidem ipsum
 260 Iaciebant ungues magnos, animam in orbem ut dimitteret,
 Tartarum ad frigidum, ille autē mentes statim ut placassent;
 Sanguine humano, hoc cadauer projiciebant retro.
 Retro autē ad clamorē & conflū discurrebant iterū eūtes:
 Et Clotho & Lachesis ipsis instabat, & quidem aliquanto
 265 Atropos, neque erat magna dea, sed certe illa (minor)
 Istam quidem aiatum præstantior erat, & antiquior.
 Omnes autē circa unū hominem pugnam acerbā faciebāt:
 270 Grauius autē ad inuicem aspicebant oculis irata.
 Ibi ungues manūque audaces aequabant,
 Et iuxta Achlys adlabat, inuisāque & gravis,
 275 Viridis, sicca fame cadens,
 Genua pinguis, longè verò ungues manibus suberant.
 Cuius quidem ex naribus mucores fluebāt, ex maxillis autē
 Sanguis stillabat ad humum, illa autem immense ridens
 280 Stabat, multus autem pulvis superfloreat humeros,
 Lacrimis humida, iuxta autem bene turrita vrbis virorum
 Autē autem ipsam habebant super foribus adaptata
 Septem porte, viri autem in conuiuiis & choreis
 285 Delectationem habebant, ij enim in bene seruante curru
 Ducebāt viro mulierē, multus autem Hymenaeus oriebatur.
 Longe autem ab ardentibus facibus lumen inuoluebatur
 290 Manibus in ancillarum, quæ & splendoribus florida
 Anteibant, quas & chorea ludentes sequebantur.
 Alij quidem sub stridulis tibis mittebant vocem,
 Ex teneris oribus, in ipsi autē frangebatur sonus.
 295 Alæ verò sub citharis reducebant chororum dulcem.
 Inde a. rursus ex altera parte iuuenes lasciuiebāt sub tibia.
 Alij quidem rursus ludentes sub chorea & cantu,
 Alij quidem rursus ridentes sub tibicine unusquisque
 300 Anteibant, omnem autem urbem & conuiuiā, & tripudia,
 Et splendores habebant, alij autem rursus ante urbem,
 305 Terga equorū inscendentes discurrebant, alij autē aratores
 Rungebant terram duam, ornateque vestes
 Gerebāt succinclas, sed erat profunda seges alij quidē meid-
 Cuspidibus acutis rostrata folia, (bant)
 310 Granaria spicis, tanquam Cereris fructum.
 Alij in manipulis ligabant, & implebant arcem.
 Alij vindemiabant vites, falces in manibus habentes.
 315 Alij autem rursus in cistellas ferebant à vindemiatoribus.
 Albos & nigros racemos, magnis à puluim
 Oneratis folijs & argenteis clauiculis.
 320 Alij rursus in cistas ferebant, iuxta autem ipsos puluim
 Apricus erat (incluta opera solertis Vulcani)
 Concussis folijs & argenteis palis.
 325 Alij quidem igitur ludentes, sub tibicine quilibet,
 Oneratus viuis, nigrescebant autem quidem ista.
 330 Alij quidem veriebant, & hi hauriebant, & illi pugnant
 Pugiliterque & luctando, alij autem pedibus veloces leporēs
 Viri venatores, & duo dentati canes iuxta (venabantur)
 Cupientes capere, illi verò cupientes aufugere.
 335 Apud ipsos autē equites habebāt laborē, circa verò certamē
 Contentionem habebant, et laborem, bene verò complicatos
 in curru
 Auriga ascendentes immittebant veloces equos,
 Frana laxantes, at illi strepentes volabant,
 340 Curru compactis, orbilia verò valde resonabant.

Alij quidem immensum habebant laborem. neque unquam
 Victoria expediebatur, sed anceps habebant certamen.
 Ists autem & proposius erat magnus tripus intra certamen,
 Aureus, in chelyta opera solertis Vulcani.
 Circa autem oram fluebat Oceanus pleno similis:
 Omne autem continebat scutum, valde varium. & in ipso
 Cygni acrioli valde clamabant. qui cerre multi
 Natabant in summa aqua, & iuxta pisces gestiebant,
 Mirabile visu, utia Ioui graustrepenti: cuius propter consilia
 Vulcanus fecit scutum & magnum & solidum,
 Aptans manibus. quod quidem Iouis fortissimus filius
 Vibrabat firmius, & in equestrem saliebat currum.
 Similis fulguri patris Iouis caprigeris,
 Leuiter vadens. cui auriga fortis Iolauus
 Biga conscensa direxit flexibilem currum. (nerua,
 Prope autem ipsis venit dea faciem glaucam habens Mi-
 Et ipsos vocans, verba alata alloquitur est,
 Saluete Lynges pro sapia Teleclei.
 Nunc Iupuer fortitudine vobis deo beatis imperans,
 Et Cygnum interficere, & in chelyta arma spoliare.
 Aliud autem tibi quoddam verbum dicam. longe praestantiss. po-
 Quod iam Cygnum dulci seculo priuaueris, (pulatorum:
 Hunc quidem postmodum ibi relinquere, & arma illius.
 Ipse autem hominum corruptorum Marcem post terga seruas,
 Quando denudatum scuto ab ingenioso
 Oculis videris, tum saucio acuto ferro.
 Statim autem recedito. Quoniam tibi non fatale est,
 Neque equos capere, neque in chelyta arma ipsius.
 Sic facta, in bigas ascendit diua dearum,
 Victoriā immortalibus manibus & gloriam habens,
 Celeriter tunc iam utique generosis Iolauus,
 Terribiliter equis acclamauit, illi autem ab increpatione
 Perniciter ferebant celerem currum, puluerem facientes capro,
 Quoniam ipsi vires immisit casios oculos habens Minerva,
 Scutum concutiens. circum genuit autem terra.
 Illi autem simul procedebant similes igni vel procella,
 Cygnus equorum dormitor, Marsq, insatiabilis clamore.
 Istorum autem equi quidem posteaquam obuiates adinuicē
 Stridule hinnuerunt, & circa ipsos frangebatur sonus,
 Ipsi prior affata est fortitudo Herculeae:
 Heu Cygne, quid nobis prohibetis veloces equos,
 Homini vobis qui & laboris & arumnarum peritissimus?
 Sed extra habe bigas bene ornatas, & a via
 Cede extra eundo. Trachinam autem tibi vobis,
 Ad Ceycem regem. ille enim & potestate & uerecundia
 Trachinis praececlit. tu quoque satis scis & ipse.
 Huius enim uxorem habes natam, Thernistonāen nigros o-
 culos habentem.
 Heu, tu non quidem enim tibi Mars mortis sinem
 Arcebis, si quidem nos concurremus in conspectu.
 Iam equidem & ipsum dico aliquando expertum esse
 Lanceam nostram, quando in Pylo arenosa
 Contrarius stetit mihi in pugna insatiabiliter furens.
 Ter quidem a mea lancea percussus, incubuit terra,
 Vulnerato scuto, quarto autem percussus cruce
 Omni robore vrgens, & magnū scutum disrupi.
 Pronus autem in pulueribus humi cecidit lancea impetu.
 Atque ita infamis inter immortales factus est
 Manibus ab nostris, relinquens spolia cruenta.
 Sic dicebat, neque Cygnus, bene peritus hasta, cogitabat.
 Huic obtemperans colibere bigam trahentis equos.
 Actunc a bene implicatis bigis desiliit statim ad terram,
 Natusque Iouis magni, & Martis regis.
 Auriga autem iuxta impulserunt pulcherrimos equos.
 Horum autem irruentium pedibus substrepebat lata terra.
 Ac veluti quando ab alto vertice montis magni
 Saxa desiliunt, & inuicem cadunt,
 Et multa quercus aliconiae, multa & abietes,
 Et populi extensis radicibus rumpuntur ab ipsis,
 Facile deuoluentibus, usque dum ad planum perueniunt.

Οι μὲν ἄρ' αἰδίων ἔχον πόνον, ἀδὲ ποτὲ σπιν
 Νίκην ἐπὶ νύκτι, ἀλλ' ἀμείβοιτο ἔχον ἀείδιον. 310
 Τοῖσι δ' ἔχ' ἀσπιδόεντος ἰσχυρὸς ἔσθ' ἀνδρῶν,
 Χρύσειον, κλυτὰ ἔργα ἀνέστην. Ἡρακλῆϊον.
 Αὐτῶν δ' ἴππων ῥίον Ὀκείαντος πῶλον ἰσχυρὸν 315
 Πᾶσι δ' ἰσχυρὸν μέγαν ἔπλεον ὄρεα γὰρ ποταμοὶ
 Κύκλῳ δ' ἀπὸ πόντου μέγαν ἔπλεον ὄρεα γὰρ ποταμοὶ
 Νῆξον δ' ἀπὸ πόντου μέγαν ἔπλεον ὄρεα γὰρ ποταμοὶ
 Θάλασσα ἰδὲν, ἔχ' ἰσχυρὸν πόντον, ὅς τ' ἐστ' ἀνδρῶν 320
 Ἡρακλῆϊον πόντον σκάος μέγα τὸ σκάος τὸ
 Ἀρσάων ὅς τ' ἐστ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Πάριον ὅς τ' ἐστ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός 325
 Εἰκαλ ὅς τ' ἐστ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Κούρην δ' ἐστ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Διὸς ἐστ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Ἀργεῖον δ' ἐστ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός 330
 Καὶ σπῆας δ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Χαλκίον δ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Νῆξον δ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Κούρην δ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός 335
 Ἀλλο δ' ἐστ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Εὐτ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Τὸν μὲν ἐστ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Αὐτὸς δ' ἐστ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Ἐνθά κε γυμνωθέντα σκάος ἔσθ' ἀνδρῶν 340
 Ὀφθαλμοῖσι δ' ἐστ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Αἰδ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Οὗ δ' ἐστ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Ὄς ἐστ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός 345
 Νίκην ἀθανάτης χερσὶν ἔχ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Εὐσπῆας δ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Σμερδαλέον δ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Ρίμῳ δ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός 350
 Ἐν γὰρ σπιν μὲν ἔχ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Αἰδ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Τοῖ δ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Κύκλῳ δ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός 355
 Τὸν δ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Ὄς ἐστ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Τὸν σπῆας δ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Κούρην δ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός 360
 Ἀνδρῶν οἱ τε πόντος ἔχ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Ἀλλὰ πᾶσι δ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Εἰκε πᾶσι δ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Ἐς Κούρην ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός 365
 Τρηχῆν δ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Τὸ δ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Ὄς ἐστ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Ἀρκῆσι, εἰ δ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός 370
 Ἡδὲ μὲν τῶν φημι ἔχ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Ἐχ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Ἀντί δ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Τεῖς μὲν ἐμὸν ἔσθ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός 375
 Οὐταμῶν σάκε δ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Παντὶ μὲν ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Πρὸς δ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Ἐνθά κε δ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός 380
 Χρῶν δ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Ὄς ἐστ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Τῶν δ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Ὄς δ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός 385
 Πέτραι δ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Πολλὰ δ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Αἰρεῖται δ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός
 Ρίμῳ δ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός 390
 Ὄς ἐστ' ἀνδρῶν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμὸς υἱός

Ως οὐδ' ἀνέλοιον πτόν μέγα κεκλήροντες.
 Πᾶσα δ' Μυρμιδόνων τε πόλις κλητὴ τ' Ἰαωλκός 380
 Ἀργὴ τ' ἐδ' ἑλίκην Ἀνθεία τε ποικεάσθαι
 Φωνή τ' αὐφότερον μετὰ ἰαχῶν τοὶ δ' ἀλαλήτοι
 Θεασσάμενοι σιωπῶν, μέγα δ' ἐκτυπὶ μαιπτήν Ζεὺς,
 Κἀδ' δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανὸν ἦλθε βαλὼν αἵματόισσας,
 Σῆμα πένθις πολέμοιο ἐφ' ἠνθαδάρου παιδὶ.
 Οἷον δ' ἐν βίῳσι φρεσὶ χαλεπὸς φρεσὶ δ' ἔστα
 Κἀσφες χαυλιδὼν φρεσὶν δ' ἑμὴ μαχέσασθαι
 Ἀνδράσι θηράται, θήρει δ' ἐπὶ λαχὼν ὀδόντα
 Δορυμάνει, ἀφρὸς δ' αἰετοῦ μαστράχην
 Λεῖβεταί, ὅσπερ δ' οἱ πρὶς λαμπρὸν ἔκταν, 390
 Ορδῶν δ' ἐν λοφίῃ φέοισι πύργας αἰετὶ τε δειρῶν
 Τῷ καλῷ Διὸς υἱὸς ἀπ' ἱππῶν θύρε διφρε.
 Ἡμῶς δ' ἡλοφῶ κωκυτῆες ἤματα τέλει
 Οἷον ἐφ' ἑμὴν φρεσὶ θύρεσιν ἀνδρῶν ἀείδ' ἔν
 Ἀρχαί, ὅτε πτόσι λ' ἑρῶσι δ' αἰετὶ
 Καὶ τε πρὶς μαιπτήν τε λ' ἑμὴ χεῖρ ἀνδρῶν
 Ἰδὲ ἐν αἰνοτάτῳ, ὅπῳ τε χρεῖα Σείριον ἄξει,
 Τῷ μὲν δὲ κλέχουσι περὶ γλῶσσαν τινέειν
 Τοῖς τε θύρεσιν ἀνέστη, ὅτ' ὄφρακας ἀνέκλινται,
 Οἷα Διόνυσος δὴκ' ἀνδράσι χαίμα λ' ἀχλὺν
 Τῷ ὄφρα μάρνατο, πάλιν δ' ὄφρα μαιπτήν ὄφρα.
 Ως δ' ἐλόντε δύο αἰετὶ κταίμεν ἐλάττω
 Ἀλλήλοισι κατέοντε, ὅτ' ὄφρακας ἀνέκλινται,
 Δεινὸν δ' ἐπ' ἰαχῇ ἀφάτος δ' αἶμα γινετ' ὀδόντων
 Οἷ δ' ὅτ' αἰετοὶ χαυλιδὼν ἀνέκλινται
 Πίτρη ἐφ' ἑμὴν μετὰ κλάσσειν τε μαχέσασθαι
 Αἰετὸς ὀφρὸν ἑμὴν ἀνέκλινται ὄφρα
 Πίον δ' ἑμὴν ἐλάττω βαλὼν αἰετὶ ἀνδρῶν
 Ἰφ' ἀπὸ γλῶσσης αἰετὸς ἀνέκλινται ὄφρα
 Χοῖρος αἰετὸς ἑμὴν οἷ δ' ὄφρακας ἀνέκλινται
 Εὐρυμῆκος δ' οἱ αἰετὶ καλὴν φρεσὶν ὄφρα
 Ως οἱ κεκλήροντες δ' ἀλλήλοισιν ὄφρα
 Εὐδ' ἔπειτα Κύκλον μὲν ὄφρακας ἀνέκλινται
 Κτενεῖσθαι μαιπτήν ὄφρα ἑμὴν χαλκῶν ἐγχεσ'
 Οὐδ' ἔπειτα χαλκῶν ὄφρα δ' ὄφρακας ἀνέκλινται
 Αμφιτρωνιάδης δ' ἐπὶ Ἡρακλεῖ
 Μεσσηνίαν καυδὸς τε λ' ἀπὸ δὸς ἐγχεσ' ὄφρα
 Αὐχὸν γυμνασάμεν τε δὸς ὄφρα δ' ὄφρακας ἀνέκλινται
 Ἡλᾶς δ' ἐπὶ κρατὶ ὄφρα δ' ὄφρακας ἀνέκλινται
 Ἀνδρῶν δ' ὄφρα δ' ὄφρακας ἀνέκλινται
 Ἡλᾶς δ' ὄφρα δ' ὄφρακας ἀνέκλινται
 Ως ἔπειτα αἰετὶ δ' οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῶν
 Τὸν μὲν ἐπὶ δ' ὄφρα δ' ὄφρακας ἀνέκλινται
 Αὐτὸς δ' ἐπὶ δ' ὄφρα δ' ὄφρακας ἀνέκλινται
 Δεινὸν ὄφρα δ' ὄφρακας ἀνέκλινται
 Οἷον δ' ὄφρα δ' ὄφρακας ἀνέκλινται
 Σχίσματα ὄφρα δ' ὄφρακας ἀνέκλινται
 Ἡμῶν δ' ὄφρα δ' ὄφρακας ἀνέκλινται
 Γλαυκῶν δ' ὄφρα δ' ὄφρακας ἀνέκλινται
 Οὐρὶ δ' ὄφρα δ' ὄφρακας ἀνέκλινται
 Ἐπὶ δ' ὄφρα δ' ὄφρακας ἀνέκλινται
 Τῷ δ' ὄφρα δ' ὄφρακας ἀνέκλινται
 Ἀπὸ δ' ὄφρα δ' ὄφρακας ἀνέκλινται
 Εὐρυμῆκος δ' ὄφρα δ' ὄφρακας ἀνέκλινται
 Αμφιτρωνιάδης δ' ὄφρα δ' ὄφρακας ἀνέκλινται
 Ως δ' ὄφρα δ' ὄφρακας ἀνέκλινται
 Μακρὰ δ' ὄφρα δ' ὄφρακας ἀνέκλινται
 Ἐρχεται ὄφρα δ' ὄφρακας ἀνέκλινται
 Τῷ δ' ὄφρα δ' ὄφρακας ἀνέκλινται
 Τῷ δ' ὄφρα δ' ὄφρακας ἀνέκλινται
 Κεκλήροντες δ' ὄφρα δ' ὄφρακας ἀνέκλινται
 Αὐτὰρ Ἀδμήτῳ κούρη Διὸς αἰετὸς
 Ἀπὸ δ' ὄφρα δ' ὄφρακας ἀνέκλινται
 Δεινὰ δ' ὄφρα δ' ὄφρακας ἀνέκλινται
 Ἀπὸ δ' ὄφρα δ' ὄφρακας ἀνέκλινται
 Οὐ γὰρ τοὶ δ' ὄφρα δ' ὄφρακας ἀνέκλινται

Sic illi inter sese concurrerunt vehementer clamantes,
 Omnis autem & Myrmidonum urbs, & inclita Iolcus,
 Et Arne, & Helice, & Anthea herbosa,
 Clamore ab ambonū valle resonabant. illi autē cū tumultu,
 Mirādo concurrerūt. valde autē resonū cōsulior Iupiter,
 Et ab cōlo gūstas deiecit cruentas.
 Signum faciens belli suo magnum audaci filio.
 Qualis autem in conuallibus montis asper ad videndum,
 Aper carnos dentes habens, furis autē animo ad pugnandū
 Cum viris venatoribus, acuit autem album dentem
 Curuatus, spuma autem circa os mandenti
 Stillat, oculi autem ipsi igni lucido assimulantur,
 Erectas autem in dorso riget setas, & circa collum:
 Hinc similis Ionis filius, ab equāstri desilite curru.
 Quando autem umidi nigras alas habens sonora cicada,
 Ramo insidens astatem hominibus cantare
 Incipit, cui & potus & cibus tener ros,
 Etiam toto die & ab aurora fundit cantilenam,
 Calore in granissimo, quando corpus Sirius siccatur:
 Tunc sane in mīlyis cuspidulosa folia sunt,
 Quae astate seminant, vna cum subrubeant,
 Cuiusmodi & Bacchus dedū hominib' leticiam & dolorē,
 Ea hora pugnabant. vehemens autē tumultus excurabatur.
 Vt autem leones duo circa interfecit cernuam
 Adinucem crescentes, inter se corruunt.
 Rigidus autem ipsis clamor, strepitūque simul sit dentium
 Aut ut volentes curvis unguibus, curvisque rostris,
 Petra in alta valde clangentes pugnant.
 Capra in montibus pascentis grana, vel sylvestris cerna
 Pinguis, quam domus sagittans vigorosus vir
 Sagitta ab nervo: ipse vero vagatus est alio
 Loci imperitus existens. illi autē quamprimum cognouerūt,
 Celeriter autem sibi pugnam acerbam pro ea susceperunt.
 Sic isti vociferantes adinucem irruerunt.
 Ibi videlicet Cygnus quidem praepotens Ionis filium
 Interficere meditant, scutum percussit ferrea lancea.
 Neque fregit, etuebantur autem dona Dei.
 Amphitryoniades autem fortitudo Herculeae,
 In medio & galea & scutis lancea longa
 Collum denudatum celeriter infra barbaram
 Vulneravit forti, & ambos incidit nervos
 Homicida fraxinus, magnum enim robur incidit viri.
 Cecidit autē, veluti quādo aliqua quercus corruit, vel quā
 Alitum, percussum Ionis ardenis fulmine: (do saxum)
 Sic cecidit, eique cernit sonuerunt arma variegata ferro.
 Illum quidem postea dimisit Ionis magnanimus filius. (uās)
 Ipse autem hominū corruptorem Mariē progredientē obser
 Terribiliter intuens oculis, leo tanquam corpus consecutus,
 Qui & valde accurate pellem tenacibus unguibus
 Scindens, quān celerissime dulcem animam abstulit.
 Constantier autem utique nigrum ipsis impletur cor.
 Ignis autē intuens oculis terribiliter, & laevis & humeros
 Cauda verberans, pedibus fodit: neque aliquis ipsum
 Toleraret contra aspiciens prope ire, neque pugnare.
 Talis utique Amphitryomades, insatiabilis clamore,
 Obuius stetit Marti, in mentibus audaciam augens
 Celeriter. ille autem ipsi prope venit, dolens corde.
 Ambo autem vociferantes, ad inuicem irruerunt.
 Quemadmodum autem, quando ab magno saxum cecidit
 Longēque desiliens voluitur, & fragor (ne corruens, & d' ὄφρα)
 Venit subuo ingens, rupes autem ei obstitit
 Alta, cui iam confertur, ibi ipsum reuocat
 Tanto quidem ille sonitu grauis currum perniciosus Mars
 Vociferans irruū. ille autem ineffabiliter excepit.
 Sed Minerva filia Ionis capriferi,
 Obuia venit Marti tenebrosū sensum habens
 Grauius autem ac torne aspiciens, verbis volucribus allo
 quuta est
 O Mars, retine impetum fortem, & manus intangibiles,
 Non enim tibi fas est inclita arma spoliare,
 Gg 2

Ἰδὲ μὲν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα·
 Ἰδὲ μὲν δ' ἐστ' ἐτελομένοισιν ἀληθεύειν μῦθους·
 ὧς ἔρασαν καθραὶ μεγάλου Διὸς ἀρπύγηναι·
 καὶ μοι σκῆπτρον ἔδον, δάμνην ἐεδάλομαι· ὅζον,
 Δριφύλα, τοῖσι θεοῖσι τ' ἐπέπλεον δὲ μοι ἀσπὴν
 Θέϊον, ὥς τε χανόμην τὰ τ' ἐόντα, καὶ τ' ἔόντα.
 καὶ με κλέομαι ὑμῶν μακρόν· φέθ' αἶν' ἔστων,
 Σφῆδ' ὅς μ' αὐτὰς περὶ τὸν τε καὶ ὑπερὶ αἶν' ὀδῶεν.
 ἀλλὰ τίς μοι τυὸν τὰ φειδρῶν ἢ φειδότης;
 Τυὸν Μουσῶν ἀρχαί· καὶ τοῖσι Διὶ πατρὶ
 Τρῆσθεσσι, τέρπεισι μέγα νόον ἑστέον Ὀλύμπῳ,
 Εἰρεσέει τὰ τ' ἔόντα, τὰ τ' ἐόντο· καὶ, σφῆ τ' ἔόντα,
 Φωνὴν ἡμῶν δόμα· φέθ' δ' ἀρχαί· τοῖσι θεοῖσι
 ἐς τομάτην ἴδμεν, γὰρ δὲ τὸ δώματα παύει
 Ζηνὸς ἐσθλὸν δόμοιο, θεῶν δὲ ληϊστῶν.
 Σκεδναμένην ἤχει ἥ κ' ἔχον νηϊόεσσι Ὀλύμπῳ,
 Δώματα ἀθανάτων, αἱ δ' ἀμύμονες ὄντων ἰσότης·
 Θεῶν γὰρ αὖ αἰδοῖεν περὶν κλεινὴν αἰοδῆν,
 Εἴς ἄρ' οὐ γὰρ καὶ οὐρανὸν ἀμφέπει·
 οἷον δ' ἐκ φέθ' ἔχοντο θεοὶ, θεῶν τ' ἔων.
 Δὲ περὶ αὐτῆς Ζηνὸς, θεῶν πατέρ' ἠδ' καὶ ἀδελφῶν,
 Ἀρχομένοισι δ' ὑμῶσσι θεαῖ· ἀλγιστάς τ' αἰοδῆς,
 Ὅσῳ φέρτερος ὅς θεῶν, κράττερος περὶ νηϊός·
 Αὖτις δ' ἀνθρώπων τε γὰρ κρατῶν τε μέγιστον
 Τρῆσθεσσι, τέρπεισι Διὸς νόον ἑστέον Ὀλύμπῳ,
 Μάλα δ' οὐρανὸν ἀμύμονες, καθράει Διὸς αἰὶν ἥριον.
 Τὰς δ' οὖν Πιερίην Κρονίην τέκε πατὴρ μεγάροιο
 Μνημοσύνην, γαμοῖσσι ἐλδομένης μετόυσας,
 Ἀντηλυμένην τε καὶ ἄν, ἀρκάσασθαι μεμυκῶν.
 ἐνθά γὰρ οἱ γυγκας ἐμίσχετο μινέτα Ζεὺς,
 Νόστον ἀπ' ἀθανάτων ἐσθλὴν λήξας σπονδαδαιον·
 ἀλλ' ὅτε δὴ β' οὐρανὸς ἔμεν, φέθ' δ' ἔτρεπτο ὄρασι
 Μελῶν φθιγγόνων, φέθ' δ' ἔμεν τα πολλὰ ἐπ' ἑλπίδι,
 Ἡδ' ἔτρεπ' ἐνθά κούρας ὁμῶς φρενας, ἥσιν αἰοδῆν
 Μίαια λεται, ἐν σῆσθαι ἀντήν· ἀντὶ δὲ χρυσῆς,
 Τυζον ἀπ' ἀκροτύτης κορυφῆς νηϊόεσσι Ὀλύμπῳ,
 ἐνθά σπιν λισσέρη τε χροὶ καὶ δώματα καλά.
 Παρ' δ' αὐτῆς Χάριτες καὶ Ἥμερῆς οἶον ἔχουσι
 ἐν θαλίῃ· ἐσθλὴν δ' ἔχουσι τοῖσι θεοῖσι ἰσότης,
 Μέλπομεν πάτην τε τοῖσι καὶ ἴδμεν καὶ νῆα
 ἀθανάτων κλεινόν, ἐπ' αὐτοῖσι ὄντων ἰσότης.
 Αἱ τὲς ἴσων σφῆς Ὀλύμπῳ ἀγαλλόμεναι ἐπὶ καλά,
 Ἀμύμονη μάλ' ἢ φέθ' δ' ἰαχε γαῖα μέλαινα
 Ὑμῶσσι, φράττι δὲ ποδῶν ὕψος ὀρύσσει ὄρασι,
 Νηϊόμῶν πατὴρ ἑσθλὸν δ' οὐρανὸν ἐμβασιλεύει,
 αὐτὸς ἔχον βροτῶν καὶ αἰσθητῶν καταρῶν,
 Κάρτεϊ νηϊόεσσι πατέρα Κρόνον· οὗ γ' ἔχουσι
 ἀθανάτοισι διττῶν ὁμῶς, καὶ ἐπ' ἐπ' ἑστέον πῦας.
 Ταῦτ' ἔφα Μοῖσθας κλεινὸν Ὀλύμπῳ δώματι ἔχουσι,
 ἐνθά θεοὶ φέροντο ἀντὶ Διὸς ἐκ χρυσοῖς,
 Κλεινὸν τ', Εὐτάρπη τε, Θέλοα τε, Μῆτιν ὁμῶν τε,
 Τρῆσθεσσι τ', Ερατό τε, Πολυμνία τε, Ὀυρανίη τε,
 Καλλιόπη δ' ἡ καὶ σφραγισμένη ἐν ἀπείρῳ.
 Ἡ δὲ καὶ βασιλεύειν αἰὶ αἰδοῖσιν ὅππῃ·
 ὅππῃ πῆνυσσι Διὸς καθραὶ μεγάροιο,
 Γενέσθων τ' ἰσίδωσι διττῶν βασιλῶν,
 Τῷ μὲν δὲ γλῶσσην γλυκερίην χροῖσιν αἰοδῆν,
 Τῷ δ' ἐπὶ ἐκ σώματος φέρει μάλ' ἢ καὶ δὲ το καὶ
 Πάτρεϊ ἐς αὐτὸν ὄρασι δ' ἀκρίνοντα θεῖμῳ
 Ἰσίδωσι δικαιοσύνην ἀσφαλῆς ἀνθρώπων,
 Αἰψά τε καὶ μέγα νῆκος ὄντων ὁμῶς κατ' ἐπ' αὐτῇ.
 Τούσδε καὶ γὰρ βασιλῆες ἔχουσιν οὐκ ἐκ λαοῖς
 Βλαπτομένοισι ἀνθρώποις κατὰ ἔθνη ἔργα τελεῶσι
 Ρηϊδίως, μαλακοῖσι παρὰ φρονίῃ ἐπείουσι·
 Εὐχόμενοι δ' ἀνὰ θυμῷ, θεῶν ὡς ἐλάσσοντα
 ἰδοὶν κινεῖν, καὶ δ' ἀφ' ἑστέον ἀνθρώπων
 Οἷα τοῖσι Μουσῶν ἰρὴν δόσιν ἀνθρώποισιν.
 ἐκ γὰρ Μουσῶν καὶ ἐκκόλου Ἀπόλλων·
 ἀνδρες ἀρίδω ἐσθλὸν ὅππῃ καὶ κινεῖται·

Scimus mendacia multa dicere veris similia:
 Scimus etiam, si voluerimus vera loqui.
 Sic dixerunt filia Iouis magni veridica:
 Et mihi sceptrum dederunt, lauri permyridis tamen,
 Decerpendum diuinum inspirarunt insuper mihi vocem.
 Diuinam, qua ut audirem tantum futura, quam praterita:
 Et me iubebant celebrare beatorum genus sempiternum, H. 111. 22.
 Se vero primo semper decantare.
 Sed quo mihi hac circa quersum, aut circa peram?
 Ergo Musas ordiamur, qua Iovis patri
 Canendo oblectant magnam unum in Olympo,
 Memorantes & presentia, & futura & praterita,
 Voce concinantes. Illarum vero in defessa flauit vox
 Ab ore suavis, vident aethera domus patrie
 Iouis valde sonant, dearam voce florida
 Dispersa resonant vero vertices nivosi Olympi,
 Domusque caelum, haec vero immortalem vocem emittentes,
 Deorum genus venerandum, impios celebrans canitena
 Ab exordio, quos tellus & caelum laetum genuerunt.
 Quippe ex his prognati sunt dysdactores bonorum.
 Secundo rursus Iovem deorum patrē, atque omnia vivarum;
 Incipientisque laudant dea, & finiunt carmen,
 Quam sit praestantissimus deorum, & imperio maximus. H. 112. 10.
 Porro & bonorum genus, fortis aequae gentium,
 Celebrantes oblectant saepe manem in Olympo.
 Musa Olympiades, filia Iovis aethera habentis,
 Quas in Pieria sacrum peperit patri matrem
 Memoria, fortissimus Eleutheris imperans:
 Oblivioneque malorum, & solacium curarum.
 Nouem enim ei noctes mixtus est prudens Iupiter,
 Scorsim ab immortalibus sacrum lectum conscendens,
 Sed cum iam annus exaltus, circumvolans verò esset cetera
 Mensium decrescendum, disce quod multis transactis essent.
 Ipsa peperit nouem filias concordas, quibus carmen
 Cura est in pectoribus securum animum habentibus.
 Pantulum a summo vertice nivosi caeli:
 Vbi ipsis splendidique chori, & ades pulchra.
 Iuxta vero vas Gratia & Cupido domos habitant,
 In conuiuiis amabilemque per os vocem emittentes
 Canunt omniumque leges, & morum pudicos
 Immortaliū celebrant, amabilem vocem emittentes.
 Ille cum ibant ad Olympum, ista vides pulchra
 Immortali canitena, undique verò resonabat terra aethra
 Cantentibus hymnos; iucundus verò a pedibus strapius exet-
 Proficiētiū ad patris suum, qui caelo imperat, (habuit
 Ipse habens iuniorum, atque candens fulmen,
 Strenue victo patre Saturno bene autem singula
 Immortalibus disposuit simul, & indixit honores.
 Haec sane Musa canebant, caelestis domos tenentes;
 Nouem filia, magno è Ioue prognata:
 Clíoque, Euterpéque Thaliáque, Melpoménique,
 Thersichoréque, Eratóque, Polymniáque, Vraniáque,
 Calliopéque, haec autem excellentissima est omnium.
 Haec enim & reges venerandos comitatur,
 Quemcunque honoraturus sunt Iovis filia magni,
 In lucem educti, & aspexerint à Ioue nutuorum regum:
 Huc quidem super linguam dulcem fundunt canitena.
 Huius verbum ex ore suavis blanda; ceterum populi
 Omnes ad ipsum respiciunt, discernentem nus
 Rectis iudiciis; hic autem tuus cauteque loquens,
 Statim etiam magnam contentionem scire iurem;
 In hoc enim reges prudentes, quod populi
 Damnum inferentibus in foro viciisundem, retum fa-
 ciunt.
 Facile molibus appellantis verbis,
 Incedentem verò per caelum populi deum veluti, placent
 Reuerentia blanda. omnes vero inter ipsos congregatos;
 Tale Musarum ingenti munus hominibus.
 A Musis etenim & omnis feriente Apolline,
 Vni cantores sunt super terram, & citharædi.

Ex Jove verò reges, ille verò beatus quencunque Musa
 Amant, suavis ei ab ore fluxit vox.
 Quid si enim quis luctu habes, recenti dolore, saucio animo
 Tristetur, animo dolens, caeterum poeta
 Musarum famulus, res elarus priscorum hominum.
 Laudibus vexeris, beatisque deos qui Olympum incolunt,
 Statim hic rerum animu dmi molestias obliuiscitur, nec do-
 Meminit, quin cito deflexerit eū aliō dona deauri. (Iorum
 Saluete nata Iouis, dāe verò amabilem canulenam,
 Celebrate quog, immortalū diuinū genu, semper existētū:
 Qui Tellure prognati sunt, & Caelo stellato,
 Nollēque caliginosa, quos iterum saluus patrinus Pontus.
 Dicite insuper, ut primū diū & terra fuerint,
 Et flumina & pontus immensus, estu feruens,
 Astrāque fulgentia, & cœlum latum superne:
 Et qui ex his nati sunt dii, datores bonorum.
 Vique opes diuiserint, & quod honores distinxerint,
 Aique quod primū multis implicatū sphaeris tenuerint cœlū.
 Hac mihi dicite Musa, cœlestes domos inhabitantes.
 Ab initio, & dicite quod nam primum fuerit illorum.
 Primo omnium quidem Chaos fuit, at deinde
 Tellus lato pectore praedua, omnium fundamētū solidū semper
 Immortalium qui tenent iuga niuosi Olympi,
 Tartarāque tenebrosa in recessu terra spaciofa:
 Aique amor, qui pulcherrimus inter immortales deos,
 Soluens curas & omnium deorum, & omnium hominū.
 Domas in pectore animū, & prudens consiliū.
 Ex Chaos verò Erebusque nigrāque Nox eduxerunt.
 Nolle porro iam Aether quam Dites prognati sunt:
 Quos peperit, ubi concepsit Erebo amore mixta.
 Terra verò primum quidem gēniū parem sibi
 Cœlum stellis ornatum, ipsam totam obtegat,
 Vique esset beatis diis sedes tua semper.
 Gēniū praeerea montes altos, deaurum gratus speluncas
 Nympharum, qua habuāt per montes concavos.
 Aique etiam infrugiferum pelagus peperit vnda concitatum
 Pontum, absque amore suauis, caeterum deinde
 Caelo concubens, peperit Oceanum profundos vorices
 Cœumq, Creumq, Hyperionēque, Japetūq, (habēē,
 Theāque, Rheāque, Themisq, Mnemosinēque,
 Phœbenq, aurea corona insignem, Therynq, amabilem
 Hos verò post natu minimus natus est Saturnus uaser,
 Acertimus inter liberos, floridum autē odio prosequēbatur
 Porro gēniū & Cyclopes magnū cor habentes, parentem.
 Brontēque Steropēque & Argē forti animo pradiū:
 Qui Joui & tonitru dederunt, & fabricarunt fulmen.
 Hi sanē per alia diis similes erant,
 Unus verò oculus, media positus erat fronte:
 Cyclopes verò cognomento erant eō quod ipsorum
 Circularis oculus inerat fronti.
 Robūque & vires, & molimina erant in operibus.
 Alij deinde à Tellure & Caelo prognati sunt.
 Tres filij, magni & praelidi, non nominandi,
 Coitū, Briareūque, Gygesque superba proles.
 Quorum centum quidem manus ab humeris prominebant,
 Inaccessa: capita verò unicuique quinquaginta
 Ex humeris procreuerant super robustos artus.
 Robur autem immensum, validum, magna in forma.
 Quotquot enim Tellure & Caelo procreati sunt,
 Vehementissimi filiorum, suo verò infensi erant parenti
 Ab initio: & hos quidem ut quisque primum nasceba-
 tur,
 Omnes occultauit, & ad lucem non submisit,
 Terra in latebris, malo autem oblectabatur opere
 Cœlum, ipsa verò intus ingemiscēbat terra vasta,
 Arcitū: dolosam verò, malāque excogitauit artem.
 Statim verò cum edidisset fœtum, ex cano adamante
 Fabricauit magnam fulcē, & dixit verò charis liberis.
 Dixit autem, summa fiducia charo mœrens corde:
 Eily mei & patris nefarij, si volueritis

24. B. 1. 1. 1. 1.
 2. 1. 1. 1. 1.

24. A. 1. 1. 1. 1.
 2. 1. 1. 1. 1.

Εκ τῆς Διὸς, βασιλῆες, ὁ δ' ὀλβιότατος Μοῦσαι
 Φιλεῖται, γλυκερὴν δὲ ἀπὸ στόματός τ' ῥέει αὐδὴ.
 Εἰ γὰρ τις καὶ πῦρ ἔχων νεκροῦ δούλῳ
 Ἀχθῆται κραδίῳ ἀπὸ χειρὸς, αὐτὸν αἰεὶ δὲ
 Μουσῶν δειράπων κλέει καὶ ἑστῶτων ἀνδράπων 100
 Ὑμῶν, μάκαρ ῥα τὰ θεοῖς οἱ ὀλυμπῶν ἔχουσιν,
 Αἰετὶ δ' ὅτε δυσφρονέων ἐπὶ ληδεται, ὅδε τι καὶ δύνῃ
 Μιμνήσκων, τὰ χεῖρας ἢ παρὶς αὐτῶν δούρα δάσαν.
 Χαίρετε τέκνα Διὸς, δέτε δὲ ἱμέρας, ἵσταται αἰετὶ δύνῃ.
 Κλείετε δ' ἀδανάτων ἐχόντων ἡμῶν ἐόντων 105
 Οἱ γὰρ ἔχοντες καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντες,
 Νυκτὸς ἢ θύοφρος, οἷο δ' ἀλμυρὸς ἐπὶ σφαιρῇ πύργῳ.
 Εἰπάτε δ' ὡς πατρὸς ἑστέ, θεοὶ καὶ γαῖα ἦγοντο,
 Καὶ ποταμοὶ, καὶ πύργος ἀπὸ τίτος οἰδ' ἡμῶν δύνῃ.
 Ἀστὰ τε λαμπρῶν τε, καὶ οὐρανὸς ἀστὲρ δύνῃ, 110
 Οἱ τ' ἐν ἡμῶν ἐχόντων δειράπων ἑστέ.
 Ὡς τ' ἀφ' ἡμῶν δύναντες, καὶ ὅς τις πύργῳ διέλοιστο,
 Ἡ δὲ καὶ ὡς πατρὸς τε παλῶν τε ἔχον ἑλνυμποῖ.
 Ταῦτά μοι ἑστέ, Μοῦσαι ὀλυμπία δώματι, ἔχουσιν, 115
 Εἰ ἀρχῆς, καὶ ἐπαδ' ὅ, πᾶσι δύνῃ ἡμῶν.
 Ἡ τοι μὲν πατρὸς τε καὶ ἡμῶν, αὐτὸν ἑστέ, τε
 Γαῖα δ' ἄρ' ἐστὶν ἡμῶν, πᾶσι δύνῃ ἀσφαλὲς αἰεὶ
 Ἀδανάτων, οἱ ἔχουσιν ἑστέ, νύκτας ὀλυμπῶν.
 Ταῦτά τ' ἑστέ, καὶ μὴ χεῖρας ἄρ' ὀλυμπῶν.
 Ἡ δ' ἑστέ, ὅς ἑστέ, ἐν ἀδανάτων δύνῃ, 120
 Λαομέλεις πᾶσι δύνῃ, καὶ πᾶσι δύνῃ, ἀνδράπων.
 Δάμαται ἐν σφαιρῇ νύκτος, ὅ, πᾶσι δύνῃ βουλῇ.
 Εκ καὶ τῆς δ' ἑστέ, τὴν μελαίναν τὴν Νύκτα ἑστέ.
 Νυκτὸς δ' αὖτ' Αἰδῶν τε καὶ Ἡμῶν ἑστέ, ἑστέ, 125
 Οἱ τε καὶ κλυτὰ δύνῃ, ἐπὶ σφαιρῇ πύργῳ.
 Γαῖα δὲ τοι πατρὸς τε καὶ ἡμῶν, πᾶσι δύνῃ ἡμῶν.
 Οὐρανὸν ἀστερόεντα, ἡμῶν πᾶσι δύνῃ καὶ ἡμῶν.
 Οὐρανὸν ἀστερόεντα, ἡμῶν πᾶσι δύνῃ καὶ ἡμῶν.
 Γαῖα δὲ τοι πατρὸς τε καὶ ἡμῶν, πᾶσι δύνῃ ἡμῶν.
 Νυκτὸς δ' αὖτ' Αἰδῶν τε καὶ Ἡμῶν ἑστέ, ἑστέ, 130
 Ἡ δὲ καὶ ἀπὸ γένους Πέλαγος, τὴν οἰδ' ἡμῶν δύνῃ,
 Πάντων, ἀπὸ γένους ἑστέ, αὐτὸν ἑστέ, τε
 Οὐρανὸν ἀστερόεντα, τὴν ὀλυμπῶν βαδύδην,
 Κόιν τε, Κρόνον δ', Ὑπεριονά τ', Ἰαπετόν τε,
 Θείαν τε, Ρέαν τε, Δέμειν τε, Μνημοσύνην τε, 135
 Φοῖβον τε, χροῦς ἑστέ, ἡμῶν τ' ἑστέ, ἡμῶν.
 Τοῖς δὲ μὲν ὀλβιότατος ἡμῶν Κρόνον, ἀπὸ γένους ἡμῶν,
 Δεινότητος πᾶσι δύνῃ, καὶ ἡμῶν τὸ καὶ.
 Γένος δὲ αὖτ' ὀλβιότατος, ἡμῶν πᾶσι δύνῃ ἡμῶν,
 Βρόντην τε, Στεροπὴν τε καὶ Ἀργῶν δεινότητος, 140
 Οἱ Ζηνὶ βροντῶν τ' ἑστέ, τὸ καὶ τὴν καραῶν.
 Οἱ δὲ τοι καὶ μὴ ἄλλα θεοῖς ἐστέ, καὶ ἡμῶν.
 Μοῦσαι δ' ὀλβιότατος ἡμῶν ἐπὶ σφαιρῇ πύργῳ.
 Κλυτὰς δὲ ὀλβιότατος ἡμῶν ἐπὶ σφαιρῇ πύργῳ, 145
 Κλυτὰς δὲ ὀλβιότατος ἡμῶν ἐπὶ σφαιρῇ πύργῳ.
 Ἰχθὺς τ' ὀλβιότατος ἡμῶν ἐπὶ σφαιρῇ πύργῳ.
 Ἄλλοι δ' αὖτ' ὀλβιότατος ἡμῶν ἐπὶ σφαιρῇ πύργῳ,
 Τρεῖς πῦρ καὶ μὴ ἄλλα θεοῖς ἐστέ, καὶ ἡμῶν.
 Κρόνον τε, βροντῶν τε, Ὑπεριονά τ', Ἰαπετόν τε, 150
 Τῶν ἐστέ, καὶ μὴ ἄλλα θεοῖς ἐστέ, καὶ ἡμῶν.
 Ἀπασοι, καὶ σφαιρῇ ἡμῶν ἐπὶ σφαιρῇ πύργῳ.
 Εἰ ὀλβιότατος ἡμῶν ἐπὶ σφαιρῇ πύργῳ.
 Ἰχθὺς δ' αὖτ' ὀλβιότατος ἡμῶν ἐπὶ σφαιρῇ πύργῳ.
 Ὀσοι γὰρ Γαῖας τε καὶ οὐρανὸν ἑστέ, ἡμῶν, 155
 Δεινότητος πᾶσι δύνῃ, καὶ ἡμῶν τὸ καὶ.
 Εἰ ἀρχῆς, καὶ ἐπαδ' ὅ, πᾶσι δύνῃ ἡμῶν.
 Πάντας ἀπὸ γένους ἡμῶν, καὶ ὅς τις πύργῳ διέλοιστο,
 Γαῖας ἐν καὶ σφαιρῇ πύργῳ, ἐπὶ σφαιρῇ πύργῳ.
 Οὐρανὸς, ἡ δὲ ἐστέ, σφαιρῇ πύργῳ, ἐπὶ σφαιρῇ πύργῳ, 160
 Στεροπὴν δὲ ὀλβιότατος ἡμῶν ἐπὶ σφαιρῇ πύργῳ.
 Αἰδῶν ἢ πᾶσι δύνῃ, καὶ ὀλβιότατος ἡμῶν ἐπὶ σφαιρῇ πύργῳ.
 Τεῦχε μὲν ἀπὸ γένους ἡμῶν, καὶ ἐπὶ σφαιρῇ πύργῳ.
 Εἰ τῆς δὲ σφαιρῇ πύργῳ, ἐπὶ σφαιρῇ πύργῳ.
 Πᾶσι δὲ μὲν καὶ πᾶσι δύνῃ, καὶ ἡμῶν τὸ καὶ.

Πιέσεται, παύεις γὰρ καὶ νῦν ποταμὸν ἀλάλῃ 165
 ὕαυτον ὡς πέτραις γὰρ αἰεὶ κῆα μῖνοντο ἔργα.
 Ως φάτο, πῶς δ' ἀπ' αὐτοῦ ἔλεον δέῃ· γὰρ δὲ πῶς αὐτῇ
 ὄψοντο, παρῆναι γ' ἴμεναι Κεῖνθ' ἀγκυλομήτης
 Ἀλ' αὖτις μῦθοισι παρῆναι δὲ μητέρα καθύλῳ,
 Μητέρα, ἔγωγε γὰρ τὸ γ' ὑποβόλῃ· τλάσσειμι 170
 ἔργον, ἐπὶ παῖδες γὰρ δύστανόν μου ἐκδομήσω
 ἡμετέραι, σφύπευς γὰρ αἰεὶ κῆα μῖνοντο ἔργα.
 Ως φάτο, γένοντο γ' ἴμεναι φρεσὶ Γαῖα παλάμῃ.
 Εἴστι δέ μιν χρυφάσσα λοχῶν ἐνέδνηκε δὲ χειρὶ
 Ἀρπυιὰ κερχάσθοντα δόλον δ' ἐπένθηκε τε πάντα. 175
 Ἥλαθ' ὅ Νύκτ' ἐπάρων μῆνας Ωρανός, ἀμφὶ γ' Ἰθάκῃ
 ἡμετέρην φιλοτῆτος ἐπέχετο, καὶ ῥ' ἵπτανυνδον
 Πάππῳ δ' ἐκ λοχῶν πᾶσι ἀνέζετο χειρὶ
 Σκαῖν, δέξιν τε γ' ὅτε πάλαιον εἰλαβον ἄρπυι,
 Μακρόν, κερχάσθοντα, φίλον δ' ἐπὶ μῦθον παῖδες 180
 εὐαυτῶν ἡμετέρῃ πάλιν δ' ἔρριψε φέροντα
 ἔξοπιτα, τὰ μὲν ἔπ' ἐπὶ πᾶσι ἔκφυγε χεῖρες·
 Ὅσων γ' ῥα δαμνῆρες, ἀπ' αὐτῶν αἰματοσταται,
 Πῶσος δέξεται Γαῖα, σπείλοντο μὲν δ' ἐν αὐτῇ,
 Γέναι τ' ἔειπεν τε κρατερὰς, μεγάλους τε Γέναιτας, 185
 Τέλειος λαμπροτέρους, δόλιχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντας,
 Νύμφας δ' αἰ Μῆνας καλέουσ' ὅτ' ἀπῆλθεν γαῖαν·
 Μῆναι δ' ὥς τοι σφῶτον ὑποτμήσας ἀδάμαστον
 Κάββαλ' ὅτ' ἠπείρετο πολυκλήυῳ ἐνὶ πόντῳ,
 Ως φέρετ' ἀμπέλαρος πούλην χροῖον, ἀμφὶ γ' ἀλόκῳ 190
 Ἀφρῶν ἀπ' ἀθανάτων χροῖον ὄρνυτο, πῶς δ' ἐνὶ κούρῃ
 ἐρέφοντο, σφῶτον δὲ Κυθέρῃσι ζαῖοισιν
 ἐκλήτο, ἐνδὲν ἔσπετο σφείρουσαν ἱεστο Κύκωρον.
 ἐκ δ' ἐκὼν αἰδὼν καλὴν δὸς ἀμφὶ γ' ποῖν
 Πουόντ' ὑποραδινούσιν ἀνέζοντο, πῶς δ' Ἀφροδίτῃν, 195
 Ἀφροδίτῃν τε θεῶν καὶ εὐσεφάνον Κυθέρῃαν
 Κικλήνοισι θεοῖσι τε καὶ αἰεῖρες, δυνάμειν ἀφρῶν
 ὀφείδοντ' ἀπὸρ Κυθέρῃαν, ὅπ' αὐτῶν τοι Κυθέρῃσι·
 Κυθέρῃαν δ' ἐπὶ γῆστον πολυκλήυῳ ἐνὶ Κύκωρῳ·
 Ἥλ' ἐκ φιλομνηδῆας, ὅπ' ἡμετέρων ἐξέφρασθαι. 200
 Τῇ δ' ἔειπεν ὁμάρτησιν, καὶ ἡμετέρῳ ἔσπετο καλὸς
 Γένοντο παρῆναι, θεῶν τ' ἐς φύλον ἴσθη.
 Ταῦτόν μ' ἐξ ἀρχῆς πᾶσι λέγει, ἡδὲ λίοντο γὰρ
 μοῖραν ἐν ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 Παρθένοις τ' ὄφροισι, μενέειν αὐτὸ τ' ἐξ ἀπάτης τε, 205
 Τέρψαν γλυκερῶν, φιλοτῆτα τε μελιχρῶν τε,
 Τοῖς γ' πατέρ Γετῶνας ὀπίκηνσιν καλέεσκον,
 Παιδῶν νεκρίων μῆνας ἔρανος, οὓς τέκον αὐτῶν.
 Φάσκε γ' ὅ πᾶσιοντος ἀπιδυλῆι μῆνα βέβαι
 ἔργον, πῶς δ' ἵπεται πῶσιν ματοπῶν ἐσθδαι. 210
 Νύξ δ' ἐπὶ τελεῖται τε Μῶρον καὶ Κῆρα μέλαιναν,
 Καὶ Θάνατον· τέκε δ' ὕπνοιο, ἔπικτε δὲ φύλον ἐνέειν·
 Οὐ πῆν κοίμῳ δὲ δια τέκε Νύξ ἐρεβενή.
 Δότιον αὖ Μῶμον, καὶ Οἴζυν ἀλγύνεσαν,
 Εσπερίαν δ' αἰς μῶλα σφῶν κλυτὴν Ὀκεανοῖο 215
 Χρυσῆα καλὰ μέλοιον, φέροντα τε σφῆρα καρπῶν,
 Καὶ Μοῖρας, καὶ Κῆρας ἐγείνατο γλυκεροῖσιν,
 Καλῶν τε, Ἀγχιπῶν τε, καὶ Ἀδύον αὐτὲ βροτοῖσι
 Γενομένοισι διδούσιν ἔχειν ἀγαθὸν τε κακὸν τε,
 Αἴτ' ἀνδράν τε θεῶν τε σφαιραστάσις ἐρέπουσαι 220
 Οὐδέποτε λήροισι θεῶν ἐνδοῖο χολοῖς,
 Πῶς γ' ὑπὸ τῷ δῶσι καλῶν ὅπιν ἔσπετο ἀμάρτη.
 Τικτε γ' ὅ καὶ νέμεισιν, πᾶσι δὲ βροτοῖσι,
 Νύξ ὅλον μὲν τῶνδ' Ἀπατίων τε καὶ Φιλοτῆτος,
 Γῆρας τ' ἐλπίδων καὶ ἔειν τε καὶ κερτεσθῶμον. 225
 Αὐτὰρ ἔειπεν συγερὴ τέκε μὲν Πόνον ἀλγύνεοντα,
 Ἀνδρῶν τε Λιμὸν τε καὶ Ἀλγῶν σαφρύνεοντα.
 Τρομῖνας τε Φόβους τε, Μάχας τ', Ἀνδροκτασίας τε,
 Νείκεα τε, Ψεύδεις τε Λόγους, Ἀμφιλοχίας τε,
 Δικονόμῳ, Ἀτίῃ τε, σμυνδῆας, ἀλλήλοισιν· 230
 Οἷον δ' ὅς δὲ δὴ πᾶσι ἐπὶ θεοῖσι ἀνθρώποις
 Πᾶσι δὲ, ὅτε καὶ πῶς ἐκὼν ὀφειροκὸν ὁμῶσθαι.
 Νηρία τ' ἀλ' ἄλλα καὶ ἀλλὰ γένετο Πύργους,
 Ἄλκον τ' ἄλ' ἄλλα καὶ ἀλλὰ γένετο Πύργους,

Parere, patris malam ulciscemur contume iam.
 Vestri, prior enim fama machinatus est opera.
 Sic dixit, illos vero omnes inuasit mens, neq; quisquā illorū
 Loquutus est, confirmato animo tandē magnū Saturnius ver-
 E contra verbis compellauit matreus castam. (Quid)
 Mater, ego cerē hoc in me recipiens peragam.
 Facinus, patrem enim inauspicatum nihil curo
 Nostrum: prior enim fama meditatus est opera.
 Sic dixit, gausa est autem valde animo Tēlius ingens.
 Collocans aurem ipsum celans in insidiis, invidu verō mā-
 Falcem asperis dentibus, dolo autem instruxit omni. (nū)
 Veni autem nōtlem adducens magnū Caelū, undiq; verō
 Cupiens amore inminēbas, & sanē extenuū est (Terra)
 Passim: cum ex insidiis filius prehēdit manu
 Sinistra, dextra verō immanem cepit falcem,
 Longam, asperos dentes habentem, chariq; genitalia patris
 Festinanter de messui, rursūque abiectus, ut ferrentur
 Ponē, illa quidem non incastrum elapsa sunt manu.
 Quotquot enim pueri prorsiperunt cruenta,
 Omnes suscepit Terrā, circumuoluit autem annis,
 Produxit Erismyes validas, magnūque Gigantes,
 Armis nuentes, longas hastas manibus tenentes:
 Nymphasq; quos Melas vocans super inueniensam terram.
 Testiculifq; ut prius resecit, adamante.
 Deiecit circa Eprum undis agiturum in pontum.
 Sic ferebatur per pelagus loto tēpore, circūcirca verō alba
 Spuma ab immortalis corpore ferebatur, in quo puella
 Innutrita est, primum verō ad Cytheras diuinās
 Vebebatur, inde dum circūfusa peruenit ad Cyprum.
 Prodiu vero veneranda formosa dea, circum verō
 Pedibus sub molibus herba crescebat: Aphroditē, a ipsa
 Spuma progeneratā deā, & decorā pulchris seris Cytheream
 Nominant tam diū quā homines: eō quod in spuma
 Nutrita est, sed Cytherēam, quod appellit Cytheris:
 Cyprigenam verō quod nata est undosa in Cypro.
 Atque amantem genitalia, quia ex genitalibus emerfit,
 Hanc Amor comuans est, & Desiderium sequebatur pul-
 Natam primum, & deorum ad cœtum euntem. (chrus)
 Hunc verō ab initio honorem habet, atque sortita est
 Partem inter homines & immortales deos,
 Virgineas confabulationes, & risū & deceptiones,
 Oblectationēque suauem, & amicum, blanditiāque.
 Pater verō Tuanes cognomento vocabat,
 Filios obuergans, magnū Cælum, quos genuit ipse:
 Distinabat porro, nocentes ex proteritū magnū patrasse
 Facinus, cuius deinceps vitio in posterum futura sit.
 Nox præterea peperit odiosum Fatum, & Parcam atram,
 Et mortem peperit etiā Somnū, peperit verō agmē Sōniorū
 Non ulli condarmiens dea peperit: Nox obscura
 Rursū postea, Momum & Aerumnam dolore plenam,
 Hesperidēque, quibus mala ultra inclitum Oceanum
 Aurea pulchra cura sunt, ferentēque arbores fructus:
 Et fatales deas, & Parcas genuit immues,
 Clorūque, Lachesin, & Atropon, quæ mortalibus
 Educi dant habendum bonūque malūque,
 Quēq; hominūque & deorum delictū insequentes, carni.
 Nunquam desinunt dea n̄ vehementer as,
 Priusquā repēderint alicui malū nunciū, quisquis peccari:
 Peperit præterea & Nemesin, nocumētiū mortalib; hominib;
 Nox perniciofa, post hancque Fandem enixa est, & Amicit-
 iam
 Seniumq; notium, & Contentionē peperit pertinacem,
 Caterū Cūentio odiosa peperit quidam laborem molestū,
 Oblusionēque, Pejēque, & Dolores lacrymabiles,
 Pugnasque, Cadēque preliāque, stragēque virorum,
 Iurgiaque, mendacēque sermones, disceptionēque,
 Licentiam, Noxāque familiares inter sese
 Iuramentūque, quod plurimum terrestres homines
 Ledi, quando quispiam volens pœterauerit.
 Nētēm, alienū a mendatio, & veracem genuit Pantus

Maximum natu filiorum, sed vocant senem,
 Eo quod verum atque placidus, nec iuris & aequi
 Obliviscitur, sed iusta & mansueti consilia ponit.
 Deinde rursus Thaumantem, magnam & fortem Phorcyn
 Terra commisit, & Ceto pulchris genis præditam:
 Eurybiânque adanantem in pectore animum habentem.
 Ex Nereo porro prognati sunt per quâ amabilis soboles dearii
 Ponto in instructuoso, & Doride pulchricoma,
 Filia Oceani, perfecti fluvij,
 Protôque, Eucratêque, Suo que Amphitricêque,
 Endorâque, Theôsique, Galenêque, Glaucêque,
 Cymothoê, Spiôque velox, Thaliâque incunda,
 Et Melita amabilis, & Eulimene, & Agane,
 Pasitheâque, Eraiôque, & Eunice rosis cubvis,
 Doiôque, Protôque Pherysiâque, Dynamenêque,
 Nesâque & Aclia, & Prosomedia:
 Doris, & Panope, & speciosa Galatea:
 Hippothoê, lepida, & Hipponoê roseis vlnis prædita:
 Cymodocêque, quæ fluvius in obscuro ponto,
 Et statim diuinorum ventorum, una cum Cymatolege
 Facile mitigat, & pulchros talos habente Amphituræ
 Cymôque, Eionêque, pulchrêque coronata Halimede:
 Glauconomêque venidensis, & Pontoporia:
 Liagorêque, & Euagore, & Laomedia:
 Polynomêque, & Autonome, & Lysianassa,
 Euarnêque tam indolis grata, quam inculpata forma
 Et Psamathe decora corpore, diuinâque Menippe:
 Nesôque, Eupompêque, Themisôque, Pronoêque:
 Nemeritêque, quæ parris habet animum immortalis.
 Hæ quidem ex Nereo inculpato procreatae sunt,
 Filiae quinquaginta, inculpata opera callentes.
 Thaumatas vero Oceani profundis filiam
 Duxit Electram, hæc autem celerem peperit Irim,
 Pulchricomâque Harpias, Aelloque, Ocyptênque,
 Quæ ventorum flumina & avis assequuntur
 Pernicibus alis: in cælo enim diligenti volitant.
 Phorcyi post hæc Ceto Graas peperit, pulchris genis
 A pariu canas, quæ ob id Graas vocant (prædita,
 Immortalêque, dii, humanique incedentes homines.
 Pephredôque pulchro peplo, Eryôque croceo peplo,
 Gorgonêque qua habitant ultra celebrem Oceanum
 In extrema parte ad noctem: ubi Hesperides argente,
 Sthenôque, Euryalêque, Medusâque graui perpeffa.
 Ipsa erat mortalis: alie immortales: & senio non obnoxia
 Dua, cum una verò concubuit cærulea casaræ Neptunus
 In molli prato & floribus vernis,
 Mixtus Callirhoæ filia nobilis Oceani.
 Eius autem cum Persæi caput amputasset,
 Promysci Chrysaor magnus, & Pegæus equus.
 Huic quidem cognomētum erat, quod Oceani apud fontes
 Natus esset: ceteris hic enssem aureum tenebat manibus charis
 Et ille quidem cum auolasset, relicta terra matre malorum,
 Peruenit ad immortales, Iouis verò in domibus habitat,
 Tonitriûque & fulgur ferens Iouis prudenti.
 Chrysaor porro genuit iracundum Geryonem.
 Illum quidem armis exiit vis Herculeana.
 Boves apud flexipedes, circumflua in Erythia,
 Die illo cum boves egu latus frondes habentes
 Titynum in sacram emensum iter Oceani,
 Ortho que interfecto, & bubulco Euryione,
 Stabulo in obscuro, ultra inclitum Oceanum.
 Ipsa insuper peperit aliud ingens, perplexum, nihil simile
 Mortalibus hominibus, neque immortalibus diis,
 Specu in concauo, diuinam antmo infractio Echidnam,
 Dumida nympham, limis oculis pulchris genis,
 Dumida nem parte ingentem serpentem horrendumque,
 magnumque,
 Varium crudiuotum, diuina sub caernis terra.
 Illic verò ei specus est in imo, caua sub petra,
 Procul ab immortalibusque diis, mortalibusque hominibus.

Πρεσβύτατος παίδων, αὐτὰρ ἡγελοῖσι χέροντι,
 Οὐκ ἔτι νημερτὲς τε καὶ ἡπιότῃ δὲ θεμιστῶν
 Ἀνδραγαθία δὲ δῖα καὶ ἀπὸ δὲ βούεα οἶδεν.
 Αὐτὸς δὲ αὖθις ἀνδραγαθία μέγα, καὶ ἀνδραγαθία Φορκύη,
 Γαίῃ μισγόμενῃ, καὶ Κητώ καὶ ἀλλὰ κέρην,
 Εὐρυβίῳ τ' ἀδαναντὸς ἐν φρεσὶ θυμὸν ἔχουσιν.
 Νηρηΐδῃ δὲ ἐχέοντο μνηστῆρες τέσσαρ' ἰδὼν,
 Πόρτῳ ἐν ἀπυρρῇ, καὶ Δωείδῳ νυκομοιο,
 Κούρης Ωκεανοῖο τελευτῶτος ποταμῶν,
 Πρωτῷ τ', Εὐκράτῃ, Σαῶ τ', Αἰφιδίτῃ τ',
 Εὐδὼρῃ τ', Θέτῃ τ', Γαλίῳ τ', Γαυίῃ τ',
 Κυμοδόῃ, Σπείῳ τ', Σπεί, Θάλιῃ τ' ἐρέσσει.
 Καὶ Μηΐτῃ χαλκείῃ, καὶ Εὐλιβῶν, καὶ Ἀγανῇ,
 Πασιθέῃ τ', Ερατοῦ τ', καὶ Εὐνικῇ ροδῶντος,
 Δωϊῷ τ', Πρωτῷ τ', φέρουσι τ', Δωμῶν τ',
 Νησῶν τ', καὶ Ἀκταίῳ, καὶ Πρωτομέδῃ τ'
 Δωείῳ, καὶ Πανίῳ, καὶ Δειδῷ Γαλατεῖᾳ.
 Ἰπποθῶν τ' ἐρέσσει, καὶ Ἰππονόῃ ροδῶντος.
 Κυμοδόῃ δ', ἢ κομῇ ἐν κερειδῇ πύρτῳ
 Πνοίᾳ τ' ἑσθίων ἀνέκων, οὐκ Κυματολήνῃ,
 Ρεῖα σφηνεῖ, καὶ εὐσφύρῃ Αἰφιδίτῃ.
 Κυμῷ τ', Ηἰσῇ τ', εὐσεφάνῳ δ' Ἀλιμῶν.
 Γλαυκονομῇ τ' φιλομμεδῇ, καὶ Πορτοπόρειᾳ.
 Λειαγόρῃ τ', καὶ Εὐαγόρῃ, καὶ Λαομέδῃ.
 Πελοπείῳ τ', καὶ Ἀπτεῖν, καὶ Λισαῖσσαν,
 Εὐάρῃ τ' οὐλῇ τ' ἐσθῇ, καὶ εἶδος ἄμμος.
 Καὶ Ψαμάθῃ χαλκείᾳ δῖας, δῖν τ' Μορίπῃ.
 Νηλῷ τ', Εὐπόρῃ τ', Θεμισῷ τ', Περσῇ τ',
 Νημερτῇ δ', ἢ πατρὶς ἔχει νόον ἀθανάτιο.
 Αὐτὰρ ἡδὲ Νηρηΐδῃ ἀμύμονι, ἔξῃ ῥοόντῳ
 Κούρῃ περὶ κούρῃ, ἀμύμονα ἔρῃ εἰδὼν.
 Θάλιας δ' Ωκεανοῖο βαδύρεϊται διγαστῆρα
 Ηγάζετ' Ἠλίπτελιν, ἢ δ' ὠκίαν τέκεν Ιεῖν,
 Ηύκμοις δ' ἀρπίας, Αελλῷ τ', Ωκυπτεῖν τ',
 Αἰρ' ἀνέμων πνοῇσι καὶ οἰωνοῖς αἰετῶνται,
 Ωκείης περὶ γούρῃ μεταχέουσι γῶν ἰαλλαν.
 Φορκύῃ δ' αὖ Κητῷ Γραίας τέκετ' ἡγελοῖσιν,
 ἐκ γυνεὲς πολίας, αἳ δὲ Γραίας καλεῖσιν
 Ἀθανάτοισι τε θετοῖσι, χαμαὶ ἐρχόμενοι τ' ἀνδράσιν.
 Πιερφιδῷ τ' εὐπνέον, Εὐνῷ τ' κροῖσπιπτορ,
 Γοργονῇ δ' αἰ ναιόισι σφίλιν κλυτὴ Ωκεανοῖο,
 Εραπῇ σφῆρ νυκτὸς ἢ ἑσπερίδῃς λιγύροισι,
 Σθενῶν τ', Εὐρυάλῃ τ', Μίδουσι τ', λυγρὰ παδύουσα.
 Ηδὲ, ἔλιν θνητῇ, αἳ δὲ ἀθανάτοισι καὶ ἀγέρας
 Αἰδούτῃ ἢ μὴ παρ' ἑξάτο Κυανοχαίτης,
 Εὐμαλακῇ λειμῶνι, καὶ ἀνδρῶν εἰσενόισι,
 Μιχθεῖς Καλλιῇ κοῦρῃ κλυτὴ Ωκεανοῖο.
 Τῆς δὲ ὅτε δὲ Πρῶτῃ κεραλῶ ἀπὸ δειροτόμοισιν,
 Εξεῖρε Χρυσάωρ τ' ἡμῆς, καὶ Πήλαος ἦπ' ἑ.
 Τῷ μὲν ἔποντο μὲν ἔσθ' ἀρ' Ωκεανοῦ σφῆρ πηγῆς
 Γεῖναι δ' ὅδ' ἀορ' ἔχουσιν ἔχον μὲν χερσὶ φίλῃ.
 Χ' ὡ μὲν ἀπὸ πλάγῃ, σφῆρ πῶν χθὶνὰ μνηστῆρας μάλων,
 Ἰκατ' ἐς ἀθανάτων ὕλινος δ' ἐν δόμοισι ναίει,
 Βερετῇ τ' σφῆρ τῇ τ' φέρων Διὶ μνηστῆρῃ.
 Χρυσάωρ δ' ἔτι καὶ τριχέρινον Γερουσία.
 Τῷ μὲν ἀρ' ἔξεναι ἔξεναι βίην Ἡεκαλήν,
 Βοῖσι σφῆρ εἰλ' ὡς ἐστὶν, σφῆρ ῥύτῳ εἰν Ερυδία.
 Ηματι τῷ ὅτ' ἀρ' βοῖς ἔλασιν ἀρματατοῖς,
 Τίρμῃ εἰς ἱερὴν, δῆλ' ὡς πόρῃ Ωκεανοῖο,
 Ωρῶν τ' κίερας, καὶ βουκόλον Εὐρυπῶνα,
 Σταθμῶν περὶ σφῆρ κλυτὴ Ωκεανοῖο.
 Ηδ' ἔτι καὶ ἄλλο πλάσσει, ἀμύμονα, οὐδὲν ἰοικός
 Θνητοῖς ἀνδράσιν οὐδ' ἀθανάτοισι θεοῖς,
 Σπῆρ ἐν γαρυφῇ, σφῆρ κρατῆρος Εὐχάταρ,
 Ημισὺ μὲν νύκτιν ἐλίκωπιδαν, καὶ ἀνέκων,
 Ημισὺ δ' αὖτ' ἐπὶ πλάσσει σφῆρ, δεινὴν τ' ἡμῶν τ',
 Ποικίλον, ὡμῶν, ἑξάτης ὑπὸ καὶ δεινῇ γαίῃ.
 Εἰδὼ δὲ οἱ σφῆρ ὅτ' ἔστιν, καὶ ἄλλ' ὑπὸ πύρῃ,
 Τηλοῦ αἰὲν ἀθανάτων τ' εἰδὼν θνητῶν τ' ἀνδράων.
 Εἰ θ'

[illegible]

305 *Ibi sane ei destinantur dii inelictas domos intolere.
 Argue coë: cebatur in Arimis sub terra tetrâ Echidna,
 Immortalis nymphas, & senio illasæ perpetuo.
 Huic Typhaone auit mixtum esse amore,
 Vehemente n & violentum ventum, limis oculis contuenti.
 Illa verò grandis facta, peperit foris filios,
 Orium quidem primo canem peperit Geryoni.
 310 Iterum secundo edidit parvi immensum, minime effabilem,
 Cerberum cruduorum Plutonis canem ærea voce,
 Quinquaginta capuum, impudente ing, foris inque
 Tertio, hydræm genuit odiosa eductam.
 Lernæam quam enutritui dea albus vlnis Iuno.
 315 Insatiabiluer indignans virtuti Herculanæ.
 Ac illam quidem Iouis filius, occidit sæuo ferro
 Amphitryoniades, cum bellicofo Iolao,
 Hercules ex consiliis Minervæ prædatrix.
 Tum ipsa Chimæra n peperit, spirantem terribilem ignem.
 320 Truce inque, magnâ inque, pernec inque, validâ inque.
 Illi erant tria capita: unum quidem terribilis leonis,
 Alterum capella, tertium verò serpentis r busti draconis:
 A fronte leo, pone verò serpens, media vero capra:
 Horrende efflans ignis robur ardentis.
 325 Hanc quidem Pegasus cepit, & strenuus Bellerophonies.
 Illa sane Sphingem exitialem peperit, Cadmeis perneciem,
 Ab Ortho subacta: Nemeâ inque leonem,
 Quem Iuno curâ enutrituisset Iouis veneranda uxor,
 In locis ferilibus collocavit Nemeæ, cladem hominibus.
 330 Ibi sane hic commorans decipiebat tribus hominum,
 Imperans cavernosa Nemeæ inque Apesanti.
 Sed ipsam robur domui virtutis Herculanæ.
 Ceto verò minimum natu, cum Phorcæ amoris indulgens,
 Peperit gravem serpentem, qui obscura latibus terra,
 335 Finibus in amplis, prorsus antea mala custodit.
 Hoc quidem Ex Ceto & Phorcæ genus est.
 Tethys autem Oceano flumina peperit vorticosa,
 Nilâ inque, Alpheû inque, & Eridanum profundos vortices
 habentem.
 340 Strymonem, Meandrum inque, & Istrum pulcherrimum,
 Phasiû inque, Rhesum inque, Acheloum limpidum,
 Nessum inque, Rhodum inque, Hætiacmonem inque, Hepætorum inque,
 Granicum inque, & Aesapum, diuinum inque Simœnta,
 Pen. inque, & Hermum, amœnæ inque fluentem Caicum
 345 Sangariû inque magnum, Latonem inque, Partheniû inque,
 Euenum inque, & Ardisum, diuinum inque Scamandrum.
 Peperit quoque si'larum sacrum genus, quæ per terram
 Vires à teneris educant, vna cum Apolline rege,
 Et fluminibus. hanc verò à Ioue sortem habent,
 350 Pathoû inque, Admetoû inque, Ianthæ inque, Eleûtræ inque,
 Doris inque, Prymnæ inque, & Urania forma deam referens,
 Hippoû inque, Clymenæ inque, Rhodæ inque, Calirhoë inque,
 Zeuxoû inque, Clysæ inque, Idræ inque, Pasithæ inque,
 Plexauræ inque, & Galaxauræ, amabilis inque Dione,
 355 Melobosus inque, Thoë inque, & venusta Polydora,
 Cerceus inque indole amabilis, Pinitoû inque bonis oculis
 Perseus inque, Ianthæ inque, Acastæ inque, Xanthæ inque,
 Petææ inque lepida, Menesthoû inque, Europæ inque,
 Meris inque & Eurynome, Tclesio inque croceæ poplo
 Criseis inque Asiæ inque, & blanda Catypso,
 360 Eudoræ inque, Tyche inque, & Amphiro, Ocyroë inque,
 Et Stryx, quæ ipsarum excellentissima est omnium
 Atque hæc Oceano & Tethyde prognata sunt,
 Grandiores natu filia, multa quidem sunt & alie
 Ter mille enim sunt celeres filia, Oceani.
 365 Quæ sanè disperse terram & profunditates lacus,
 Passim pariter incolunt, dearum splendida proles.
 Tot rursus alij fluij, cum strepitum fluentes,
 Filij Oceani, quos peperit veneranda Tethys.
 Quorum nomina difficile omnium mortalem viru proloquit
 370 Sed singularem noverrunt, quosquæ circum habitant.
 Thia præterea Solém inque magnam, lucenem inque Lunam,*

Aurora inque qua omnibus terrestribus lumen praebeo,
 Immortalibusque diis, qui caelum latum tenent.
 Genuit congressa cum Hesperione in amore.
 Crioque Eurybia peperit, per amorem mixta,
 Astraeumque, magnum, Pallantemque praestantissima deorum:
 Persenque, qui omnes praecebat pericia.
 Astraeo vero aurora ventos peperit magnanimos,
 Argesten, Zephyrum, Boream rapidum,
 Et Notum, in amore dea cum deo congressa.
 Post hos stellum genuit Luciferum mane genita.
 Astraeque fulgentia, quibus caelum cinclum est.
 Styx vero peperit Oceani filia, Pallanti mixta,
 Zelum et Nixen pulchros talos habentem in edibus.
 Et Robur, atque Uim, praeclaros genuit filios:
 Quibus non est scorsim a Ioue domus, nec ulla sedes,
 Neque via, qua non illis deus praestit.
 Sed semper apud Iouem grauius tonantem sedem habent:
 Sic enim consuluit Styx incorruptibilis Oceanis
 Die illo, quando omnes Olympius fulgurator
 Immortales vocauit deos ad altum caelum. (nes pugnet,
 Dixit autem, quod quisquis una secum deorum contra Iouem
 Non cariturus sit numeribus sed honorem quemque
 Habitum, quem ante inter immortales deos.
 Illum etiam dixit qui honoris expertus fuerit sub Saturno, at-
 que immunitis,
 Ad honores ac premia ascensurum, ut fas est.
 Venit autem prima Styx incorruptibilis ad Olympum.
 Cum suis filiis, chari per consilia patris.
 Ipsam vero Iupiter honorauit, eximia quoque dona dedit.
 Ipsam enim constituit deorum magnum ut sit iuramentum.
 Filios autem, diebus omnibus suis cohabitatores ut sint.
 Similiter etiam omnibus perpetuo sic ut pollicitus est,
 Perfecit. ipse autem praeponens est, atque regem agit.
 Phoebe porro Caei genitalem venit ad lectum.
 Grauida vero facta deinde des amore,
 Latonam caeruleo peplo peperit blandam semper,
 Miuem hominibus aequae immortalibus diis.
 Suauem ab initio, in primis hilarem intra Olympum.
 Genuit insuper Asteriam claram, quam olim Perseus
 Duxit in domum amplam, chara ut vocetur uxor.
 Illa iterum grauidata, Hecatem peperit, quam super omnes
 Iupiter Saturnius in pretio habuit. dedit vero splendida
 Partem ut habeat terrae, et infrugiferi maris. (dona
 Imo etiam stelligero a caelo sortita est honorem,
 Immortalibusque diis veneranda est maxime.
 Etenim nunc scilicet aliquis terrestrium hominum,
 Faciens sacra honesta ex lege expiat,
 Immolet Hecaten: ingens vero eum sequitur honor.
 Facillime, cuius beneuola dea susceperit preces,
 Et illi diuitias largitur nam facultas ipsi adest.
 Quotquot enim Terra Caeloque prognati sunt,
 Et honorem sorte acceperunt, istorum habet sortem omnium,
 Neque quicquam ipsi Saturnius per vim ademit, neque pri-
 Quacunque sortita est Titanes inter priores deos: (uauit.
 Sed habes, sicut prius ab initio facta est distributio.
 Nec quia unigenita, minorem dea sortita est honorem,
 Et premium tam in terra ac caelo, quam in mari:
 Sed insuper multo maius quando Iupiter honorat ipsam.
 Cui vero uolueris magnifice praesto est, atque iuuat.
 Ibi tum in foro inter homines eminet, quam ipsa uolueris.
 Quando uero ad bellum perdens viros, armatur
 Virum dea adest quibus uolueris,
 Victoriis cupide ut prebeat, et laudem porrigat.
 Inque iudicio regibus venerandis affides.
 Bona insuper quando viri in certamine colluctantur,
 Ibi dea et illis praesto est atque iuuat.
 Qui uero uicerit virtute et robore, pulchrum premium
 Facile fert, laetisque progenitoribus gloriam dat.
 Commoda item equis quibus adest quibus uolueris:
 Et his qui glaucum mare tempestuosum fecant,

Ηὼς δ' ἢ περὶ τῶν ἐπὶ χθονίοισι φαίνεται,
 Ἀθανάτοισι τε θεοῖσι τοὺς αὐτὰν ἄρ' αὖ ἐχούσιν,
 Γέννησ' ἔσθ' ἀνδρείου γένος ἐκ τοῦ φίλου πατρὸς.
 Κρίον δ' Εὐρυβίης τίκτεν φιλότῃ μιγίστῃ, 375
 Ἀστραῖον τε μέγα, Πάλλαντα τε, δῖα θεῶν.
 Πέρσην δ' ἢ καὶ πῶς κατὰ τὴν ἰδέαν αἰώνων.
 Ἀστραῖον δ' ἢ ὡς αἰετὶς τῆς καρτερότητος,
 Ἀργέστην, Ζέφυρον, Βορέην τε καὶ Ἄνεμόν, 380
 Καὶ Νότον, ἐν φιλότῃ δὲ τῇ δῖᾳ ἀνδρείᾳ.
 Τοῖς δ' ἢ μετ' ἀστὴρα τίκτεται ἰσχυρόν κελύφην,
 Ἀστρατὴ λαμπρὸν τὰ γὰρ ἔρανος ἐστρατεύεται.
 Στύξ δ' ἐκ τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρὸς, Πάλλαντι μιγίστῃ,
 Ζῆλον καὶ Νίκην καλλίστους ἐν μετάρσιον 385
 Καὶ Κρόνον, ἢ δὲ Βίβλην, ἀειδείκεται γένεσθαι τέκνα,
 Τῶν καὶ ἐς ἀπείρονα διὰ δόμον, ἐκ τῆς ἑσθῆς,
 Οὐδ' ἐδός, ἐπὶ τῇ μὴ καίνοισι θεοῖς ἡγεμονίᾳ,
 Ἀλλ' αἰεὶ παρ' ἑσθῆς βαρύνεται ἐδρίωνται.
 Ὡς δ' ἐβλάδοντο Στύξ ἀφ' ὧν Ὠκεανὸν, 390
 Ἡμεῖς τῇ δὲ πᾶσι τοῖς Ὀλύμπιοις ἀστέρας παῖδας
 Ἀθανάτοισι καλέσας θεοῖς ἐς μακρὸν Ὀλύμπον.
 Εἶπε δ' ἔσθ' αὖ μὴ εἰς θεῶν Τίτῃσι μέγιστον,
 Μήτηρ ἀποραίσιν γένεσθαι, τιμὴν δ' ἐκείνην
 Εἰδέμεν ὡς τοῦ πατρὸς γὰρ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι. 395
 Τὸν δ' ἔφατ' ὅς τις ἀπ' αὐτῆς ἔσθ' ὧν Κρόνον ἢ ἀγέεσσιν,
 Τιμὴν καὶ γένεσθαι ἐπὶ χθονίῳ ἢ δόμον ἐκείνην.
 Ἥλας δ' ἀφ' αὐτῆς Στύξ ἀφ' ὧν Ὀλύμπον δὲ
 Σωσι τοῖσι παῖδας ἐσθῆς, φίλον δ' ἐσθ' ὡς πᾶσι καὶ ἐσθῆς.
 Τῇ δ' Ζεὺς τίμωσιν, φέροντα δ' ἐσθ' ὡς πᾶσι καὶ ἐσθῆς.
 Αὐτῇ δ' ὡς δ' ἐσθῆς θεῶν μέγα ἔμμορσεν ἔσθῆς, 400
 Παῖδας δ' ἡμεῖς πᾶσι τοῖς μετὰ ναιέσσι ἐσθῆς.
 Ὡς δ' αὐτῶς πᾶσι τοῖς δὲ μετὰ ναιέσσι, ὡς ἀφ' αὐτῆς,
 Εἰς τῆς αὐτῆς δὲ μέγα κρατὶ ἢ δὲ ἀνάσσει.
 Φοῖβη δ' αὖ Κρόνον πολυμήτην ἔλθεν ἐς δόμον.
 Κροναμένη δ' ἢ πᾶσι θεῶν θεῶν ἐν φιλότῃ 405
 Ἀπὸ κυανόπλοον ἐγένετο μέγιστον αἰετῇ,
 Ἡ ποῦ ἀνδράποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 Μεγίστην ἐξ ἀρχῆς ἀγαθῶν ἐσθῆς Ὀλύμπου.
 Γένετο δ' Ἀστέλλω δόρυ μόνον, ὡς ποτὶ Πέρσῃ
 Ἠγάγετο ἐς μέγα δόρυ, φίλῃ καλλὴν δὲ ἀποτῇ. 410
 Ἠδ' ὡς ποτὶ Κρόνον ἐκείνην τῆς, τῇ πᾶσι πᾶσι
 Ζεὺς Κροναμένη τίμωσιν, φέροντα δ' οἱ ἀφ' αὐτῆς δόρυ,
 Μοῖραν ἔχει γένεσθαι καὶ ἀφ' αὐτῆς δόρυ δαλάσσης.
 Ἡ δ' καὶ ἀστέρας τοῖς αὐτῶν ἔμμορσεν τιμῆς,
 Ἀθανάτοισι τε θεοῖσι τῇ μὴν δὲ μέγιστον. 415
 Καὶ γὰρ νῦν ὅτι ποῦ τῆς ἐπὶ χθονίῳ ἀνδράποισιν
 Ἐρῶν ἱερὰ καὶ καὶ νόμον ἱλάσσειται,
 Κικλῶσιν ἐκείνην πολλὰ τῇ οἱ ἐσθῆς τιμῇ
 Ρῆα μὲν ὅς ποτὶ γὰρ θεῶν ὡς πᾶσι καὶ ἀφ' αὐτῆς.
 Καὶ οἱ ἄλλοι ὅσοι ἐπὶ τῇ δὲ αὐτῆς γὰρ παρῇσιν. 420
 Ὅσοι γὰρ γένεσθαι καὶ ἀφ' αὐτῆς ἐξ ἑσθῆς ποτῇ,
 Καὶ τιμὴν ἔλαβον, ποῦ τῇ ἔχει αὐτῇ ἀπῶν.
 Οὐδ' ἐπὶ μὴν Κροναμένη ἐσθῆς ποτῇ οὐδ' ἢ ἀπῶν
 Ὅς ἔλαβον Τίτῃσι μὴ ὡς πᾶσι θεοῖσι, 425
 Ἀλλ' ἔχει ὡς τοῦ πατρὸς ἀφ' ἀρχῆς ἐπῆλτο δαμόν.
 Οὐδ' ἐπὶ μωροφῆς, ποῦ τῇ ἔμμορσεν τιμῆς,
 Καὶ γένεσθαι ὡς γένεσθαι καὶ ἀφ' αὐτῆς δόρυ δαλάσσης.
 Ἀλλ' ἐπὶ καὶ πολλὸν μέλλον, ἐπὶ καὶ Ζεὺς τίμωσιν αὐτῇ.
 Ὡς δ' ἐπὶ μέγιστον ὡς πᾶσι καὶ ἀφ' αὐτῆς οἰνισσῇ.
 Ἐν δ' ἀφ' αὐτῆς λαοῖσι μετὰ ναιέσσι, ὡς καὶ ἐπῆλτον. 430
 Ἡ δ' ὅσοι ἐς πᾶσι μὴν φθισινορὰ διαρροῦσιν ποῦ
 Ἀνέρες, ἐν δὲ θεῶν ὡς πᾶσι καὶ ἀφ' αὐτῆς οἰνισσῇ.
 Νίκην ὡς πᾶσι καὶ ἀφ' αὐτῆς καὶ κῶδον ὡς πᾶσι.
 Ἐν τῇ δὲ βασιλεύσῃ παρ' αἰδοῖσι καὶ δόρυ.
 Ἐπῆλτο δ' αὖτ' ὅσοι ἀφ' ἀρχῆς ἀφ' αὐτῆς δόρυ, 435
 Ἐν δὲ θεῶν καὶ τῇ ὡς πᾶσι καὶ ἀφ' αὐτῆς οἰνισσῇ.
 Νίκην καὶ ὡς πᾶσι καὶ ἀφ' αὐτῆς καὶ κῶδον αὐτῇ.
 Ρῆα φέροντα γένεσθαι καὶ ποῦ τῇ καὶ κῶδον ὡς πᾶσι.
 Ἐπῆλτο δ' ὡς πᾶσι καὶ ἀφ' αὐτῆς οἰνισσῇ.
 Καὶ τοῖς οἱ γλαυκὴν δὲ αὐτῇ μὴν ἐπῆλτον ποῦ, 440
 Ἐπῆλτον

Εὐχόμενοι δ' Ἐρμῇ καὶ ἑκατόπυρρον Ἑρμῆσι,
 Παιδῶν δ' ἀρχὴν καὶ θεῶν ὅπασιν ποταμῶν,
 Παιδῶν δ' ἀρχὴν καὶ θεῶν ὅπασιν ποταμῶν,
 Ἐδνα δ' ἐν παλαιῇσι πατρὶσι καὶ αἰεὶ,
 Βυκολίας τ' ἀρχὴν καὶ ἀπὸ πάλαι πατρὶσι καὶ αἰεὶ,
 Παιδῶν δ' ἀρχὴν καὶ θεῶν ὅπασιν ποταμῶν,
 Ἐξ ἑλίων βελανθίου καὶ ποταμῶν μετὰ δῆλον.
 Οὕτω τοι καὶ μετὰ γένος καὶ μετὰ γένος,
 Παιδῶν δ' ἀρχὴν καὶ θεῶν ὅπασιν ποταμῶν,
 Θῆρα δ' ἐμὴν Κρονίδης καὶ ἐξ ἑσθλῶν καὶ ἐκρίνῃ.
 Οὐδ' ἀλλοτρίῳ ἰδόντι φάσθ'· πολυδὲρκος καὶ φάσθ'·
 Οὐδ' ἀλλοτρίῳ ἰδόντι φάσθ'· πολυδὲρκος καὶ φάσθ'·
 Ρῆν δ' αὖ δ' ἀρχὴν καὶ θεῶν ὅπασιν ποταμῶν,
 Ἰσθμῶν δ' ἀρχὴν καὶ θεῶν ὅπασιν ποταμῶν,
 Ἰσθμῶν δ' ἀρχὴν καὶ θεῶν ὅπασιν ποταμῶν,
 Νηλεὶς ἦτορ ἔχων καὶ ἐκείνῳ Ἑρμῇσι,
 Ζῆνα τε μετὰ πᾶσι πατὴρ καὶ ἀδελφῶν,
 Τοῦ καὶ ἀπὸ βροτῶν παλαιῶν καὶ ἀπὸ χθονός.
 Καὶ τοῦ καὶ ἀπὸ βροτῶν παλαιῶν καὶ ἀπὸ χθονός.
 Νηλεὶς ἦτορ ἔχων καὶ ἐκείνῳ Ἑρμῇσι,
 Ταφρῶν δ' ἀρχὴν καὶ θεῶν ὅπασιν ποταμῶν,
 Ἀλλ' ἐν ἀδελφῶν καὶ ἐκείνῳ Ἑρμῇσι,
 Πάσι τοι καὶ ἀπὸ βροτῶν παλαιῶν καὶ ἀπὸ χθονός,
 Οὐδ' ἀλλοτρίῳ ἰδόντι φάσθ'· πολυδὲρκος καὶ φάσθ'·
 Καὶ κρατερῶν δ' ἀρχὴν καὶ θεῶν ὅπασιν ποταμῶν,
 Τοῦ καὶ ἀπὸ βροτῶν παλαιῶν καὶ ἀπὸ χθονός,
 Παιδῶν δ' ἀρχὴν καὶ θεῶν ὅπασιν ποταμῶν,
 Ἀλλ' ἐν ἀδελφῶν καὶ ἐκείνῳ Ἑρμῇσι,
 Τίς δ' αὖτε τοι ἐπεὶ φίλος καὶ ἀπὸ βροτῶν παλαιῶν καὶ ἀπὸ χθονός,
 Τοῦ καὶ ἀπὸ βροτῶν παλαιῶν καὶ ἀπὸ χθονός,
 Μῆνιν συμπεράσσειν καὶ ὅπως ἀπὸ βροτῶν παλαιῶν καὶ ἀπὸ χθονός,
 Παιδῶν δ' ἀρχὴν καὶ θεῶν ὅπασιν ποταμῶν,
 Παιδῶν δ' ἀρχὴν καὶ θεῶν ὅπασιν ποταμῶν,
 Οἱ δ' ὅμως φίλοι καὶ ἀπὸ βροτῶν παλαιῶν καὶ ἀπὸ χθονός,
 Καὶ οἱ περὶ ἀπὸ βροτῶν παλαιῶν καὶ ἀπὸ χθονός,
 Ἀμφὶ Κρόνῳ βασιλῆϊ καὶ καὶ ἀπὸ βροτῶν παλαιῶν καὶ ἀπὸ χθονός,
 Παιδῶν δ' ἀρχὴν καὶ θεῶν ὅπασιν ποταμῶν,
 Οὐδ' ἀλλοτρίῳ ἰδόντι φάσθ'· πολυδὲρκος καὶ φάσθ'·
 Ζῆνα μὲν τὸν καὶ οἱ ἐκείνῳ Ἑρμῇσι,
 Κρόνῳ δ' ἀρχὴν καὶ θεῶν ὅπασιν ποταμῶν,
 Ἐδνα μὲν τὸν καὶ οἱ ἐκείνῳ Ἑρμῇσι,
 Πρωτῶν δ' ἀρχὴν καὶ θεῶν ὅπασιν ποταμῶν,
 Ἀντὶς ἐν ἡλικίᾳ καὶ ἀπὸ βροτῶν παλαιῶν καὶ ἀπὸ χθονός,
 Ἀρχὴν καὶ θεῶν ὅπασιν ποταμῶν,
 Τοῦ καὶ ἀπὸ βροτῶν παλαιῶν καὶ ἀπὸ χθονός,
 Οὐδ' ἀλλοτρίῳ ἰδόντι φάσθ'· πολυδὲρκος καὶ φάσθ'·
 Τοῦ καὶ ἀπὸ βροτῶν παλαιῶν καὶ ἀπὸ χθονός,
 Σχετλῆς δ' ἀρχὴν καὶ θεῶν ὅπασιν ποταμῶν,
 Ἀπὸ βροτῶν παλαιῶν καὶ ἀπὸ χθονός,
 Λεῖπες δ' ἀρχὴν καὶ θεῶν ὅπασιν ποταμῶν,
 Τιμὴν δ' ἀρχὴν καὶ θεῶν ὅπασιν ποταμῶν,
 Καρπαλίμους δ' ἀρχὴν καὶ θεῶν ὅπασιν ποταμῶν,
 Ηὐρῶν δ' ἀρχὴν καὶ θεῶν ὅπασιν ποταμῶν,
 Γαίης δ' ἀρχὴν καὶ θεῶν ὅπασιν ποταμῶν,
 Οὐ γόνος δ' ἀρχὴν καὶ θεῶν ὅπασιν ποταμῶν,
 Νικηδῶν δ' ἀρχὴν καὶ θεῶν ὅπασιν ποταμῶν,
 Πρωτῶν δ' ἀρχὴν καὶ θεῶν ὅπασιν ποταμῶν,
 Τὸν καὶ ἀπὸ βροτῶν παλαιῶν καὶ ἀπὸ χθονός,
 Πυθῶν δ' ἀρχὴν καὶ θεῶν ὅπασιν ποταμῶν,
 Σῆν δ' ἀρχὴν καὶ θεῶν ὅπασιν ποταμῶν,
 Ἀδελφῶν δ' ἀρχὴν καὶ θεῶν ὅπασιν ποταμῶν,
 Οὐδ' ἀλλοτρίῳ ἰδόντι φάσθ'· πολυδὲρκος καὶ φάσθ'·
 Οἱ οἱ δ' ἀρχὴν καὶ θεῶν ὅπασιν ποταμῶν,
 Δωρῶν δ' ἀρχὴν καὶ θεῶν ὅπασιν ποταμῶν,
 Καὶ σπέρμα τὸν καὶ ἀπὸ βροτῶν παλαιῶν καὶ ἀπὸ χθονός,
 Τοῖς πᾶσι δ' ἀρχὴν καὶ θεῶν ὅπασιν ποταμῶν,
 Κούρην δ' ἀρχὴν καὶ θεῶν ὅπασιν ποταμῶν,
 Ηὐρῶν δ' ἀρχὴν καὶ θεῶν ὅπασιν ποταμῶν,
 Η δ' οἱ Ἀτλαρτα κρατερὸν γένος καὶ ἀπὸ βροτῶν παλαιῶν καὶ ἀπὸ χθονός.

Utraque facium Hecate, & valde frementi Neptune.
 Facile etiam pradam inclita dea dedu copiosam.
 Facile vero abstulit apparentem volens animo.
 Bona praeerea in stabulis tuis Mercurio pecus augere,
 445 Armeniaeque gregesque latos capravimus.
 Gregesque laugerat, animo volens.
 Ex paucis fecunda facies, ex multis pauciora reddit.
 Adeo sane licet unigenita ex matre exfessis,
 Omnibus inter deas honorata est munerebus.
 450 Fecit autem ipsam Saturnus aluna muerit, qui post ipsam
 Oculis aspexerunt humeris malis contentis amore.
 Sed ab isto nutrens filios, neque hoc fuit honoris.
 Facile vero dominum Saturno, peperit liberos.
 Vell, Cere, & Iunone, aureis calceamentis gaudens,
 455 Fortisque Plutone, qui sub terra domos incolit,
 Iunone cor habens, & valde sonantem terra conasserit,
 Iunoneque consiliarium, deum patris, neque hominum.
 Cuius & a iunone comitatus lata terra.
 Atque istos quidem deglutiebat Saturnus magnus, quicquid
 460 Ex utero sacro matris ad genna venisset.
 Hac animo volens, ne ullus clariorum filiorum Caeli
 Alius inter deos haberet regum decus.
 Audierat enim ex Terra & caelo stellis micante,
 465 Quod sibi fatale esset proprio a filio domari.
 Quantumvis robusto existenti, Iouis magni per consilia,
 Ideoq, hic non caca presentationem habuit, sed infidias sterneret
 Filios suos deuorabat. Rhea autē habebat luctu grauem.
 Sed quando iam Ionem erat deorum patre, atque videret
 Paritura, iam tum charis supplicabat parentibus
 470 Suis terraq, & caelo stellis apato,
 Consilium ut suaderent, quo patre laceret pariendo
 Filium chorum, possitque ut scis furias patris sui
 Contra filios, quos deuorabat ingens Saturnus verspellat.
 Illi vero filia dilecta auscultarunt atque morem gesserunt.
 475 Et ei commemorarunt quatenus salu consilium esset fieri
 Circa Saturnum Regem, & filium magnanimum.
 Miserunt autem Lyctum Crete ad pinguem populum,
 Cum minimum natu filiorum esset paritura,
 Ionem magnam, hunc quidem ipsi suscepit Terra vasta
 480 In Crete lata, ad educandum & emutendum ab infantia,
 Tum quidem peruenit ferens celerem per noctem moventem,
 Primum ad ipsam Lyctum abscondit, autem ipsum manib.
 Antro in excelsis, diuina sub latebris terra. (prehensum)
 Argos in monte denso syluoso.
 Huic autē fasciis inuolutum magnū lapidē in manus dedit
 485 Caeli filio, prepotenti deorum priori regi,
 Quem iam arreptum manibus, suum condidit in alium.
 Miser, nec cogitauit animo, quod sibi in posterum.
 Pro lapide filius inuictus & infelix
 490 Superes, qui ipsum mox vi & manibus domuit.
 Ex honore expulsus, ipseque immortalibus imperaturus
 Celeriter autem deinde robur & fortia membra
 Crescebant illius regis, vertente anno
 Terra consilio astuto circumuentus,
 495 Suam sobolem uerum submisit magnus Saturnus uersutus,
 Uictus artibus ac vi fidy sui.
 Primum uero euomuit lapidem ultimo deuoratum.
 Illum quidem Iupiter firmiter defixit in terram spaciosam
 500 Pitho in diuina, iugis sub Parnassi,
 Monumentū ut sit in posterū, miraculū mortalibus hominibus.
 Solui uero fratres ex patre noxijs a vinculis
 Caeligenas, quos uinxerat pater ex amentia,
 Qui ipsi memores fuerunt propter beneficia,
 505 Dederuntque tonitrum, atque candens fulmen,
 Et fulgur quod ante immanis terra occultabat.
 Quibus confusus, mortalibus atque immortalibus imperat.
 Filiam porro Iapetus pulchras talos habentem Oceanidem.
 Duxit Chymenem, & eundem lectum confendit.
 Ipsa uero ei Atlantem magnanimum peperit filium.

Τὴν αὐτὸς ποίησ' ἀεκλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 Ἀσκήσας παλάμησ', χαλεζόδ' αὖ πατρί. 580
 Τῇ δ' ἐοὶ δαίδαλα πολλὰ πτεύχαστο, δαύμα δ' ἰδέσθαι,
 Κράδ' αὖ π' ἑσπερος πολλὰ τρεφει καὶ δαίσαται.
 Τῶν δ' ὅτ' ἀπὸ πᾶσι ἐνέθηκα χρεῖς δ' ἀπλάμπετο πολλὰ,
 Θάουμασιν, ζῶσιν ἐοικὸτα φωνήσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πύξ' ἐκλόν' ἐκλόν' αὖτ' ἀγαθοῖς, 585
 Ἐξάγ' ἐνθάδ' ἄλλοι ἔσαν θεοὶ καὶ δ' ἀνθρώποι,
 Κόσμη' ἀγαλλομήνῳ Γλαυκῶπιδος ὀφθαλμοπαΐτης.
 Θάμνα δ' ἔχ' ἀδυνατοῖς τε θεοῖς θνητοῖς τ' ἀνθρώποις,
 ὧς ἔδον δόλον αἰπῶν, ἀμύχλον ἀνθρώποισιν.
 Ἐκ τῆς γὰρ γῆς ἔει γυναικῶν θνηυτέρων. 590
 Τῶς γὰρ ὁλοῖται ἐκ γῆς καὶ φθία γυναικῶν
 Πῆμα μέγα θνητοῖσι καὶ ἀνθρώποις παντάλοισιν,
 Οὐλομήνης πένις οὐ σύμφορος, ἀλλὰ κόρησι.
 ὧς δ' ἐπὶ τῇ σελήνῃσι καταφρονέουσι μέλαινα
 Καρπύης βοσκασί, καὶ ζῶντας ἔργων,
 Αἱ μὲν τε σέθεν ἡμῶν ἐς ἡέλιον καταδύντα 595
 Ἡμέρας ἀνύδουσι, πένεσι τε κείνῃ λαοῖς,
 Οἱ δ' ἐν τοῖς ὠφύοντες ἐπηρεάσας καὶ σιμῶναι,
 Ἀλλότρου καὶ κατὰ σπέρματις ἐς γαστρί' ἀμύχνας
 ὧς δ' αὐτὸς ἀνθρώποις καὶ θνητοῖσι γυναικῶν
 Ζεὺς ὑψιφρονέωνος ἑκάστην ζῶντας ἔργων
 Ἀργαλέον, ἔπειτα γὰρ καὶ αὐτὸς ἀνθρώποις 600
 ὧς καὶ γυναικῶν καὶ μύχνας ἔργων γυναικῶν,
 Μὴ γυναικῶν ἐπὶ δόλον δ' ἐπὶ γῆρας ἵκνται,
 Χάσσει γυναικῶν, ὧς δ' ἐβίβου δ' ἰδέσθαι
 Ζῶντας, ἀποφθιμένους δ' ὄψ' ἐκ τῆς δαίμονος
 Χωρῶντες, ὧς δ' αὐτὸς γυναικῶν καὶ μύχνας ἵκνται 605
 Κεῖν' αὖτ' ἐπὶ ἀκοίῃσι, ἀργαλέον περ ἀνθρώποις,
 Τῶν δ' αὖτ' αἰὲν ἔχον' ἐκλόν' αὐτρεῖς ἐκ
 Εὐμενέας, ὧς δ' αὖτ' ἀνθρώποις ἀνθρώπων ἵκνται,
 Ζῶντας ἐν τῇ σελήνῃσι καὶ ἀνθρώποις αἰών.
 Θυμῶν καὶ κραδί, καὶ ἀνθρώπων καὶ δόλον.
 ὧς ἐκ τῇ Διὸς καὶ γυναικῶν οὐδὲ παρ' ἑσπεριν.
 Οὐδὲ γὰρ ἰατροποδὸν Ἀργαλέον Περσέωνος 615
 Τοῖο γὰρ ἔσθ' ἐκλόν' βαρύν' ἑλόν' αὐτὸς ἀνθρώπων
 Καὶ πολὺ δὲν ἔσθ' αὐτὸς μέγας καὶ Διὸς ἐρύκει.
 Βεβαίως δ' αὖτ' ἀνθρώποις ἀνθρώπων ἀνθρώπων
 Κόπ' αὖτ' ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων,
 Ἡγέρων ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων,
 Καὶ μέγας ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων. 620
 Ἐνδ' οὖν ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων,
 Εἰδ' αὖτ' ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων,
 Δαδ' αὖτ' ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων,
 Ἀλλὰ σφίς Κεῖν' αὖτ' ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων,
 Οὐδὲν ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων,
 Γαῖας φερόμενοι ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων. 625
 Αὐτὰρ γὰρ σφίς ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων,
 Σὺν καίνοισι νίκῃ τε καὶ ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων.
 Δαδ' αὖτ' ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων,
 Τιτῶν τε θεοῖς καὶ ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων,
 Ἀντίον ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων,
 Οἱ μὲν ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων,
 Οἱ δ' ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων, 630
 Οὐδὲν ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων,
 Οἱ γὰρ τοῖς ἀνθρώποις μέγας ἀνθρώπων ἀνθρώπων,
 Σὺν γὰρ ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων,
 Οὐδὲν ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων,
 Οὐδὲν ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων,
 Ἀλλ' ὅτ' ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων,
 Νέκταρ δ' ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων,
 Πάντων ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων. 640
 ὧς γὰρ ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων,
 Δὲ τότε τοῖς ἀνθρώποις ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων,
 Κεῖν' αὖτ' ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων,
 Οὐδὲν ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων,
 Ἡδὲ γὰρ ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων,
 Νίκῃ καὶ ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἀνθρώπων.

Quam ipse fecerat inchois Vulcanus
 Elaborans manibus, gratificans Iouis patri.
 In hac artificiosa multa celata erant, mira visus
 Animantia quacunq; continens alit, atque mare.
 Ex illis hic multa indidit, gratia verò resplendebat magna.
 Mirabilis, animantibus similia vocalibus.
 Ceterum postquam efficit pulchrum malum pro bono.
 Eduxit eo ubi alij erant dij atque homines,
 Ornata gestientem castra Palladis forti patre prognata,
 Admiratio cepit immortalisque deos, mortalesq; homines,
 Vbi viderunt dolium arduum, inexplicabilem hominibus.
 Ex illa enim genus est mulierum feminearum.
 Illius enim perniciosum est genus, & sexus mulierum.
 Nocivum ingens mortales inter viros habitant.
 Pernicioso paupertati non accommoda sed sacrosati.
 Ac veluti cum in alvearjs tectis apes
 Fucos pascant malorum participes operum.
 Ille quidem per totum diem ad solem occidentem.
 Diurna festinant, & faciunt fanos albos.
 At illi intus permanentes coopertis in alvearjs,
 Alienum laborem suum in ventrem metunt.
 Similiter viris rem malam mortalibus mulieres
 Jupiter alitronans dedit, participes operum.
 Difficilium aliud verò praeiit malum pro bono.
 Quis nuptias refugiens, & sollicita opera mulierum,
 Non uxorem ducere velit, nocivam verò attingit sententiam.
 In penuria eius, quae senem foueat, hic etiam non vultus indiget
 Vixit mortui verò possessionem inter se diuidunt.
 Remoti cognati, cui verò nuptiarum condicio contigerit,
 Pudicam verò habuit coniugem convenientem praecordia,
 Huic ab ano malum bono equiparat.
 Esse, qui verò adeptus fuerit nocentis naturae,
 Vixit in pectoribus habens indefinentem maerorem.
 Animo & corde, & immedicabile malum est.
 Quoniam non licet Iouis fallere mentem, neque praeterire.
 Neque enim Iapetionides Acaesius Prometheus
 Illius eustasie grauem iram, sed necessarie.
 Quamvis multiscium existentem, magnum vinculum cohercet
 Briareo verò ubi primum pater iratus est animo,
 Contingit atque Gyges, ligavit forti vinculo,
 Fortitudinem immanem admiratus, atque etiam formam.
 Et magnitudinem collocauit sub terra latantem.
 Vbi dolores habentes sub terra agentes,
 Sedent in extremitate magna in finibus terra,
 Usque valde maerentes corde magnum luctum habentes.
 Sed ipsos Saturnius atque immortales dij alij,
 Quos peperit pulchricoma Rhea Saturni in amores
 Terra consilium subduxerunt ad lucem iterum.
 Ipsa enim eis cuncta prolixè recensuit,
 Cum illis victoriamq; & splendidam gloriam accepturos.
 Diu enim pugnarunt, laborem animum cruciantem habentes,
 Titanesque dij, & quosque Saturno nati sunt.
 Contra sese mutuo per validas pugnas.
 Ipsi quidem ab alta Othry Titanes nobiles
 Ab Olympo verò dij datores bonorum.
 Quos peperit pulchricoma Rhea Saturno cubile iungens.
 Illi sane tum inter se pugna animum excruciantem habentes
 Continuo pugnant, decem plus annis.
 Neque ulla erat contentionis molesta compositio, neq; finis
 Alterutris aequaliter autem finis extensus erat bellum.
 Sed quando iam apposuerunt congruentia omnia,
 Neclatque ambrosiamq; quibus dij ipsi vescuntur,
 Omnium in pectoribus augebatur animus superbus,
 Vbi neclat comederunt & ambrosiam amabilem.
 Iam tum ipsis inter loquutus est pater hominumque deo-
 rumque:
 Audite me Terrae, & Caeli inchois filij,
 Vt dicam qua me animus in pectoribus iubet.
 Iam enim admodum diu aduersi nobis mutuo,
 Victoria & imperio propugnauimus diu omnes,

Τῖτάνεςque dij & quotquot è Saturno facti sumus.
 Vos verò magnamque vim & manus inuictas
 x. iud. i. Oſtendite Titanibus contrarij in pugna graui,
 Memores amicitia placida, quibus perſiſſis
 Ad lucem redieris moleſto à vinculo,
 Noſtra per conſilia à caligine obſcura.
 Sic dixit. illi verò rurfum excepit Coitus irreprehenſibilis
 Venerande, non indocta loqueris, ſed & nos (intellectus,
 Scimus, quòd excellunt quidem præcordia, excellens verò eſt
 x. Σ. i. d. i. Auxiliatur. vere immortalibus execrationis fuiſti horreda:
 x. iud. ai. Tua verò prudentia ab caligine opaca,
 Retrograde uerum acerbis à vinculis
 Venimus, Saturni fili rex, inſperata paſſi.
 Ideoque nunc intento & prudentis conſilio,
 Vindicabimus, veſtrum imperium, graui conſilio,
 Pugnantes cum Titanibus per acra prælia.
 Sic dixit. collaudauit verò dij dauores bonorum,
 Sermone audio. bellum verò cupiebat animus,
 Magis etià quàm antea: pugnam verò arduam excitauit
 Omnes feminae & mares die illo.
 Τῖτάνεςque dij & quotquot Saturno procreati ſunt,
 Quosque ſuper ex Erebo ſub terram miſit ad lucem
 Acres robuſtique, vires immenſas habentes.
 Horum centum quidem manus ab humeris concitabantur,
 Omnibus ſimul: capita verò unicuique quinquaginta
 Ex humeris enata ſunt ſuper firmis membris.
 Qui cum Titanibus oppoſiti ſunt in pugna luſtuoſa,
 Saxa prærupta validis in manibus geſtantes.
 Titanes verò ab altera parte confirmarunt phalanges,
 Alacriter manuūque viriūque ſimul opus oſtendebant,
 Vtrique horrendo verò inſomnis pontus immenſus.
 Terra verò ſtridebat, ingemiſcebat verò latum cælum.
 Quæſſum, è fundo verò concutiebatur amplius Olympus
 Impetu à deorum. motus verè venit grauis
 Ad Tartarum tenebricoſum, pedum & alia vociferatio
 Immodici tumultus, iſtūque fortium.
 Ita ſane inter mutuo ibant tela gemebunda.
 Vox autem utrorumque peruenit ad cælum ſtellarum,
 Adhortantium: at illi congregiebantur magno cum clamore.
 Neque ſanè amplius Iupiter cohibebat ſuum robur, ſed ipſius
 Status robore implebantur animi, & omnem
 Exeruit vim, ſimul etiam à cælo atque Olympo
 Fulgurans incedebat conſertiſſima fulmina autem
 Ceſtissime vnà cum tonitruo & fulgure volabant.
 Manu à robuſta, ſacram flammam ruſtantes
 Crebro: circum verò terra almæ reboabat.
 Ardens, frepitabat verò undique igne valde magna ſylua.
 Fernebat verò terra tota, & Oceani fluentes,
 Pontuſque, immenſus: circumdedit autem calidus vapor
 Titans terreſtres. flamma verò ad aërè diuinum peruenit.
 Magna, oculos verò viſu priuabat quantumvis fortium,
 Splendor radians fulminiſque fulguris.
 Incēdū autē imitē ſi occupauit Chaos. videbatur autē co-
 Oculis aſſpicere, ac auribus vocem audire. (nam
 Itidem ut cum olim terra & cælum latum ſuperno
 Appropinquabat. talis enim maximus ſtrepu⁹ exciubatur.
 Hac quidem dicta, illo autem ex alto dormiente,
 x. iud. i. Tanti⁹ fragor erat diis conſtignibus, (tabant,
 Simul quoque venti motu⁹, puluerem⁹, cum ſtrepitu exci-
 T omittitque fulgurque & ardens fulmen, (rēque
 Ardencia tela Iouis magni. ferebant autē fremitum, clamo-
 In medium utrorumque: ſtrepitus autē ingens exciubatur,
 Stupenda pugna: robur autem exercebatur opertum.
 Inclinata verò eſt pugna. prius verò ſibi iniunio imminen-
 tes,
 Fortiter pugnabant in forti prælio.
 Illi verò inter primos pugnam acrem exciubant,
 Cottusque, Briareusque Gygesque inſatiabilis belli.
 Hi ſane trecentas petras robuſtis à manibus
 Mitebant frequentes obumbrant autem iaculis

Τῖτῶν τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κεῖνου ἐκ γένους εἰσι.
 Ὑμῖν δὲ μέγα λυγρὸν ἐρίω καὶ χεῖρας ἀπλοῖς
 φαίετε Τῖτῶν ἐναντίον ἐν δαί λυγρῇ, 650
 Μνησάμενοι φιλοφροσύνης, ὅσα παύοντες
 ἔς φάτο· ἀλλ' ἀφικέσθαι δὴ σπῆλαι· ὅσοι δὲ θεοὶ,
 ἡμετέρους δὲ βουλὰς, ὅσοι δὲ ζῶοντες ἐπὶ γῆ.
 Ὡς φάτο, τὸν δ' ἔξ αὐτῶν ἀμειβετο Κρόνος· ἀμύνων,
 δαίμωνι καὶ ἀδελφῇ περ ἀσπασαμένη καὶ αὐτοῖς 655
 Ἰδὼν ὅτι πῶς πρὸς πῆλιν ἔσθ' ἐστὶ νόημα,
 Ἀλλὰ τὸν δ' ἀδελφῇ τῇ αὐτῇ κρυπτοῦσθαι
 Σὺ δ' ἔσθ' ὅσοι μὴ μνησθῆναι ὅσοι δὲ ζῶοντες
 Ἀφροδίτῃ δ' ἔξ αὐτῶν ἀμειβετο τὸν δὲ θεοὶ
 ἡλυθῶν, Κεῖνον καὶ αὐτῶν ἀδελφῇ παύοντες. 660
 Τῶν γὰρ αὐτῶν τὸν νόον καὶ ἔσθ' ἐπὶ γῆ
 Ρυσσάμενοι κρατὸς ἡμῶν ἐπὶ αὐτῇ δυνάμει,
 Μαργάμενοι Τῖτῶν ἀνὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 Ὡς φάτο, ἐπὶ γῆ τῇ αὐτῇ δὲ θεοὶ δυνάμει,
 Μὴ δὴ ἀκούσαντες, πολέμου δ' ἐλπίσιν ὁρμῶν 665
 Μᾶλλον ἔτ' ἢ τὸ πάρος πολεῖν δὲ ἀμείψαντες ἔχοντες
 Πάντες, θηλείαι τε καὶ ἀνδρες, ἡμῶν κείνων,
 Τῖτῶν τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κεῖνου ἐκ γένους εἰσι.
 Οὐ γὰρ Ζεὺς ἐπὶ γῆ τῇ αὐτῇ κρυπτοῦσθαι
 Δεινοὶ τε κρατερῶν τε, βίβω, ὅσοι δὲ ζῶοντες 670
 Τῶν γὰρ αὐτῶν τὸν νόον καὶ ἔσθ' ἐπὶ γῆ
 Πᾶσι ὁμῶν, καὶ αὐτῶν ἀδελφῇ παύοντες
 ἔξ αὐτῶν ἐπὶ γῆ τῇ αὐτῇ δὲ θεοὶ δυνάμει,
 Οἱ τότε Τῖτῶν ἐναντίον ἐπὶ γῆ τῇ αὐτῇ
 Πέρας ἡλυθῶν τῇ αὐτῇ δὲ θεοὶ δυνάμει, 675
 Τῖτῶν δ' ἐπὶ γῆ τῇ αὐτῇ δὲ θεοὶ δυνάμει,
 Πεφροσμένοι, χεῖρας τε βίβω, δὲ αὐτῶν ἐπὶ γῆ
 Ἀμφοτέρω, δὲ γῆ τῇ αὐτῇ δὲ θεοὶ δυνάμει,
 Ἦν δὲ μὴ ἐπὶ γῆ τῇ αὐτῇ δὲ θεοὶ δυνάμει, 680
 Σεισάμενοι, πᾶσι δὲ ἐπὶ γῆ τῇ αὐτῇ δὲ θεοὶ δυνάμει,
 Ρίπῃ καὶ ἀδελφῇ τῇ αὐτῇ δὲ θεοὶ δυνάμει,
 Τὰρ πᾶσι ἡμῶν, πᾶσι δὲ ἐπὶ γῆ τῇ αὐτῇ δὲ θεοὶ δυνάμει,
 Ἀσπίδι καὶ ὅσοι δὲ ἐπὶ γῆ τῇ αὐτῇ δὲ θεοὶ δυνάμει, 685
 Ὡς φάτο, ἐπὶ γῆ τῇ αὐτῇ δὲ θεοὶ δυνάμει,
 Φωνὴ δ' ἀμφοτέρω τῇ αὐτῇ δὲ θεοὶ δυνάμει,
 Κεκρομένη, οἱ δὲ ἐπὶ γῆ τῇ αὐτῇ δὲ θεοὶ δυνάμει,
 Οὐδ' ἄρ' ἐπὶ γῆ τῇ αὐτῇ δὲ θεοὶ δυνάμει, 690
 Εἰδὼν καὶ ὅσοι δὲ ἐπὶ γῆ τῇ αὐτῇ δὲ θεοὶ δυνάμει,
 Φάτο βίβω, ἀμύνει δὲ ὅσοι δὲ ἐπὶ γῆ τῇ αὐτῇ δὲ θεοὶ δυνάμει,
 Ἀσπίδι καὶ ὅσοι δὲ ἐπὶ γῆ τῇ αὐτῇ δὲ θεοὶ δυνάμει, 695
 Ἐξέειπε καὶ ὅσοι δὲ ἐπὶ γῆ τῇ αὐτῇ δὲ θεοὶ δυνάμει,
 Πόντος τ' ἀπὸ γῆ τῇ αὐτῇ δὲ θεοὶ δυνάμει,
 Τῖτῶν καὶ ὅσοι δὲ ἐπὶ γῆ τῇ αὐτῇ δὲ θεοὶ δυνάμει,
 Ἀσπίδι καὶ ὅσοι δὲ ἐπὶ γῆ τῇ αὐτῇ δὲ θεοὶ δυνάμει, 700
 Οὐδ' ἄρ' ἐπὶ γῆ τῇ αὐτῇ δὲ θεοὶ δυνάμει,
 Αὐτῶν καὶ ὅσοι δὲ ἐπὶ γῆ τῇ αὐτῇ δὲ θεοὶ δυνάμει,
 Πίλνατο, τοῖς δὲ γὰρ καὶ ὅσοι δὲ ἐπὶ γῆ τῇ αὐτῇ δὲ θεοὶ δυνάμει, 705
 Τῶν γὰρ αὐτῶν τὸν νόον καὶ ἔσθ' ἐπὶ γῆ τῇ αὐτῇ δὲ θεοὶ δυνάμει,
 Σὺ δὲ αὐτῶν ἐπὶ γῆ τῇ αὐτῇ δὲ θεοὶ δυνάμει,
 Βεβηλώ τ' ἐπὶ γῆ τῇ αὐτῇ δὲ θεοὶ δυνάμει,
 Κῆλα Διὸς μέγα λυγρὸν ἐρίω καὶ χεῖρας ἀπλοῖς 810
 ἔς μιν ἀμφοτέρω τῇ αὐτῇ δὲ θεοὶ δυνάμει,
 Σμερδαλέης ἐλπίδος κρατὸς δὲ ἀσπασαμένη ἐπὶ γῆ
 Ἐκλίνθη δὲ μάχῃ, ὅσοι δὲ ἐπὶ γῆ τῇ αὐτῇ δὲ θεοὶ δυνάμει,
 Εμμένειας ἐμάχοντο δὲ κρατερὰς ὑσμίνας.
 Οἱ δὲ ἄρ' ἐπὶ γῆ τῇ αὐτῇ δὲ θεοὶ δυνάμει,
 Κόπῃ τ' ἐπὶ γῆ τῇ αὐτῇ δὲ θεοὶ δυνάμει, 815
 Οἱ γὰρ πεπλοκῶσας πῆλιν τῇ αὐτῇ δὲ θεοὶ δυνάμει,
 Πέμποι ἐπὶ γῆ τῇ αὐτῇ δὲ θεοὶ δυνάμει

Τιτάνες ἄν' ὡς ὑπὸ χροῶς ἄρουράϊς
 Πιμψαν, καὶ δεσποῖσιν ἐν ἀργαλοῖσιν ἔδισαν,
 Νικησάντες χερσὶν ἑσθλῶς ἀφ' εἰντας,
 Τόσσον ἐνέειδ' ὑπὸ γῆς ὅσον οὐρανὸς ἐστ' ὑπὸ γαίης.
 Ἰσὺν γὰρ τ' ὑπὸ γῆς ἐς τάρταρον κέειντα.
 Ἐνθάδε νύκτας τε καὶ ἡμέρας χάλκεα θ' Ἀκμων
 Οὐρανὸν δὲ πῶς δέχεται ἐς γαίαν ἰκοίτο·
 Ἐνθάδε αὖ νύκτας τε καὶ ἡμέρας χάλκεα θ' Ἀκμων
 Ἐκ γαίης κατὰ πῶς δέχεται ἐς τάρταρον ἰκοίτο.
 Τὸν πῶς χάλκεον ἔρκος ἐλάττωται, ἀμφὶ δὲ μιν νύξ
 Τετρίχρ' ἔχειται πῶς δέχεται αὐτὰρ ὕψ' ἔστιν.
 Γῆς ῥίζαι * πῶς αὖτε πῶς δέχεται θάλασσαν.
 Ἐνθάδε Τιτάνες ὑπὸ γῆς ἔρπονται
 Κεκρυφαῖται, βουλῆσι δὲ νύκτας νύκτας
 Χαλκῶς ἐν ἄρουρᾳ, πύλῳς ἐκτατα γαίης.
 Τοῖς καὶ ἐξήκοντα πύλῳς δὲ ἐπὶ δὲ Πρωτοῖον
 Χάλκεα τῶς δέχεται ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθάδε γῆς Κόρη τε καὶ ὁ Βεαρία μῆδ' αὖτε
 Ναισίου, Φυλακῆς πύλῳς δὲ αἰχμητοῖο.
 Ἐνθάδε γῆς δὲ ποταμῶν, καὶ τὰ τάρταρον κέειντα,
 Πόντος τ' αὖτε πῶς δέχεται οὐρανὸν ἀστερόεντα
 Ἐξ ὧν πάντων πῶς καὶ πῶς ἐστὶν ἔασι,
 Ἀργαλὲς δὲ ὡς ἔστιν, τὰ τε συγχοῖσι θεοῖς ἄρ'
 Κάπρια μὲν * οὐδὲ καὶ πῶς τελεσφόρον εἰς ἑαυτὸν 740
 Οὐδας ἰκοίτο, εἰς ὅσα πύλῳς ἐντοδὲ γῆσι.
 Ἀλλὰ καὶ ἔνθα καὶ ἔνθα φέρεται πῶς δέχεται οὐρανὸν
 Ἀργαλὲς δὲ ὡς ἔστιν, τὰ τε συγχοῖσι θεοῖς ἄρ'
 Τόδο τῶς δέχεται οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν
 Ἐστὶν ἄρ' ἔστιν, τὰ τε συγχοῖσι θεοῖς ἄρ'
 Τὸν πῶς ἰαπετοῖο πῶς ἔχει πῶς δέχεται ἄρ'
 Ἐστὶν ἄρ' ἔστιν, τὰ τε συγχοῖσι θεοῖς ἄρ'
 Ἀστεινῶς ὅτι Νύξ τε καὶ ἡμέρας αὖτε ἰσοῦται
 Ἀλλὰ καὶ πῶς δέχεται οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν
 Χάλκεον, ἢ ὡς ἔστιν, τὰ τε συγχοῖσι θεοῖς ἄρ'
 Ἐρχεται οὐδὲ πῶς ἀμφοτέρωθεν οὐρανὸν ἔρχει
 Ἀλλὰ καὶ ἔστιν, τὰ τε συγχοῖσι θεοῖς ἄρ'
 Γαίαν ὅπως ἔστιν, τὰ τε συγχοῖσι θεοῖς ἄρ'
 Μῆδ' αὖτε πῶς δέχεται οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν
 ἢ ὡς ἔστιν, τὰ τε συγχοῖσι θεοῖς ἄρ'
 ἢ δὲ ἴσον μὲν * χερσὶν, καὶ γὰρ ἴσον θανάτοιο,
 Νύξ ὅλοος, πῶς δέχεται οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν
 Ἐνθάδε Νύκτος πῶς δέχεται οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν
 Ὑπὸ καὶ θανάτοιο, δέχεται οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν
 ἢ ὡς ἔστιν, τὰ τε συγχοῖσι θεοῖς ἄρ'
 Οὐρανὸν οὐρανὸν, οὐδὲ οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν
 Τὸν πῶς ἔστιν, τὰ τε συγχοῖσι θεοῖς ἄρ'
 Πύλῳς ἀνέρεται καὶ μῆδ' αὖτε οὐρανὸν οὐρανὸν
 Τὰ δὲ οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν
 Νηλεὺς ἐν οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν
 Ἀνδρῶν πῶς δέχεται οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν
 Ἐνθάδε οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν
 Ἰρδίου τ' Αἰδῶ καὶ ἐπὶ πῶς δέχεται οὐρανὸν οὐρανὸν
 Ἐστὶν ἄρ' ἔστιν, τὰ τε συγχοῖσι θεοῖς ἄρ'
 Νηλεὺς, τῶς δέχεται οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν
 Σάνει οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν
 Ἐξ ὧν δὲ ἔστιν, τὰ τε συγχοῖσι θεοῖς ἄρ'
 Ἐστὶν ὅν καὶ λαβῶσι πύλῳς ἔκτοθεν ἰοῦται
 Ἰρδίου τ' Αἰδῶ καὶ ἐπὶ πῶς δέχεται οὐρανὸν οὐρανὸν
 Ἐνθάδε γαίαν οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν
 Δεῖν ὅτι πῶς δέχεται οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν
 Πρεσβυτέρῳ πῶς δέχεται οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν
 Μακρῶς πῶς δέχεται οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν
 Κίσιον ἀργυροῖσι πῶς δέχεται οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν
 Πῶς δὲ οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν
 Ἀργῆς πῶς δέχεται οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν
 Ὅπως δὲ πῶς δέχεται οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν
 Καὶ ὅπως πῶς δέχεται οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν
 Ζεὺς δὲ πῶς δέχεται οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν
 Τηλέτην ἐν χερσὶν πῶς δέχεται οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν

720

725

730

735

740

745

750

755

760

765

770

775

780

785

Titanas, atque hos quidem sub terram longe parentem
 Miserunt, & vinculis molestis alligaverunt,
 Vincentes manibus magnanimos luctu exsistentes,
 Tantum infra sub terram, quantum cælum distat à terra
 Par enim spatium à terra in Tartarum caliginosum.
 Nouem enim noctes ac dies ferreus Actmon
 Cælum delapsus, decimo die ad terram venit:
 Nouem namque noctes & dies areus Actmon
 Ex terra descendens, decimo die ad Tartarum venit.
 Quem circa ferreum septem ductum est, circū vero ipsum nox
 Triplici ordine fuscum est circa collum, sed superne
 Terrarum radices creuerunt, & infructuosi maris.
 Vbi dy Titans sub caligine opaca
 Abscondi sunt, consilii locus nubecogis
 Regione in squalida, vasa ultima terre.
 His non exiit pater portas vero imposuit Neptunus
 Ferreus: murus etiam circumdatus utrinque
 Illuc Gyges, Corusque, & Briareus magnanimus
 Habitant, custodes fidi Iouis ægida habentis.
 Ibidem terra tenebrosa: & tartari opaci,
 Pontus, infructuosus, & cæli stilligeri,
 Ex ordine omnium fontes, & fines sunt,
 Molestis, qualidi, quos oderunt dii
 Hiatus ingens, nec vero integro anno
 Solum attinges, ubi primum portas intra venerit
 Sed sane huc & illuc fert impetiosa procella,
 Molesti, horrendumque etiam immortalibus diis
 Hoc monstrum, & noctis obscura domas horrenda
 Stant, nubibus obiecta nigris.
 Has iuxta Iapeti filius sustinebat cælum latum
 Stans capiteque & indefessis manibus
 Firmiter: quia tam nox quam dies celeriter euntes
 Sese compellabant per vices, mutantes magnum limen,
 Ferreum hac quidem intrat, illa vero foras
 Egreditur, neque unquam utrasque domos intus cohibet.
 Sed semper altera domos extra existens
 Terram circa mouetur: altera rursus in domo existens.
 Expectat horam iuvenis, donec veniat.
 Hac quidem terrestribus multa cernens lumen habens,
 Illa vero somnum in manibus, fratrem mortis,
 Nox noxia, nube lecta atra.
 Ibi autem Noctis filij obscura domos habent,
 Somnus & mors, granos dii: neque unquam eos
 Sol lucidus intueatur radiis,
 Cælum ascendens, nec cælus descendens.
 Horum aliter quidem terramque & lata dorsa maris,
 Quietum percurrit & placidus hominibus.
 Alierius vero ferreum quidem cor, areum vero ei pectus
 Crudele in precordiis, habet autem quem semel arripuerit
 Hominum: hostis vero etiam immortalibus diis.
 Illic dei inferi in anteriore parte ades resonantes,
 Fortisque Plutonis, & grauis Proserpina
 Stant asper autem canis pro foribus custodit,
 Semus: artem autem malam habet. ad introeuntes quidem
 Adulator pariter caudaque & auribus ambabus.
 Exit vero non ierum permittit denno, sed obseruans
 Denorat, quemcumque prenderit portas extra existentem,
 Fortisque Plutonis & grauis Proserpina.
 Ibidem habuat abominanda dea immortalibus,
 Horrenda Stryx, filia reciprocantis Oceani
 Maxima natu, seorsim vero à diis inclitas aules incolis
 Ingentibus saxis superne lecta: circum vero quaque
 Columnis argenteis ad cælum firmata est.
 Raro vero Thaumantis, filia pedibus velox Iris,
 Nuncia, vertitur super lata dorsa maris,
 Quando lis & contentio inter deos exorta fuerit.
 Et sane quisquis mentiatu cælestes domos tenentium,
 Iupiter tum firm mittit, deorum magnam insurandum, ut
 ferat.
 Longe in aureo gutturio celeberrimam aquam,

7. 116. 117.

7. 116. 117.

7. 116. 117.

Frigidam, quæ è petra deſillat alia
 Exceſſa multum verò ſubens terram ſpacioſam
 Eſacra ſtumine ſluit per noctem nigram,
 Oceanus cornu decima verò pars attributa eſt.
 Nouem quidem circa terramq, & lata doſa maris
 Vorticibus argenteis intortus in mare exit,
 Vna verò ex petra proſtuit, magnam damnum dys.
 Quisquis periurium relictis iurauerit
 Immortalibus, qui tenent vertices nimſi cælis,
 Iacet exors integrum per annum
 Neque ambroſia & neſtariſ accedit propiâ
 Cibum, ſed iacet non reſpirans, & mutus,
 Stratis in lectis. anſus autem veterſus obtegit.
 Sed poſtquam morbo deſunctus eſt magnam per annum,
 Aliud ex alio excepit difficillimum certamen,
 Nouennio autem à diis relegatur ſempiternis, (epulas
 Neque vnquam ad conſilium incendû commiſcetur, neq, ad
 Nouem totis annis, decimo tandem commiſcetur iterum.
 Cætibz immortalium, qui ceſteſtes domos incolunt.
 Tale enim iuramentû conſtituerunt dij, Stygis perennè aquâ
 Antiquam iſtam, quæ tranſit aridum locum,
 Ubi terra caliginofa, & tartari obſcuri,
 Pontique inſtructioſi, & cæli ſtellati,
 Ex ordine omnium fontes & fines ſunt.
 Moleſti ſqualidi, quos oderunt dij licet.
 Illic ſplendidaq, poria, & lapideum lumen,
 Immotum, radibus longis compaſtum,
 Sua ſponte enatum, ante illud verò, extra omnes deos
 Titanes habitant, ultra Chaos caligine obdaſtum.
 Cæterum valde tonantis Iouis inclyti auxiliarij,
 Domos incolunt in Oceani fundamentis,
 Cottus æque Gyges. Briareum quippe bonum exiſtentem,
 Generum ſuum ſecus grauiter fremens Neptunus.
 Dedit autem Cymopoliam, ut ducat in uxorem, filiam ſuâ.
 Alibi ubi Titanes è cælo expulſi ſupier,
 Minimum natu peperit filium Typhoeum Terra magna,
 Tartari compreſſu, per ætheream Venerem.
 Cuius manibz quidem ſunt ob robur operibus aptæ,
 Et pedes indefeſſi robuſti dei. ex humeris verò ei
 Erant centum capita ſerpentis horrendi draconis,
 Linguis nigris lambentes, præterea ex oculis ei
 Admirandorum capitum, ſub ſuperciliis ignis micat,
 Omnibus autem ex capibus ignis flagrabat cernentis.
 Voces quoque in omnibus erant horrendis capibus,
 Omnigenum ſonitum emittentes ineffabilem. interdum enim
 Sonabant, ut dij intelligere liceret interdum ruſum.
 Taſori valde mugientis, robore incoercibilis vocem ferociſ
 Interdum ruſus leonis, impudentem animum habentis.
 Interdum ruſus catulis ſimilia, mira audiui.
 Interdum verò ſtridebat, reſonabantque montes alti.
 Et ſane erat opus perplexum die illo.
 Atque ceris ipſe mortalibus & immortalibus imperaſſet,
 Niſi ſtatim intellexiſſet pater hominûque deorumque.
 Grauiter autem intomuit, æque fortiter, undique verò terra
 Horrendè edidit fragorem, & cælum laſum ſuperne,
 Pontuſque & Oceani fluxus & infima loca terra
 Pedibus verò ſub immortalib. magnus cõtemui Olympus,
 Excitato rege, ingemiſcebat autem tellus.
 Ardor autem ab utriſque occupabat nigrum pontum,
 Tomitruſque & fulguris igne ab iſto immani,
 Valde ſpirantium ventorumque, & fulminis ardentis.
 Furebat autem terra omnis, & cælum, æque mare
 Furebat circum litora, circumquaque & fluctus magni
 Impeem à deorum cõmotio verò difficilis ſedatu coorſebatur,
 Expauit autem Pluto inferis mortuis imperans,
 Titanèſque ſub tartari deſtri, à Saturno ſeorſim exiſtentes
 Ob inextinguibilem fremitum, & grauem conſuetum.
 ſupier verò poſtquam accumulaui ſuum robur, ſumpſiſ
 verò arma,
 Tomitruſque fulgôrque & coruſcans fulmen,

Ψυχρὸν, ὅτ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἡλιθατοῖδ
 Ὑψηλῆς, πολλὰ δ' ἐπὶ χθονὸς ἀμυδρίης
 Ἐξ ἑρῶ ποταμοῖο ῥέει δὲ γύκτα μέλαινα,
 Ὠκεανοῖο κέρας, δεκάτῃ δ' ὅτ' αὖ μύρα διδάσκει
 Ἐννία μὲν αὖ γὰρ τῇ καὶ ἄρα πάντα θαλάσσης
 Δίῃς ἀργυρῆς εἰλεγμένη· εἰς ἀλα πέπται,
 Ἡ δ' αὖ μὲν ἐκ πέτρης ἀφ' ἑρῆς, μέγα πῆμα θεοῖσιν.
 Ὅς κεν πᾶσι δῖοι ἄποκ' ἡλίας ἐπομάσθῃ
 Ἀθανάτων οἱ ἔχουσιν κέρη νιφόεντος ὀλύμπου,
 Κεῖται * γὰρ τῷμος τεταλεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν
 Οὐδ' ἐπὶ ἀμειβεσθῆναι καὶ νικᾶν· ἔρχεται ἄσπετον
 Βροσὶς, ἀλλὰ τε κέναι ἀνὰ πτόλιν καὶ ἀστυὰς
 Στρωτοῖς ἐκ χειρὸς, κακὸν δ' ὅτ' αὖ κῆμα γλυκύπαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ νῦστον τελέσθ' ἔμελλεν εἰς ἐνιαυτὸν,
 Ἀλλ' οὐδ' ἔτι ἄλλῃ δέχεται χαλεπώτατος ἀδλ·
 Ἐννὰς τες δ' ἑὴν ἐπιμαίρεται αἶψ' ἐόντων,
 Οὐδ' ἐπὶ ἐς βελῶν δαίμονισται οὐδ' ὅτ' αὖ δαῖτας
 Ἐννὰ παῖτ' ἔτι δέχεται δ' ὀπμισμεται αὐτῆς
 Εἰρήας ἀθανάτων οἱ ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν.
 Τοῖον ἄρ' ἔφακ' ἐδαντε θεοὶ Στυγὸς ἀρδύτων ὕδαρ,
 Ὠχόμενον τὸ δ' ἦτορ κατεκυρέλου δὲ χάρη.
 Ἐνθα δ' ἦν δροφῆς καὶ παρτάρου ἑρῆεντος,
 Πόντος τ' ἀπ' ὑπὸ τοῖο καὶ οὐρανοῦ ἀσπερῆντος
 Ἐξέης πᾶσι τῶν πηγαῖ καὶ πείρατ' ἔασιν,
 Ἀργαλὲ, ἀδρανέτα, τὰ τε στυγίῳ θεοὶ ἔφ'
 Ἐνθάδ' ἐμὲ μαρμαίρει τὴν πύλαι καὶ χαλκῆ· οὐδὲ
 Ἀσπερῆς, ῥίχνοι δ' ἡλυαίεσσιν ἀπὸ ρῶς,
 Αὐτεφύας, σφῆδαν δ' ἐπὶ ἐκτοδὸν ἀπαιτῶν,
 Τιτῶνες γαῖοισι, φῆμα καὶ ζοφρεῖο.
 Αὐτὰρ ἐπεισπαράγοιο Δίος κλεινοῖ δῶκοντες
 Δώματα ναιετάουσιν δ' Ὠκεανοῖο θεμελίοις,
 Κόπῃ τ' ἡδὲ Γύγης, Βερέων γλυκὺ καὶ ἐόντα,
 Γαμβρόν ἐν ποίνῃ βαρύκτυπος ἐννοσίγαιος,
 Δῶκα δ' Κυμοπόλειαν ὀπμιν θυγατέρα ἴω.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Τιτῶνας ἀπ' οὐρανοῦ ὄξελασεν Ζεὺς,
 Ὀπλίστατον τίλα πῦδα Τυφονία Γαῖα πάλῃ,
 Παρτάρη καὶ φιλόππῃ, δὲ χερσὶν Ἀφροδίτῃ.
 Οὐ χεῖρας μὲν ἔασιν ὅτ' ἔχει ἔργατ' ἔχουσιν,
 Καὶ πόδας ἀκμάτοι κραιπνοὶ θεοὶ καὶ οἱ ὄμωγ
 Ἡν ἐκ τῶν κεφαλῶν ἔφ' ὅτ' ἐπὶ δ' ἀκοντος,
 Γλώσσοισι δροφῆσι λελεγχόμεν· ἐκ δὲ οἱ ὄσαν
 Θεωποῖς καφαλῇσιν ἔφ' ὅτ' ἔφ' ὅτ' ἔφ' ὅτ' ἔφ' ὅτ'
 Πᾶσι δ' ἐκ καφαλῶν πῶρ κῆρυ δερκομῆδισι,
 Φωρῶν δ' ἐν πᾶσι τῶν δ' ἐπὶ κεφαλῶν
 Παρτοῖον ὅτ' ἔφ' ὅτ' ἀδύοπατον ἄμωτ' ἔφ' ὅτ'
 Φθόγγον δ' ὅτ' ἐπὶ θεοῖσι σιωπῇ, ἄμωτ' δ' αὐτῶ
 Ταῖρε ἐλεῖν καὶ μὲν ἔφ' ὅτ' ἔφ' ὅτ' ὄσαν ἀγῶντος,
 Ἀμωτ' δ' αὐτῶ λείοντος ἀνὰ δία θυμῶν ἔχοντος,
 Ἀμωτ' δ' αὐτῶ στυλῶντος ἐπὶ κῆρυ, δαῖματ' ἀκοντος,
 Ἀμωτ' δ' αὐτῶ ῥοῖσ' ἔφ' ὅτ' ἔφ' ὅτ' ἔφ' ὅτ' ἔφ' ὅτ'
 Καὶ νύκην ἔφ' ὅτ' ἔφ' ὅτ' ἔφ' ὅτ' ἔφ' ὅτ' ἔφ' ὅτ'
 Καὶ κεν ὅτ' ἀντιοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν αὐαῖται,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὅτ' ὅτ' ὅτ' ὅτ' ὅτ' ὅτ' ὅτ' ὅτ' ὅτ' ὅτ'
 Σαλῶν δ' ἐπὶ ἔφ' ὅτ' ὅτ' ὅτ' ὅτ' ὅτ' ὅτ' ὅτ' ὅτ'
 Σμερδαλέον κοράσισι, καὶ ἔφ' ὅτ' ὅτ' ὅτ' ὅτ' ὅτ'
 Πόντος τ' Ὠκεανὸς τὴν ῥοαῖ, καὶ παρτάρη γαῖης.
 Ποοὶ δ' ἔφ' ὅτ' ἀθανάτοισι μέγας παλειμῆτ' ὀλύμπου,
 Ὀρμηδῶν ἀδῶτος ἐπὶ στυγὶ καὶ γαῖα.
 Καῶμα δ' ἔφ' ὅτ' ἀμφοτέρων κατεχεν ἰοειδία πύργος,
 Βροντῆς τε στυγῆς τε πύργος ἀπὸ πτόν πλάγῃ,
 Περσῶν ἀπὸ πτόν πλάγῃ τε καὶ πτόν πλάγῃ.
 Ἐφ' ὅτ' ὅτ' ὅτ' ὅτ' ὅτ' ὅτ' ὅτ' ὅτ' ὅτ' ὅτ' ὅτ'
 Ὅτ' δ' ἔφ' ὅτ' ἀμφοτέρων κατεχεν ἰοειδία πύργος,
 Περσῶν ἀπὸ πτόν πλάγῃ τε καὶ πτόν πλάγῃ.
 Τρέσσει δ' αἰδὼς ἐπὶ τοῖσι καὶ παρτάρησιν ἀνὰ πτόν,
 Τιτῶνες δ' ἔφ' ὅτ' ἀνὰ πτόν πλάγῃ, κῆρυ καὶ πτόν πλάγῃ,
 Ἀσβεστὸν καλαδῶν καὶ αἰὲς δῖοις.
 Ζεὺς δ' ἔφ' ὅτ' αὐτῶ καρδῶν ἐφ' ὅτ' ὅτ' ὅτ' ὅτ'
 Βροντῇ τε στυγῇ τε καὶ αἰδῶνι τε καὶ πτόν πλάγῃ.

Πληῖον αὖτ' οὐλύμποιο ἐπάλωμ' ἀμφὶ δ' ἰώσας
 εὐφροσύνας καφαλάς δ' ἐνοῖο πλόεσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ μιν δαμασσεύοντι ἰμάσσας,
 Ηέρι γ' ἡμῶν, σφ' ἄρ' ἐδ' ἰαυὰ πλόα.
 Φλόξ δ' ἐκαραυγάζοντος ἀπ' αὐτοῦ τοῖο ἀέκτος,
 Οὐρὲς ἐν βήσσησι αἰδ' ἦναι πάλαιόσσης,
 Πληθόντος, πολλὰ δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα
 Ἀτμὴ δασιόσσης, καὶ ἰαυὰ κλέτο γαῖα
 Τέχνη δ' ἐκ' αὐτῶν ἰαυὰ κλέτο γαῖα
 Θεοφθόγος, * π' ἐδ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα
 Οὐρὲς ἐν βήσσησι δαμάσσειν οὐκ ἀνέκτος,
 Τέκναις ἐν γαῖᾳ δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα
 Ὡς αὖτ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Ρίψα δ' ἐκ' αὐτῶν ἰαυὰ κλέτο γαῖα
 Ἐκ δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Νέσφι Νέσφι, Βορέῳ π' ἰαυὰ κλέτο γαῖα
 Οἱ γὰρ ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Αἱ δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Αἱ δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Πῶμα μὲν δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Ἀλλοτὶ δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Νάυτας π' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Ἀνδράσιν οἱ κείνοις πύρρος ἀδουδίοιο.
 Αἱ δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Ἐργ' ἔρατα φθόγος ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Πύρρος ἀδουδίοιο ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Τέκναις ἐν γαῖᾳ δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Δῖρα τὸν δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Γαῖας φράδ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Αἰαντῶν δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Ζεὺς δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Πῶμα μὲν δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Ἀλλ' ὅτε δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Τέκναις ἐν γαῖᾳ δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Αἰαντῶν δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Γαῖας φράδ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Τὸς γὰρ οἱ ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Ἀλλ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Ἐκ γὰρ πῶμα μὲν δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Πῶμα μὲν δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Ἰσὸν ἔχουσαν παρ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Αὐτὰρ ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Ἡμελλεοὶ τῆς δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Ἀλλ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Ὡς δ' οἱ φράδ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Δῖρα τὸν δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Εὐροῖν μὲν δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Αἱ δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Μοῖρας δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Κλωθὴ π' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Θνητοῖς δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Τῆς δ' οἱ φράδ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Ὡς δ' οἱ φράδ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Αἱ δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Τὸν γὰρ οἱ φράδ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Δωμῶν δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Αὐτὰρ ὁ δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Ἡ δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Ἡ δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Μνηστῶν δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Ἐξ ἧς αἱ Μοῖσαι χροσμάσσας ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Ἐνθάδ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Ἀπὸ δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Ἰσὸν δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Ἀπὸ δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Ἡ δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.
 Μνηστῶν δ' ἰαυὰ κλέτο γαῖα πύρρος ἀδουδίοιο.

855 Percussit ab Olympo insiliens, circum vero omnia
 Combussit ingentia capta, saevi portenta.
 Caeterum ubi ipsum vicu scilicet percussit,
 Cecidit mutilatum, ingemiscebant autem terra vasta.
 860 Flamma autem fulmine ictu, cum impetu ferebatur illius regis,
 Montis in concavitates opacas aspersas,
 Percussit, multa autem vasta ardebat terra,
 Prae vapore vigenis, & liquecebat stannum veluti
 865 Arce ab iuvenum, et subrefacto cunctis ferro
 Calefactum, atque ferrum quod solidissimum esset,
 Montis in concavitatibus, vulnibus igne combustis,
 Liquefactum in terra divina a Vulcani manibus.
 Sic sane liquecebat terra subare ignis ardentis.
 Abieci autem ipsum animo tristis, in tartarum latum.
 870 Ex Typhoeo autem est ventorum vis humida flantium.
 Excepto Noto Boreaque, & ceteri Zephyro.
 Qui sane ex diis sunt naturae, hominibus magna utilitas.
 At alia levis aura inspirant mare.
 875 Quae utique incidentes in nigrum pontum,
 Clades magna hominibus malo rapiuntur turbine.
 Nunc haec, nunc ille flant, dissipantque naues,
 Quaeque perierunt, nulla autem non est remedium.
 Viri, qui illas occurrunt in ponto.
 Eadem rursus per terram immensa in floribus ornata,
 Opera incunda corrumpunt humo progenerunt hominum.
 880 Repletes pulvereque & molesto strepitu.
 Sed postquam sane laborem dybeuti perfecerunt,
 Cum Titanibus autem pro honore pugnantibus,
 Jam tum impellebant regnare aique imperare,
 Ex terra consilio, Olympum lato cernentem Iovem.
 885 Immortalibus hic vero inter illos rursus distribuit munera,
 Iupiter autem deorum rex, primum uxore sua fecit prudentia.
 Plurimum ex diis edocuit & mortalibus hominibus.
 Sed cum iam esset deam casus oculis Minervam
 Parturam, ibi dum dolis animo decepta,
 890 Blandis sermonibus, suum incondidit alium.
 Telluris consiliis, & caeli stellati.
 Illa duo enim ei dixerunt, ne regium hominum
 Alius haberet locus, deorum sempiternorum.
 Ex hac enim in fati erat, prudentes liberos nasci,
 895 Primum quidem, virginem casus oculis pradam in Trione,
 Per habentem patri robur, & prudens consilium.
 Caeterum deinde sana filium deorum regem & uxoris genitum.
 Erat partura, magnam animum habentem.
 Sed ipsum sane Iupiter ante suo condidit ventre
 900 Sic ei consulebat, dea bonumque malumque.
 Postea duxit splendidam Themis, quae peperit Horas,
 Eunomiaque, Dikeque, & Ixionem florentem.
 Quaeque opera maiora faciunt apud mortales homines.
 905 Parcaque, quibus unumquemque honore dedit, prudens Iupiter.
 Clothoque Lachesis, & Atropos, quae dant
 Mortalibus hominibus habere bonumque malumque.
 Tres vero ei Euryome Graias peperit pulchras genas habentes,
 Oceanus filius, a multis optatum formam habens.
 910 Aglaia, & Euphrosyne, Thaliaque amabilem,
 Quarum & a palpebris amor distillas conveniunt.
 Solvunt membra, morandum vero sub superciliis aspiciunt.
 Porro hic Cereris multas pascens ad lectum venit,
 Quae peperit Proserpinam pulchris ultimamque Pluto
 915 Rapuit sua a matre, dedit autem consiliarius Iupiter.
 Mnemosynem vero deinceps amant pulcherrimamque,
 Ex qua Musa aurea maiora veniunt nasci sunt.
 920 Nonem, quibus placens commissa, & oblectatio cantas.
 Lyona autem Apollineo, & Dianam sagittis gaudens.
 Amabilem prolem supra omnes caelites,
 925 Genuit sane, Aegleque Iouis amoris mixta.
 Postremam vero Junonem floridam fecit uxorem.
 Hac autem Iheben, & Mariam, & Lucanem peperit,
 Mixta amore deorum regi & hominibus.

Ipse verò ex capite cæcis oculis præditam Trivogeniam,
 Acrem in agris tumultuantē, ducem exercitus, indomitam,
 Venerandam: cui clamorē (que placuerunt, bellaq; pugnaq;
 Iuno autem Vulcanum inchoatum amoris indulgens,
 Genuit, & vires intendit, & contendit cum suo marito,
 Pra omnibus artibus ornatum cælitibus.
 Ex Amphitride autem & grauietepo Neptuno,
 Triton late potens natus est magnus: qui maris
 Fundum tenens, apud matrem charam, & patrem regem
 Incolit auream domum, vehemens deus, sed Marti
 Chyptos dissecanti, Venus Timorem & Mevum peperit,
 Graues, quique virorum densas turbent phalanges,
 In bello horrido, una cum Marte urbes denastante.
 Et Harmoniam quam Cadmus magnanimus duxit uxore.
 Ioui verò Atlantis filia Maia peperit gloriosum Mercurium
 Praconem deorum, sacrum lectum conscendens.
 Cadmus filia verò ei Semele peperit clarum filium,
 Rem cum eo habens, Diorsum hylarem,
 Immortalem mortalis, nunc verò ambo dysunt.
 Alcmena verò peperit vim Herculanæam,
 Mixta amore Ioui nubicogo.
 Aglatis verò Vulcanus valde inchois claudicans,
 Minimam natu ē Gratiis floridam duxit uxorem.
 Sed aureo crine conspicuus Bacchus flamam Ariadnem,
 Filiam Minois, in flore existentem fecit coniugem.
 Hanc verò ei immortalē experietiq; senij fecit Saturnus.
 Hebem autē Alcmena pulchros talos habentē amoris indulget
 Vis Hercules peractis luctuosus certaminibus
 Filiam Iouis magni, & Iunonis aureis calceamentis utem.
 Pudicam duxit uxorem, in Olympo nupto. (tis.
 Felix qui magno facinore inter deos confello,
 Habuit illasus, & carens senio perpetuo.
 Solis autem rapido peperit inchoa Oceanis
 Perseus, Circūque & Aetæam regem.
 Aetæos autem filius lucem hominibus dantis Solis,
 Filiam Oceani perfecti fluij
 Duxit deorum ex volūtatē, Idyiam pulchris gemis præditā.
 Hæc autē ei Medea pulchros talos habentē amoris indulget
 Peperit, succumbens per auream Venerem.
 Vos quidem nunc valete cælestes domos tenentes,
 Insulaq; & continentis, terra & salus intus pontus.
 Nunc autem dearum cœtum cantate blandiloque,
 Musa Olympiades, filia Iouis Aegiochi.
 Quæcunque mortales apud viros cubantes,
 Dea, pepererunt dijs similem prolem.
 Cerei quidem Plūvion genuit, præstantissima dearum,
 Infus heroi mixta iucundo amore,
 Nouali inter proscisso, Cereā in pingui populo,
 Bonum: qui vadus super terram & laia dorsa maris
 Omni. Ei verò qui adipiscitur, & cuius ad manus venerit.
 Illum locupletem fecit, multatq; ei præbuit felicitatem.
 Cadmo præterea Harmonia filia aurea Veneris;
 Iuo & Semelem, & Agauen pulchras genas habentem.
 Autonōem, quam duxit Aristheus densa caesare præditus,
 Genuit, & Polydorum mænis pulchre-cinctis in Thebis.
 Filia verò Oceani Chrysaori magnanimo
 Mixta amore abundantis auro Veneris,
 Callirboe peperit filium mortalium pulcherrimum omnium,
 Geryonem, quem interfecit vis Herculanæa,
 Boves propter flexipedes circumflua in Emrythea.
 Tuhono verò Aurora peperit Menmona crea galea muni-
 Aethiopum regem, & Emathionem regem. (cum,
 Cæterum Cephalo plantam inchoitum filium,
 Fortem Phæacitæm dijs similem virum.
 Qui sane iuuenem tenerum florem habentem gloriosa pu-
 bertatis,
 Filium iuuenilia sapientem remidens Venus,
 Incitavit insubuenens & ipsam in templis
 Aeduntum nocturnum fecit, demonem diuinum.
 Filiam verò Aetæa à Ioue mixta regis

Αυτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκῶπις Τριτογένεια,
 Δεινὴ, ἐργεχέδιδμεν, ἀγέρας, ἀγροσύνην,
 Πότιναι, ἢ κλάδοι τε ἀδὺν πόλεμοι τε μάχαι τε.
 Ἡρὴ δ' Ἡρακλῆος κλυτὸν ἐν φιλόπτη μῆλιν
 Γένετο, (ἢ ζαμῆροισι, ἢ πεύκῃ ἢ ὠδρακοίτῃ)
 Ἐκ πάντων τῇ χειρὶ κακῶσι δὲν ὑρανιόων.
 Ἐκ δ' Ἀμφιτρίτης ἢ ἐκ Τητύου Ἐντροσηαίου
 Τείτων Ἀρβύκης ἦντο μέγας, ὅς τε θαλάσσης
 Πυθιδὴ ἔχον, ὡς ἡ μήτηρ φίλη ἢ πατὴρ ἀνακτὴ
 Ναιεῖ χυσοῖα δὲ, δεινὸς δὲός. αὐτὰρ Ἀρη
 Ρινοτόρῃ Κυδέρεια Φέρον ἢ Δειμῶν ἔπκτιν
 Δεινοῖς, οἳ τ' ἀνδρῶν πυκινὰς κλονίους φάλαγγας
 Ἐν πολέμῳ κρύπτει, σὺν Ἀρμὶ Πλοπόροδῳ.
 Ἀρμῶνι δ' ἢ Κῆρ δὲ μὲν ἰσχυρὸς δὲτ' ἀκοῖν.
 Ζηὺς δ' ἄρ' Ἀτλαντὶς Μαίην τέκε * κώδιμον Ἐρμῶν,
 Κήρυκ' ἀθανάτων, ἱερὴν λέχρεν εἰσπαράσσει.
 Κῆρ μὲν δ' ἄρα οἱ Σιμῶν τέκε παίδων υἱόν,
 Μιχθῆος ἐν φιλόπτη, Διόνυσον πολυμήδια,
 Ἀδῶναιον δὲ κτ' ἢ δ' ἀμφοτέρωσι δίοι εἰσιν.
 Ἀλκμήνῃ δ' ἄρ' ἔπκτι βίβη Ἡρακλῆϊν,
 Μιχθῆος ἐν φιλόπτη Διὸς πεφηνέτα.
 Ἀγλαίῃ δ' Ἡρακλῆος ἀνακλῆτες ἀμφοτέρωσι
 Οπλοτάτῃ Χαρίτων, θαλῶν ποιήσας ἀκοῖν.
 Χρυσόκαμψ' ἢ Διόνυσος Ἐσθλῶν Ἀετῶν,
 Κούρῃ Μίνῃ, θαλῶν ποιήσας ἀκοῖν
 Τῶν δ' οἱ ἀθανάτων ἢ ἀγροῦ δὴκα Κεγρίων.
 Ἡδὲ δ' Ἀλκμήνῃς χαλκισφύρεν δῆμιος υἱός,
 Ἰς Ἡρακλῆος, τῇσι σὺν ὄντας ἀέθλους,
 Πάϊδος Διὸς μέγιστος ἢ Ἡρῆς χρυσόπιδε,
 Αἰδῶν δὲτ' ἀκοῖν ἐν Ολύμπῳ νιφέων
 Ολγῇ, ὅς μ' ἔχον ἐν * ἀθανάτοισιν αἰώνως,
 Ναιεῖ ἀπὸ μῆτρ' ἢ ἀμφοτέρωσι παῖτα.
 Ἡδὲ δ' ἀχέων τέκε κλυτὴν Ὀκλαίην
 Περσῶν Κίρην ἢ ἢ Λιόντιν βασιλῆα.
 Αἰντὴς δ' υἱὸς φαειμύκετος Ἡδὲ δὲ,
 Κέρῳ Ὀκλαίῳ τελέωντες ποταμοῖο
 Γήμῃ, δῖον βάλανον, Ἰδῶν χαλκισφύρεν.
 Ἡ δ' οἱ Μινδῆαν εὐφροσύνην ἐν φιλόπτη
 Γένετ' ἰσχυρὸν μῆλιν ὅς τε χρυσὸν Ἀφροδίτῃ.
 Τμήσις μὲν γὰρ χαίρετ' ἐλπίδα δῖατ' ἔχοντες,
 Νῆσοι τ' ἢ πηγεῖς τε, ἢ δῖα μὲν ἐν δὲ πόρτος.
 Νῦν δ' ἐν δῖαν φύλον αἰέσας ἀνέπειναι
 Μοδοῖς, Ολυμπίαις κοῖραι Διὸς ἀγροῖο,
 Μοδοῖς δὲ δῖαν παρ' αἰδῶν δῖαν δῖαν
 Ἀδῶναιον γένετον δῖοις ἐπὶ κλάδῳ τῶν.
 Διμήτηρ μὲν Πλοπτόν ἐγένετο, δῖα δῖαν,
 Ἰασφῇ Ἡρῶ μῆλιν ἔρατῃ φιλόπτη,
 Νειφῇ ἐν τετιόλῳ, Κρήτης ἐν ποτὶ δῖμῳ,
 Ἐδλῶν ἐν δὲ δῖα μὲν τῇ δῖα τῶν θαλάσσης,
 Πάσαν τῇ ἢ τῇ χειρὶ ἢ οὐκ ἔς χείρας ἰκνῶν,
 Τῶν δ' ἀφροῖς ἔδνα, πολὺν τῶν ὄντας δῖαν.
 Κῆρ μὲν δ' Ἀρμῶνι δῖαν τῇ χρυσὸν Ἀφροδίτῃ,
 Ἰνῇ ἢ Σιμῶν ἢ Ἀγλαίῃ χαλκισφύρεν,
 Αὐτοπόλῳ δ' ἢ γῆμῳ Ἀετῶν βαδύχαιτης,
 Γένετο, ἢ Πελύδῳ ἐν εὐφροσύνῃ ἐν δῖα.
 Κούρῃ δ' Ὀκλαίῳ Χρυσόκῳ χαρτεροδῖμῳ
 Μιχθῆος ἐν φιλόπτη πολυχρυσὸν Ἀφροδίτῃ,
 Καλλιῇ, τῇ παῖδα βερεῖν ἢ χερσὶν ἀπὸ τῶν,
 Γηρυόνα τῇ κτερεῖ βίβη Ἡρακλῆϊ
 Βοῶν ἔντα ἐλπίδων ἀμφοτέρωσι ἐν Ἐρμῶν.
 Τιδῶν δ' ἢ δῖα τέκε Μίμωνα χαλκοκορυστῇ,
 Αἰδῶν τῇ βασιλῆα, ἢ ἢ μαδῶν ἀνακτῇ
 Αἰτῇ τῇ Κεφῶν φητοῖο παίδων υἱόν,
 Ἰεδῶν Φαίδωντα, δῖοις ἐπὶ κλάδῳ αἰδῶν.
 Τῶν γὰρ νῶν τῶν αἰδῶν ἔχον ἢ ἐκ δῖα ἢ δῖα,
 Πάϊδ' ἀπὸ αἰδῶν τῇ φιλομυκῆς Ἀφροδίτῃ
 Ὄρτ' ἀπὸ αἰδῶν τῇ χερσὶν ἢ αἰδῶν ἐν νῶν
 Νηοπόλῳ νῦν ποιεῖται δῖα μὲν δῖοι.
 Κούρῃ δ' Ἀντῶν δῖοις ἐπὶ βασιλῆα

925

930

935

940

945

950

955

960

965

970

975

980

985

990

Αἰσ-

Αἰσίδατος, βουλῇ δὲ αἰετῶν τῶν,
 Ἥρα καὶ Δίατος, τάλαντος τῶν αἰετῶν,
 Τῶν πολλοῦ ἐπὶ τῶν μέγας βασιλῆς ἰσχυρῶν,
 995 Τῶν Πύθωνος, αἰετῶν δὲ ἰσχυρῶν.
 Τῶν τῶν αἰετῶν ἐν ἰσχυρῶν, πολλὰ ἰσχυρῶν,
 Αἰσίδατος, βουλῇ δὲ αἰετῶν τῶν,
 Αἰσίδατος, βουλῇ δὲ αἰετῶν τῶν,
 1000 Καὶ ῥ' ἡ δὲ αἰετῶν τῶν ἰσχυρῶν,
 Μῆδων τῶν αἰετῶν τῶν ἰσχυρῶν,
 Φυλῆιδος, μέγας δὲ αἰετῶν τῶν ἰσχυρῶν.
 Αὐτῶν δὲ αἰετῶν τῶν ἰσχυρῶν,
 Ἥρα καὶ Δίατος, τάλαντος τῶν αἰετῶν,
 Αἰσίδατος, βουλῇ δὲ αἰετῶν τῶν,
 1005 Αἰσίδατος, βουλῇ δὲ αἰετῶν τῶν,
 Πᾶσι δὲ αἰετῶν τῶν ἰσχυρῶν,
 Τῶν αἰετῶν τῶν ἰσχυρῶν, πολλὰ ἰσχυρῶν,
 Αἰσίδατος, βουλῇ δὲ αἰετῶν τῶν,
 Αἰσίδατος, βουλῇ δὲ αἰετῶν τῶν,
 1010 Ἥρα καὶ Δίατος, τάλαντος τῶν αἰετῶν,
 Αἰσίδατος, βουλῇ δὲ αἰετῶν τῶν,
 Τῶν αἰετῶν τῶν ἰσχυρῶν, πολλὰ ἰσχυρῶν,
 Αἰσίδατος, βουλῇ δὲ αἰετῶν τῶν,
 Αἰσίδατος, βουλῇ δὲ αἰετῶν τῶν,
 1015 Αἰσίδατος, βουλῇ δὲ αἰετῶν τῶν,
 Τῶν αἰετῶν τῶν ἰσχυρῶν, πολλὰ ἰσχυρῶν,
 Αἰσίδατος, βουλῇ δὲ αἰετῶν τῶν,
 Αἰσίδατος, βουλῇ δὲ αἰετῶν τῶν,
 1020 Αἰσίδατος, βουλῇ δὲ αἰετῶν τῶν,
 Τῶν αἰετῶν τῶν ἰσχυρῶν, πολλὰ ἰσχυρῶν,
 Αἰσίδατος, βουλῇ δὲ αἰετῶν τῶν,
 Αἰσίδατος, βουλῇ δὲ αἰετῶν τῶν,

Aesonides, vobiscum deorum sempiternorum,
 Abduci ab Aetna, patris plenis suffragiis certaminibus
 995 Qua multum imperabas magni rex super orbis,
 Violentus Pelias, & iniquus fortium facinororum pastor.
 Quibus peractis ad Iolcum rediit, multa perpeffus,
 Volocim naue vehens pulchris oculis pradiata puellam,
 Aesonides, & ipsam floridam facis uicorem.
 1000 Esane hac domica ab Aesone pastore populorum,
 Medeam peperit filium, quem in montibus educabat Chloro
 Philyrides: magni vero Iouis voluntas perficiebatur.
 Ceterum Nereides filia marini semis,
 1005 Esane quidem Phocum Psamathe peperit, prestantissima
 Aeaci in amore, per auream Venerem. (dearum,
 A Petro autem subacta de Aetna candidos pedes habes,
 Genuis Achille prout pectus per viros, leonis animi habens.
 Aeneam porro peperit pulchre coronata Cytherea, (sem.
 Anchisa heros mixta iucundo amore,
 1010 Ida in verticibus, habentis multos anfractus, syluosa.
 Circe vero Solis filia filii Hyperionis,
 Peperit Vlyssis arum noli in amore,
 Aetna, atque Latium, Amymonem, Crateronque;
 1015 Qui sane valde procul in recessu insularum sacrarum,
 Omnibus Thyrrhenis valde inchois imperabant.
 Nausiboum vero Vlyssis Catypho excellentissima deorum,
 Genuis, Nausiboumque mixta grato amore.
 Ha quidem mortales apud viros cubantes
 Dea pepererunt dys pares filios.
 1020 Nunc vero summatum agmen canate sua iocunda
 Musa Olympiades, filia Iouis a capta matris.

